د موضوعاتو فهرست

سرلیکونه ..... **مخونه**

د عقایدو برخه ۱

د اعمالو تلل (وزن کول) ۱

حوض ۴

د صراط پل ۷

جنت ۹

جهنم (دوزخ) ۱۲

د ایمان نواقض (۱) ۱۵

اصغر شرک ۱۹

د ایمان نواقض (۲) ۲۱

اصغر کفر ۲۵

بدعت ۲۷

د صحابه کرامو مقام ۳۰

د حدیثو برخه ۳۴

د صحیح او حسن حدیثونو پېژندل ۳۵

ضعیف حدیث ۳۹

موضوع حدیث ۴۱

د احادیثو مشهور کتابونه ۴۴

مسؤولیت ۴۸

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۱) ۵۲

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۲) ۵۶

امر بالمعروف او نهی عن المنکر ۵۸

په لګښت کې اقتصاد ۶۲

د الله ﷻ کتاب او د پیغمبر ﷺ سنت ۶۶

په جهاد کې د ښځو ونډه ۷۰

رښتينولي ۷۵
د مجلس آداب ۷۹
د فقهې د اصولو برخه ۸۳
د فقهې د اصولو پېژندنه ۸۴
د فقهې د اصولو د علم پيدايښت او پراختيا ۸۸
د فقهې د اصولو مدارس ۹۴
د اسلامي شريعت مصادر (مأخذ) ۹۶
د قرآن کريم حکمونه ۱۰۱
نبوي سنت ۱۰۵
اجماع ۱۱۰
قياس ۱۱۴
اختلافي دلايل (۱) ۱۱۹
اختلافي دلايل (۲) ۱۲۲
له نصوصو څخه د استدلال طريقې ۱۲۵
شرعي حکم (۱) ۱۳۰
شرعي حکم (۲) ۱۳۳
فتوا ۱۳۷

د عقایدو برخه

د اعمالو تلل (وزن کول)

انسان په نړۍ کې بې هدفه نه دی پیدا شوی ، بلکې د ده کړه وړه ټول لیکل کېږي، دقیامت په ورځ به حساب ورسره کېږي، نیکي او بدي به یې تلل کېږي. د چا چې د نیکۍ تله درنده شوه، کامیاب دی او د چا چې د نیکۍ تله سپکه شوه، ناکام دی.

د اعمالو وزن څه ته وایې؟ دلیل یې څه دی؟ څنګه به ترسره کېږي؟ په دې لوست کې به د دې پوښتنو ځواب بیان شي.

د اعمالو د وزن څرنګوالی

د قیامت په ورځ، وروسته له دې چې انسانان ژوندي کړای شي، د حضرت محمدﷺ په شفاعت به د الله تعالی غضب سوړ شي. عملنامې به نیکانو ته په ښي لاس او بدانو ته د شا له خوا په کیڼ لاس ورکړل شي. حساب به پیل شي خلک به په خپلو اعمالو اعتراف وکړي او د مؤمنانو د اعمالو تلل به پیل شي. د چا چې د نیکۍ تله درنه شوه، هغه به جنت ته ځي او د چا چې د بدۍ تله درنه شوه، هغه به د الله تعالی مشیئت ته سپارل کېږي، که خوښه یې شي، نو جنت ته به یې ولېږي او که خوښه یې شي د څه وخت لپاره به یې په دوزخ کې واچوي. د عمل د جزا له لیدلو وروسته به یې جنت ته داخل کړي.

د اعمالو د حساب او تللو د اثبات دلایل:

د اعمالو تلل په قرآن کریم او سنتو ثابت دي.

د عملنامو او د حساب په هکله الله تعالی فرمایي: ﴿فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۝فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ۝وَيَنْقَلِبُ إِلَى اهلِهِ مَسْرُورًا ۝ وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ۝ فَسَوْفَ يَدْعُو ثُبُورًا ۝ وَيَصْلَى سَعِيرًا﴾ [الإنشقاق: ٧ - ١٢]

ژباړه: نو هغه څوک چې عملنامه یې په ښي لاس ورکړل شي، په اسانه توګه به حساب ورسره وشي او کورنۍ ته به خوښ ور وګرځي او هغه څوک چې عملنامه یې دشا له لوري ورکړل شي ، هلاکت به ځان ته وغواړي او اور ته به ور دننه شي.

په يو بل آيت کې الله تعالى د اعمالو د وزن په هکله فرمايي: ﴿وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ [الأعراف: ٨] **ژباړه:** او په هغه ورځ به ريښتيني تلل وي، د چا، چې د (نيکۍ) پله درنه وي، هغوی به خلاصون وموميِ.

له کافر سره د ده د اعمالو محاسبه شته، خو تلل يې نشته، ځکه چې د بلې پلې لپاره نيکي نه لري. الله تعالى په دې اړه فرمايي:﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا﴾ [الكهف: ١٠٥] **ژباړه:** دا هغه کسان دي چې د خپل ځښتن د آيتونو له منلو نه يې انکار کړی نو د دوی عملونه ضائع شول او د قيامت په ورځ به تله نه ورته ږدو.

له عملنامې څخه د بديو د محوې لارې چارې

که له يو چا څخه بد عمل صادر شي، نو په عملنامه کې يې ليکل کېږي. آيا له توبې پرته چې د بديو د محو کېدو اصلي چاره ده، داسې څه نورې چارې شته چې دا بدي له عملنامې څخه محوه کړي؟

هو: نيکي بدي له منځه وړي. الله ﷻ فرمايي: ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ **(هود ١١٤)**

ژباړه: بې شکه نيکي بدي له منځه وړي. ځينې هغه نيکي چې د بديو په محوه کولو کې مرسته کوي دا دي:

١ـ له بدو څخه وروسته نيکي کول: رسول الله ﷺ ابوذر رضي الله عنه ته وفرمايل: «اتَّقِ اللَّهَ حَيْثُمَا كُنْتَ وَأَتْبِعْ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا وَخَالِقْ النَّاسَ بِخُلُقٍ حَسَنٍ»[١]

ژباړه: هر چيرته چې يې، له الله تعالى څخه وېرېره. له بدۍ نه وروسته نيکي کوه چې له منځه يې يوسي او د خلکو سره تعامل په ښو اخلاقو کوه.

٢ـ له ګناه نه ورسته اودس کول، بيا دوه رکعته لمونځ او له خداى څخه بښنه غوښتل

رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا مِنْ رَجُلٍ يُذْنِبُ ذَنْبًا فَيَتَوَضَّأُ فَيُحْسِنُ الْوُضُوءَ ثُمَّ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ فَيَسْتَغْفِرُ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ إِلَّا غَفَرَ لَهُ»[٢]

ژباړه: څوک چې يوه ګناه وکړي بيا په ښه توګه اودس وکړي ورپسې دوه رکعته لمونځ وکړي او له خداى ﷻ څخه بښنه وغواړي الله ﷻ به ورته هرو مرو بښنه وکړي.

٣ـ پر کړاونو، ناروغيو او مصيبتونو باندې صبر کول: رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا يُصِيبُ الْمُسْلِمَ مِنْ نَصَبٍ وَلَا وَصَبٍ وَلَا هَمٍّ وَلَا حُزْنٍ وَلَا أَذًى وَلَا غَمٍّ حَتَّى الشَّوْكَةِ يُشَاكُهَا إِلَّا كَفَّرَ اللَّهُ بِهَا مِنْ خَطَايَاهُ»[٣]

١ـ مسند أحمد

٢ ـ مسند احمد

٣ – صحيح البخاري

ژباړه: مسلمان ته هيڅ ستوماني، ناروغي، تکليف، پريشاني، ضرر او غم نه رسېږي او آن ازغی يې په پښو کې نه ننوزي، مګر د ده ګناهونه پرې بښل کيږي.

په تله کې د پام وړ درانه عملونه

ټول نيک عملونه د پام وړ دي او بايد دکوچني ګڼلو له کبله ترک نه شي، خو د نبوي سنتو د هداياتو په رڼا کې ځينې اعمال د عمل په تله کې ډېر درونده والی راولي، چې په لاندې توګه دي:

۱ـ ښه اخلاق: رسول الله ﷺ فرمايي: «مَا شَيْءٌ أَثْقَلُ فِي مِيزَانِ الْمُؤْمِنِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ خُلُقٍ حَسَنٍ وَإِنَّ اللَّهَ لَيُبْغِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ»[۱] **ژباړه:** د قيامت په ورځ د مؤمن د نيکۍ په پله کې له نيکو اخلاقو څخه درونده څيز نشته او الله ﷻ بد ويونکي ته د قهر په سترګه ګوري.

همدا راز نيک اخلاق د کامل مؤمن نښه ده. رسول الله ﷺ فرمايي: «أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا».[۲] **ژباړه:** تر ټولو مؤمنانو د کامل ايمان خاوند هغه مؤمن دی چې تر ټولو پې اخلاق غوره وي.

۲ـ ذکر: د مسنونو اذکارو سرته رسول، لکه د (سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ) په کلماتو ذکر، ډېر وزن لري، رسول الله ﷺ په دې اړه فرمايي: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ»[۳] **ژباړه:** دوه کلمې دي چې په ژبه سپکې خو په تله کې درنـدې او الله ﷻ تـه محبـوبې دي دا د «سبحان الله وبحمده او سبحان الله العظيم» کلمې دي.

همدا راز د (الْحَمْدُ لِلَّهِ) په کلمې ذکر: رسول الله ﷺ فرمايي: «الْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلأُ الْمِيزَانَ»[۴] **ژباړه:** الحمد لله تله ډکوي.

پوښتنې:

۱ـ د انسانانو عملونه څه وخت تلل کېږي؟

۲ـ د انسانانو د عملونو د تللو د اثبات دلايل ذکر کړئ.

۳ـ د ګناهونو د محوه کولو اسباب ذکر کړئ.

۴ـ کوم عملونه د تلې په دروندوالي کې ډېر رول لري؟

---

۱ – مسند الصحابة في الكتب الستة – (۳۸ / ۱۲۵)

۲ – سنن أبي داود– ن – (٤ / ۳٥٤)

۳ – متفق عليه

٤ – صحيح مسلم – (۱ / ۱٤۰)

حوض

انسانانو ته د عملنامو له سپارلو، حساب کولو او د مسلمانانو د عملونو له تول څخه وروسته مسلمانان د رسول اللهﷺ له حوض څخه اوبه څښي، چې تنده يې ورباندې ماتېږي. حوض هم د هغو مغيباتو له جملې څخه دی چې ځان پوهول او ايمان راوړل ورباندې لازم دي.

د حوض تعريف

حوض د اوبو د غونډېدلو ځای ته ويل کېږي او دلته له حوض څخه مراد هغه حوض دی چې الله تعالی يې خپل نبيمحمدﷺ ته د حشر په ميدان کې د ده د تکريم او عزت لپاره ورکوي، څو د ده امتيان ورڅخه اوبه وڅښي او خپله تنده ورباندې ماته کړي.

د حوض د اثبات دلايل

هغه حوض چې الله تعالی يې خپل رسول، محمدﷺ ته په آخرت کې ورکوي په قرآن کريم او په صحيحو احاديثو ثابت دی:

الله تعالی په قرآن کريم کې فرمايلي:﴿إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ﴾ **ژباړه:** بې شکه مونږ تاته «کوثر» درکړی.

ډېرو علماوو له «کوثر» څخه په دې ځای کې د حوض معنا اخيستې.

د حوض اثبات په احاديثو کې هم شوی او په دې هکله روايت شوي احاديث متواتر دي.

د هغو راويانو شمېر چې په دې باب يې احاديث روايت کړي دي له پنځوسو تنو څخه هم زياتېږي، نبي کريمﷺ په يو حديث شريف کې فرمايلي دي: عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا آنِيَةُ الْحَوْضِ قَالَ « وَالَّذِى نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لآنِيَتُهُ أَكْثَرُ مِنْ عَدَدِ نُجُومِ السَّمَاءِ وَكَوَاكِبِهَا أَلاَ فِى اللَّيْلَةِ الْمُظْلِمَةِ الْمُصْحِيَةِ آنِيَةُ الْجَنَّةِ مَنْ شَرِبَ مِنْهَا لَمْ يَظْمَأْ آخِرَ مَا عَلَيْهِ يَشْخُبُ فِيهِ مِيزَابَانِ مِنَ الْجَنَّةِ مَنْ شَرِبَ مِنْهُ لَمْ يَظْمَأْ عَرْضُهُ مِثْلُ طُولِهِ مَا بَيْنَ عَمَّانَ إِلَى أَيْلَةَ مَاؤُهُ أَشَدُّ بَيَاضًا مِنَ اللَّبَنِ وَأَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ »[1] **ژباړه:** ابوذرﷺ فرمايي: ما له رسول اللهﷺ څخه پوښتنه وکړه چې د حوض لوښي څومره دي؟ نبي کريمﷺ وفرمايل: د لوښو شمار يې د آسمان له ستورو څخه زيات دی، له هغو ستورو څخه چې په تپه تياره شپه کې وي. هر څوک چې له دې

---

۱ – رواه مسلم.

حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شي. له جنت څخه پکې دوې ناوې اوبه تويېږي. هر څوک چې لدې حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شي، پلنوالی او اوږدوالی يې سره برابر دي، او دومره فاصله لري لکه له عمان څخه تر اېلې پورې (عمان او اېله دوه ښارونه دي) اوبه يې له شيدو څخه زياتې سپينې او تر شاتو ډېرې خوږې دي.

په يو بل حديث شريف کې رسول کريمﷺ فرمايلي دي: «حَوْضِي مَسِيرَةُ شَهْرٍ وَزَوَايَاهُ سَوَاءٌ وَمَاؤُهُ أَبْيَضُ مِنَ الْوَرِقِ وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ وَكِيزَانُهُ كَنُجُومِ السَّمَاءِ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلاَ يَظْمَأُ بَعْدَهُ أَبَدًا »[1] **ژباړه:** زما حوض د يوې مياشتې په اندازه فاصله لري. زاويې يې ټولې سره برابرې دي. اوبه يې له سپينو زرو څخه ډېرې سپينې دي. بوی يې له مشکو زيات خوږ دی. لوښي يې دومره زيات او داسې ځلېدونکي دي لکه د آسمان ستوري، هر څوک چې لدې حوض څخه اوبه وڅښي هېڅکله به تږی نه شي.

په حوض باندې د ايمان حکم

په حوض باندې ايمان او يقين لازم دی. هغه څوک چې حوض مني، د ثواب مستحق ګرځي او هغه څوک چې له حوض څخه منکر شي، بدعتي او فاسق دی.

څوک له حوض څخه محرومېږي؟

امام بخاري (رح) له حضرت انسرضي الله عنه څخه روايت کوي چې نبي کريمﷺ وفرمايل: «لَيَرِدَنَّ عَلَيَّ نَاسٌ مِنْ أَصْحَابِي الْحَوْضَ حَتَّى عَرَفْتُهُمْ اخْتُلِجُوا دُونِي فَأَقُولُ أَصْحَابِي فَيَقُولُ لَا تَدْرِي مَا أَحْدَثُوا بَعْدَكَ»[2] **ژباړه:** خامخا به زما ځينې اصحاب زما خواته د حوض (غاړې ته) راشي، چې زه به يې پېژنم. بيا به له ما څخه وګرځول شي، نو زه به وايم دا زما ملګري دي، نو و به وايي: ته نه پوهېږې چې دوی له تا وروسته څه چارې (په دين کې) راپيدا کړې وې.

همدارنګه په يو بل حديث شريف کې چې اسماء بنت أبي بکر صديق رضي الله تعالى عنهما روايت کړی، رسول اللهﷺ فرمايلي دي: «إِنِّي عَلَى الْحَوْضِ حَتَّى أَنْظُرَ مَنْ يَرِدُ عَلَيَّ مِنْكُمْ وَسَيُؤْخَذُ أُنَاسٌ دُونِي فَأَقُولُ يَا رَبِّ مِنِّي وَمِنْ أُمَّتِي. فَيُقَالُ أَمَا شَعَرْتَ مَا عَمِلُوا بَعْدَكَ وَاللَّهِ مَا بَرِحُوا بَعْدَكَ يَرْجِعُونَ عَلَى أَعْقَابِهِمْ»[3] **ژباړه:** زه به په حوض باندې يم او ګورم به چې له تاسو

---

۱ – رواه مسلم.

۲ – رواه البخاري.

۳ ـ رواه مسلم

څخه څوک ماته راځي؟ او ز ما له مخې به ځینې خلک وګرځول شي، نو زه به وایم، اې الله ﷻ! دا زما او زما له امت څخه دي، نو وبه ویل شي، آیا ته خبر نه یې په هغه څه چې دوی له تا څخه وروسته کول؟ زما دې په الله تعالی قسم وي چې دوی له تا څخه وروسته تل په خپلو پوندو باندې ببرته ګرځېدل.

نو هر هغه څوک چې د الله تعالی له دین څخه واوړي او یا په دین کې نوی شی پیدا کړي هغه به د نبي کریم ﷺ له حوض څخه وشړل شي او هېڅکله به له دې حوض څخه اوبه ونه څښي.

پوښتنې:

۱. حوض تعریف کړئ.
۲. د حوض د اثبات دلایل ذکر کړئ.
۳. په حوض باندې د ایمان حکم بیان کړئ.
٤. څوک حوض ته نه پرېښودل کېږي؟

د صراط پل

كله چې د حشر په ميدان كې له انسانانو سره حساب او كتاب وشي، ملائكې به د الله‌تعالى په امر سره د دوى د تېرېدلو لپاره د دوزخ په ملا باندې پل كېږدي او دوى به پرې تېرېږي.

د صراط تعريف

صراط د ژبې له مخې لويې لارې ته وايې او په اصطلاح كې: د هغه پُل څخه عبارت دى چې د ټولو خلكو لپاره به د قيامت په ورځ پر جهنم باندې اېښودل كېږي. نيكان به پرې تېريږي او بدان به ورڅخه په جهنم كې لوېږي.

كله چې له انسانانو سره د محشر په ميدان كې محاسبه وشي، نو وروسته به الله ﷻ ملايكو ته امر وكړي چې د جهنم په ملا باندې پُل كيږدئ. بندګانو ته به حكم وشي چې د پل څخه تېر شي، پر پې‌ل تېرېدل د بنده په عمل پورې اړه لري،كه د چا عمل ښه (نېك) وي هغه به ورڅخه په ډيره اسانۍ تېرېږي او كه د چا عمل بد وي هغه به ورڅه په ډيره سختۍ تېرېږي او يا به په جهنم كې لوېږي.

د صراط د پُل د اثبات دليل

د صراط پُل او ورباندې تېرېدل په قرآنكريم، نبوي احاديثو او د امت په اجماع سره ثابت دي.

أ- قرآن كريم: الله ﷻ فرمايلي دي: ﴿وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا﴾ [مريم: ٧١]

ب-ژباړه: نشته هيڅوك له تاسې څخه مگر دا چې جهنم ته به واردېږي.

ځينو مفسرينو د ورود ترجمه په عبور كړې او ويلي يې دي چې ټول خلك به يو ځل د قيامت په ورځ د صراط په پُل تېرېږي.

ت- حديث شريف: په ګڼو احاديثو كې د صراط د پل يادونه شوې ده، لكه چې پېغمبر ﷺ فرمايي: ﴿وَيُضْرَبُ جِسْرُ جَهَنَّمَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَكُونُ أَوَّلَ مَنْ يُجِيزُ وَدُعَاءُ الرُّسُلِ يَوْمَئِذٍ اللَّهُمَّ سَلِّمْ سَلِّمْ﴾[1]

١ـ صحيح البخاري ت - (١٦ / ٤١٩). صحيح مسلم - (١ / ١١٢)

ژباړه: او بيا به پر جهنم پل وټړل شي. پېغمبرﷺ وفرمايل: نو زه به اول هغه څوک يم چې په پُل به تېر شم او ټول پېغمبران به په دغه وخت کې دا دعاء لولي: ای الله سلامتي غواړو، ای الله سلامتي غواړو.

ج ـ د اهل سنت او جماعت ټولو علماوو په دې اجماع کړې چې د صراط پل حق دی.

د صراط د پل صفت

په قران کريم کې د صراط د پل ذکر په اجمالي توګه شوی دی خو په احاديثوکې د صراط د پُل په اړه پوره او کره معلومات ذکر شوي دي.

لنډيز يې دا دی چې هېڅوک هم په پله باندې د هغه د پلن والي او پوخوالي له کبله نه شي تېرېدای، بلکه څوک چې وربانديې تېرېږي هغه به د خپل نېک عمل او د الله تعالی دتوفيق له امله وربانديې تېرېږي.

د صراط په پُل د تېرېدونکوحال

د صراط په پل تېرېدونکي انسانان به د خپلو ښو او بدو عملونو په اعتبار سره په يو شان نه وي. څوک به پرې ډير تيز د برېښنا په شان تېرېږي. څوک به پرې دتيز باد په شان تېرېږي. څوک به د ښه ځغلنده آس په شان پرې تېرېږي. څوک به پرې په منډه تېرېږي. څوک به پرې لږ ژر تېرېږي. څوک به د عادي حالت په شان پرې تېرېږي. خو ځينې نور بد عمله انسانان به د صراط په پله په چنګکونو کې نښلي او سر کښته به په جهنم کې ورغورځېږي.

د صراط په پُل ايمان درلودل

موږ په دې کلک ايمان لرو چې د قيامت په ورځ به الله ﷻ د دوزخ په منځ باندې د صراط پُل وړدي او انسانان به پرې تېرېږي او دا يوحقيقي پل دی چې الله ﷻ ته يې پوره کيفيت معلوم دی.

پوښتنې:

۱. د صراط لغوي او اصطلاحي معنا ذکر کړئ.
۲. په قيامت کې به تر ټولو لومړی څوک د صراط پر پُل تېرېږي؟
۳. د صراط پُل به په کوم ځای کې ايښودل کيږي؟
٤. د صراط پُل به حقيقي وي اوکه مجازي؟

څلورم لوست

جنت

لکه چې ومو لوستل الله ﷻ به انسانان ژوندي را پاڅوي اوهر یو انسان ته بـه خپلـه عملنامـه په لاس کې ورکړل شي. عملونه به یې وتلل شي. د چا د عملونو تله چې درنده شـوه هغـه به سرلوړی جنت ته ځي.

د جنت تعریف

جنت په عربي ژبه کې هغه پراخه باغ تـه ویـل کېږي چـې ځمکـه یـې پـه ډول ډول ونـو پوښل شوې وي. په شرع کې د هغه کور څخه عبارت دی چې الله ﷻ د مؤمنانو لپاره تیـار کړی، په ډول ډول نعمتونو ښکلی شوی دی او د تل لپاره به هلته اوسېږي.

د تعریف شرح

د جنت لفظ په عربي ژبه کې په مختلفو معناګانو اسـتعمال شـوی دی، لکـه هغـه څیـز چـې لـه سترګو څخه پټ وي. هغه باغ او باغچه چې پـه کـې رنګـا رنـګ بـوټي او مېـوه لرونکـي ونـې وي او په سیورو یې د ځمکې مخ پوښلی وي، خـو د عقایـدو پـه علـم کـې جنـت پـه آخـرت کې لـه هغـه کـور څخـه عبـارت دی چـې ډول ډول نعمتونـه بـه پـه کـې وي او الله ﷻ د هغـو خلکو لپاره تیار کړی دی چې په الله ﷻ او د هغـه پـه ملایکـو، رسـولانو، کتـابونو او د آخـرت په ورځ کلک ایمان لري، په دنیا کـې یـې خپلـې نفـسي غوښـتنې نـه دي منلـې د الله او د هغـه د پېغمبر ﷺ په لارښوونه ژوند تېروي. جنـت ډیـر نومونـه لـري، لکـه د سـلامتیا کـور، د دایمـي استوګنې ځای، د ورتللو ځای، فردوس، د نعمتونو کور او داسې نور.

د جنت د اثبات دلایل

قرآن کریم

الله ﷻ د جنت د پیدایښت په اړه فرمایلي دي: ﴿أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾ [آل عمران: ۱۳۳]

ژباړه: (هغه جنت) چې تیارکړای شوی دی د پرهېزګارانو لپاره.

په بـل آیـت کـې الله تعـالی فرمـایې: ﴿سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ﴾ [الحدید: ۲۱]

ژباړه: د خپل خښتن له لوري ښښې ته (هڅه وکړئ)يو له بل څخه مخکې شئ او د هغه جنت خوا ته چې، د هغه پراختيا د ځمکې او آسمانونو په څېر ده او د هغه چا لپاره تيار کړای شوی دی چې په الله ﷻ او د هغه پر پېغمبرانو يې ايمان راوړی وي.

حديث

په يې شميره احاديثو سره د جنت وجود ثابت دی.

نبي کريم ﷺ په يو حديث شريف کې فرمايلي دي: **عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ «قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ أَعْدَدْتُ لِعِبَادِيَ الصَّالِحِينَ مَا لاَ عَيْنٌ رَأَتْ وَلاَ أُذُنٌ سَمِعَتْ وَلاَ خَطَرَ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ».**[1]

ژباړه: ابوهريره رضي الله عنه له رسول الله ﷺ څخه روايت کوي چې الله ﷻ فرمايلي دي: ما د خپلو نېکو بنده ګانو لپاره داسې نعمتونه تيارکړي دي چې نه سترګو ليدلي، نه يې غوږونو صفت اوريدلی او نه يې کوم انسان په زړه کې تصورکړی دی.

له پورتني حديث څخه په ډاګه معلوميږي چې جنت اوس هم موجود دي.

جنتيان

جنت د پرهيزګارانو، نيک عملو، ريښتينو، دالله تعالى او د هغه د رسول ﷺ د تابعدارانو، په ايمان د استقامت د خاوندانو، الله ﷻ ته د نيژدې کسانو او د هغو خلکو ځای دی، چې د الله تعالى حکمونو ته غاړه ږدي، او له نواهيو څخه يې ځان ساتي.

جنت ته د جنتيانو تلل

جنتيان به جنت ته خوشحاله او سپاره ډلې ډلې روان وي.الله ﷻ فرمايلي دي: ﴿**يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَٰنِ وَفْدًا**﴾ [مريم: ٨٥] **ژباړه:** او ياده کړه [ای محمده] هغه ورځ چې را جمع به کړو موږ پرهيزګاران د الله ﷻ حضور ته په داسې حال کې چې ډلې ډلې به (په سپرليو سپاره) وي.

حضرت علي رضي الله عنه فرمايي: چې دوی به پياده نه بول کيږي، بلکې دوی به په داسې سپرليو سپاره وي چې مخلوقاتو به هغه سپرلی نه وي ليدلې.[2]

---

١ - صحيح مسلم

٢ـ تفسير الطبري - (١٨ / ٢٥٤)

په جنت ایمان لرل

پدې باندې عقیده درلودل لازم دي چې جنت د نورو مخلوقاتو څخه مخکې الله ﷻ پیداکړی دی، او اوس هم موجود دی، تل به وي، او هیڅ فنا نه لري.[1]

١. جنت تعریف کړئ.
٢. د جنت د اثبات دلائل بیان کړئ.
٣. جنت د کومو خلکو ځای دی؟
٤. جنت ته به جنتیان څرنګه ښول کېږي؟
٥. په جنت باندې د ایمان حکم بیان کړئ.

کورنۍ دنده:

زده کوونکي دې د جنت د توصیف او هغو عملونو چې جنت ته د تللو لامل ګرځي یوه مقاله وليکي.

١_ الفقه الأكبر - (١ / ٦٣)، العقيدة الطحاويه - (١ / ٥١)

پنځم لوست

جهنم (دوزخ)

کله چې الله ﷻ ټول انسانان له قبرونوڅخه را پورته کړي، هر انسان ته به خپله عملنامه ورکړل شي او د مسلمانانو عملونه به وتلل شي، نو نه منونکي او بد عمله خلک به دوزخ ته ځي.

د جهنم تعریف: جهنم دکندې معنا لري او په شرع کې جهنم د هغه اور نوم دی چې الله ﷻ دکافرانو اوګناهکارو مسلمانانو د عذابولو لپاره پیدا کړی دی.[1]

د تعریف شرح

جهنم له هغه اور څخه عبارت دی چې الله تعالی دکافرانو، مشرکانو، د پېغمبر ﷺ د رسالت د منکرینو، او د ګناهکارانو مؤمنانو لپاره پیداکړی دی. جهنم دکافرانو لپاره ابدي ځای دی، او ګناهکار مؤمنان به په کې د خپلو ګناهونو او جرمونو په اندازه پراته وي او بیا به ورڅخه راوښتل کیږي. جهنم ډېر نومونه لري لکه: لظی، حطمه، سعیر، سقر، جحیم، هاویه او هم زیاتې طبقې او درجې لري چې یوه له بلې څخه سخته او هلاکوونکې دی.

د دوزخ د اثبات دلایل

الله تعالی په قرآن کریم کې د دوزخ په اړه فرمایلي دي: ﴿فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ [البقرة: ٢٤]

ژباړه: له هغه اور څخه ووېرېږئ چې د هغه خس(د سون توکي) به انسانان اوکانې وي چې د حق د منکرانو لپاره تیارکړای شوی دی.

په بل آیت کې الله تعالی فرمایي ﴿وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ﴾ [آل عمران: ١٣١] **ژباړه:** (ځانونه له هغه اور څخه وساتئ چې د کافرانو لپاره تیار شوی دی)

همدا راز په بې شمېره احادیثو کې د دوزخ یادونه شوې او ټول امت پې په شتون اجماع کړې.

١ــ مفردات الفاظ القرآن للراغيب الاصفهاني (١ / ٢٠١)، القاموس الفقهي - (١ / ٧٢)

جهنميان (دوزخيان)

جهنم د کافرانو، منافقانو، مجرمانو، سرکښانو، ظالمانو، ګمراهانو، د آخرت په مقابل کې د دنيا خوښوونکو، بد عملو او د هغه چا ځای دی چې د الله ﷻ او د هغه له رسول ﷺ سره دښمني لري او يا يې له اوامرو څخه سرغړونه کوي او د حق لارې ته نه راګرځي.

جهنم ته د دوزخيانو وړل

ځينې خلک به جهنم ته پرمخې مخونو وړل کېږي. له رسول الله ﷺ څخه يوه صحابي پوښتنه وکړه چې څرنګه به دوی په مخونو وړل کېږي؟ پېغمبر ﷺ ورته وفرمايل: هغه ذات چې دوی په پښو بهولای شي په دې هم قادر دی چې په مخونو يې يوسي.[1]

جهنميان به د څارويو په شان رمې رمې شړل کېږي او له هر لورې څخه به ملايکې ورباندې آوازونه کوي. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى جَهَنَّمَ زُمَرًا﴾ [الزمر: ٧١] **ژباړه:** شړل کېږي هغه کسان چې کافران شوي دي طرف د دوزخ ته ډلې ډلې.

په بل آيت کې الله تعالى فرمايي: ﴿يَوْمَ يُدَعُّونَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا﴾ [الطور: ١٣]

ژباړه: په کومه ورځ چې دوی به په ټېلو ټېلو د جهنم د اور خواته بوتلل شي.

او مخکې له دې چې جهنم ته داخل شي د جهنم داسې آواز به واوري چې د دوی د غوږونو پردې به څيرې کړي، اوزړونه به يې په سخته ويره او هيبت کې پرېوزي. الله ﷻ فرمايي: ﴿إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا﴾ [الفرقان: ١٢]

ژباړه: هغه اور چې کله له ليرې نه دوی ووينې، نو دوی به د هغه د غضب او تاو آوازونه واوري.

او هم به ډير زيات تېږي وي. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَى جَهَنَّمَ وِرْدًا﴾ [مريم: ٨٦]

ژباړه: او مجرمان به د تږو څارويو په شان د دوزخ لورې ته وشړو.

همدارنګه کله چې دوزخيان جهنم ته بوول کېږي دوی به ډانده شي هيڅ به نه وينې، هم به ګونګيان شي ژبې به يې نه چليږي، او هم به کاڼه شي هيڅ به نه اوري. الله تعالى فرمايلي دي: ﴿وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّا﴾ [الإسراء: ٩٧]

ژباړه: راجمع به کړو دغه خلک مور د قيامت په ورځ پرمخونو (پر مخې)، په داسې حال کې چې ډانده، ګونګيان اوکاڼه به وي.

١ـ تفسير الطبري ١٩\٢٦٨

اوکله چې جهنم ته وړل کېږي ډېر د ذلت او خواري په حالت کې به وړل کېږي.
الله تعالى فرمايي: ﴿قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَى جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ﴾ [آل عمران: ١٢]
ژباړه: (ای محمده!) کومو خلکو چې ستا د دعوت له منلو نه انکار کړی دی، هغوی ته ووایه! هغه وخت نږدې دی چې تاسې به مغلوب شئ د دوزخ لوري ته به په منډو منډو ور وستل شئ او دوزخ ډېر بد استوګنځی دی. او بل ځای الله ﷻ فرمايي: ﴿فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا﴾[مريم: ٦٨]
ژباړه: ستا په رب قسم چې موږ به هرو مرو دوی ټول او له دوی سره شیطانان هم ټرلي راولو بیا به یې د دوزخ چار چاپېر سر ښکته په ګونډو را حاضر کړو.
او دا د ذلت ډېر بد حالت دی چې الله ﷻ تصویر کړی دی.
کله چې دوی د جهنم خواته ور وستل شي او د اور وېرووونکی حالت ووینې، نو ډېر زیات به پښیمانه شی او د دې ارمان به وکړي چې کاشکې یوځل بیا دنیا ته بوول شوي وای تر څو ایمان مو راوړی وای، خو له اور څخه به خلاصون نه مومي. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَلَوْ تَرَى إِذْ وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾. [الأنعام: ٢٧] **ژباړه:** کاشکې تا د هغه وخت حالت لیدلی وای چې دوی د دوزخ په غاړه ودرول شي، په دې وخت کې به دوی ووایې: کاشکې موږ دنیا ته یوځل بیا لېږل شوي وای، نو د خپل رب نښانې به مو دروغ نه ګڼلې او ایمان به مو راوړی وو.

په جهنم (دوزخ) د ایمان حکم

د دوزخ په شتون عقیده درلودل فرض دي او منکر یې د اسلام له دایرې څخه بهر ګڼل کېږي.[1]

پوښتنې:

١. جهنم تعریف کړئ.
٢. د دوزخ د اثبات دلایل بیان کړئ.
٣. دوزخ د کومو خلکو ځای دی.
٤. کوم عملونه دوزخ ته د داخلېدو لامل کېږي؟
٥. دوزخیان به څرنګه دوزخ ته بېول کېږي؟
٦. په دوزخ باندې د ایمان حکم بیان کړئ.

١ــ الفقه الأكبر - (١ / ٦٣)، العقيدة الطحاويه - (١ / ٥١)

د ایمان نواقض (۱)

اکبر شرک

شرک د انسان د هلاکت لامل او تر ټولو لـوی ظلـم دی. شـرک هغـه ګنـاه ده چې الله تعـالی پې نه بښي.

د شرک تعریف

شرک په لغت کې حصې او برخې ته ویل کېږي چې په ګډون، سیالی او شراکت باندې پې هم اطلاق شوی دی او په اصطلاح کې له الله تعالی سره په ذات، صـفاتو، تـصرفاتو او عبادت کې شریک پیدا کولو ته شرک ویل کېږي.

۱. **په ذات کې شرک:** لکه څوک چې دوه خدایان ومني.
۲. **په صفاتو کې شرک:** لکه څوک چې د الله تعالی د صفاتو په څېر نورو مخلوقاتو تـه صفات ثابت وګڼي، له اسبابو پرته څوک په غیبو عالم وګڼي، د هغه تعالی په ډول بـل څوک قادر او سمیع وګڼي او یا په صفاتوکې تمثیل یا تکییف وکړي.
۳. **په تصرفاتو کې شرک:** دې ته وایي چې له اسبابو پورته متصرف د کار جـوړوونکی او د حاجت پوره کوونکی یا مشکل کشا له الله تعالی پرته بل څوک وګڼل شي.
٤. په عبادت کې شرک دې ته وایي چې له الله تعالی سره بل چا تـه د بنـدګۍ سـر ټیـټ کړای شي، د الله تعالی په څنګ کې یې طاعت، ستاینه، یـاتعظیم پـه دې بنیـاد وشـي چې په غیبي قدرت سره دګټې او زیان واکمن دی.

د شرک ډولونه

شرک په دوه ډوله دی: ستر شرک (الشرک الأکبر) او کوچنی شرک(الشرک الأصغر).

ستر شرک چې له الله تعالی سره څوک سیال ونیول شي، داسې عبـادت یـې وشـي لکـه د الله تعالی، دا ډول شرک انسان له اسلام څخه باسي، ټول عملونه یې لـه منځـه وړي او کـه په دې شرک مبتلا شخص له توبې پرته ومري، نو د تل لپاره به په دوزخ کې وي.

د قرآن کریم د هدایاتو له استقراء څخه معلومیږي چې ستر شرک په څلور ډوله دی: په دعاء او بلنه کې شرک، په نیت او قصد کې شرک، په طاعـت کـې شـرک او پـه محبـت کې شرک، چې په لاندې توګه بیانیږي:

۱ـ د دعاء او بلنې شرک: دا څکه چې دعاء د عبادت له مهمو ډولونو څخه ده. رسول الله ﷺ فرمايلي: (الدعاء هو العبادة)[1]، د حديث شريف ژباړه؟ دعا عبادت ده. الله تعالى فرمايي: ﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾ [غافر: ٦٠] **ژباړه:** او ستاسو څښتن وايي ما رابلئ، بلنه مو قبلوم. يقينا هغه کسان چې زما له عبادت څخه په لويۍ مخ اړوي، ژر به جهنم ته د ذلت په حال کې ننوزي.

څرنګه چې دعاء عبادت دی، له الله تعالى بل چا ته يې اړول شرک ګڼل کېږي. الله تعالى فرمايي: ﴿وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ﴾ (المؤمنون: ١١٧) **ژباړه:** او څوک چې له الله تعالى سره بل خداى رابلي سره له دې چې هيڅ دليل (په دې کارکې) نه لري، نو دده حساب يوازې د ده له څښتن سره دی، بې شکه کافران برى نه مومي.

همدا راز فرمايي: ﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾ (العنكبوت: ٦٥) **ژباړه:** کله چې دغه خلک په بېړۍ کښې سپرېږي نو د الله تعالى نه په خالص اعتقاد سره دعا غواړي، بيا کله چې الله ﷻ دوی وژغوري (وچې ته يې راولي) نو ناڅاپه دوی بيا په شرک کولو لاس پورې کړي.

له دې څخه په ډاګه څرګندېږي چې له الله تعالى پرته د بل چا رابلل او له اسبابو پورته له بل چا څخه مرسته غوښتل شرک دی.

۲ـ د نيت او قصد شرک: دا شرک دې ته وايي چې خاوند يې په خپلو ديني اعمالو سره يوازې دنيوي مقاصدو ته ځان رسول وغواړي او په کلي توګه يې موخه د ځان ښودنه او رياء وي، د منافقانو په دود د الله تعالى رضا ببخي ونه غواړي. داسې شخص هم په ستر شرک کې غورځېدلى.

الله تعالى فرمايي: ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ۝ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [هود: ١٥، ١٦] **ژباړه:** کوم خلک چې (يوازې) د همدې دنيا د ژوند او د هغې د ښکلاو غوښتونکي وي، د هغو د کړو وړو ټوله مېوه مورِ همدلته ورکوو او په دې کې له هغو سره هيڅ کمى نه کېږي، خو په آخرت کې د دغه راز خلکو لپاره له اوره پرته نور څه

---

١ – رواه احمد والترمذى

نشته (هلته به معلومه شي) څه چې هغوی په دنیا کې کړیدي هغه ټول خاورې ایرې شول او اوس د هغو ټول کړه وړه محض باطل دي.

۳ـ د طاعت شرک: هغه شرک ته وایي چې یو څوک د حرامو او حلالو په هکله د الله تعالی د دین په خلاف د مخلوق ومني او په زړه کې دا وانګیري چې مخلوق د حلالو د تحریم او یا د حرامو د تحلیل واک لري.

الله تعالی د نصاراوو په هکله فرمایي: ﴿اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ (التوبة: ۳۱). **ژباړه:** دوی خپل عالمان او روحانیون له الله ﷻ پرته خپل اربابان نیولي دي او همدغه راز مسیح ابن مریم هم. په داسې حال کې چې دوی ته له یو معبود نه پرته د بل هیڅا د بنده ګي کولو حکم نه وو ورکړی شوی، هغه ذات چې له هغه پرته بل هیڅوک د عبادت وړ نشته، پاک دی له هغو مشرکانه خبرو څخه چې دوی یې کوي.

۴ـ د محبت شرک: هغه شرک چې یو څوک له الله تعالی پرته بل چا سره داسې مینه ولري چې د هغه د لوی ګڼلو له کبله د عبودیت او عاجزۍ سر ورته ښکته کړي، سره له دې چې د اجلال او تعظیم لپاره یوازې الله تعالی ته په مینه د عاجزۍ سر ښکته کېږي او عبادت یې کېږي.

الله تعالی فرمایي: ﴿وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ﴾ (البقرة: ١٦٥). **ژباړه:** ځینې خلک داسې دي چې له الله ﷻ نه پرته نور د هغه سیالان ګرځوي او پر هغو داسې مین دي لکه چې څنګه له الله ﷻ سره مینه لرل ښایي. په داسې حال کې چې ایمان لرونکو ته تر هر چا زیات الله تعالی ګران وي.

د اکبر شرک حکم:

د دې ډول شرک خاوند مشرک بلل کېږي، د ابد لپاره به په دوزخ کې وي، هیڅکله له دوزخ څخه نه اېستل کېږي او د هېڅ شفاعت کوونکي شفاعت د ده په حق کې نه قبلېږي.

پوښتنې:

۱. شرک تعریف کړئ.
۲. شرک په څو ډوله دی؟
۳. اکبر شرک په څو ډوله دی؟
٤. آیا مشرک ته الله تعالی ببښنه کوي؟
٥. په نیت او قصد کې شرک څه ته وایي؟
٦. د دعاء او بلنې شرک څه شی دی؟
۷. د اکبر شرک حکم بیان کړئ.

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د اکبر شرک په اړه یوه مفصله مقاله وليکي.

اصغر شرک

د اکبر شرک ډولونه او حکم مو په مخکې لوست کې ولوست. په دې لوست کې د اصغر شرک تعریف او ډولونه لولو.

د اصغر شرک تعریف

اصغر شرک هغه ګناه ده چې الله تعالی په قرآن کریم او یا نبي کریمﷺ په خپلو مبارکو احادیثو کې د زجر او تهدید له امله د شرک په نامه سره یاد کړي دي، خو هغه شرک نه دی چې له اسلام څخه د وتلو لامل وګرځي او یوازې هغو ګناهونو ته د شرک نسبت کولای شو چې شارع په شرک سره نومولي وي، چې په دوه ډوله دی:

۱. **ښکاره شرک:** دا شرک په الفاظو او افعالو کې منځ ته راځي.

أ. **الفاظ:** لکه، له الله تعالی پرته په بل شي سوګند (قسم) خوړل، ابن عمر رضي الله تعالی عنهما فرمایلي دي چې له الله تعالی پرته په بل شي سوګند مه کوئ، ځکه ما له رسول اللَّه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ څخه اورېدلي چې فرمایل یې: «مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ وَأَشْرَكَ»[۱] **ژباړه:** هغه څوک چې له الله تعالی پرته په بل شي قسم وخوري یقیناً کافر او مشرک شو.

ب. **افعال:** لکه د ځینو ناروغیو د درملنې لپاره له هغو شیانو څخه ګټه اخیستل چې الله‌تعالی هغه د دفعه کولو اسباب نه وي معرفي کړي. لکه څرنګه چې نبي کریمﷺ فرمایلي دي: «مَنْ عَلَّقَ تَمِيمَةً فَقَدْ أَشْرَكَ»[۲] **ژباړه:** هر څوک چې (پخپله یا د ماشومانو او یا د حیوان په غاړه کې) یو څه شی ځوړند کړي، یقیناً چې ده د شرک کار تر سره کړ.[۳]

۲. **خفي شرک:** په نیتونو او ارادو کې شرک ته خفي شرک ویل کېږي، لکه: ریاء. ریاء دې ته ویل کېږي چې یو څوک نېک کار د دې لپاره تر سره کړي چې خلک

---

۱ – مسند أحمد – (۱۰ / ۲٤۹)

۲ – مسند أحمد – (۲۸ / ٦۳۷)

۳ – هغه شیان چې د جاهلیت په وخت کې مروج وو او مشرکانو به د خپلو ماشومانو یاحیواناتو په غاړه کې د دې لپاره ځوړندول چې نظر نه شي. د هغو ټولو شیانو ځوړندول حرام دي، لکه: کونجکې، مرۍ، بندونه، ګوجر او داسې نور.

يې ووينې او بيا ووايي چې فلانی ډېر ښه سړی دی او د ده مدحه وکړي. الله تعالى په دې اړه فرمايلي دي: ﴿فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾ [الكهف: ١١٠] **ژباړه:** نو څوک چې له خپل پروردګار سره د يو ځای کېدو په هيله وي هغه ته په کار دي چې ښه عمل وکړي او په بنده ګي کې له خپل رب سره بل څوک شريک نه کړي.

نبي کريمﷺ فرمايلي دي: «إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكُ الأَصْغَرُ» ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ ، وَمَا الشِّرْكُ الأَصْغَرُ؟ قَالَ: «الرِّيَاءُ»[1] **ژباړه:** يقيناً چې زه په تاسو باندې له ټولو شيانو څخه زيات له اصغر شرک څخه وېرېږم. صحابه وو پوښتنه وکړه، اې د الله رسوله! اصغر شرک څه شی دی؟ رسول اللهﷺ وفرمايل: رياء.

د اصغر شرک حکم

اصغر شرک له اسلام څخه د وتلو لامل نه دی، خو د اکبر شرک لپاره وسيله ده او خاوند ته يې د مشرک نسبت نه کېږي.

فعاليت: زده کوونکي دې د اکبر شرک او اصغر شرک د حکمونو په اړه يو له بل سره مباحثه وکړي.

پوښتنې:

١. اصغر شرک تعريف کړئ.
٢. د اصغر شرک څو مثالونه بيان کړئ؟
٣. اصغر شرک په څو ډوله دی؟
٤. ښکاره شرک په څو ډوله دی؟
٥. د اصغر شرک حکم بيان کړئ.

١ - المعجم الكبير للطبراني - (٤ / ٣٣٨)

د ایمان نواقض (۲)

ستر کفر

لکه څرنګه چې شرک سخت ناوړه عمل، له توحید سره منافي او د توحید له نواقضو څخه دی، همدارنګه کفر هم له ایمان سره منافي او د ایمان له نواقضو څخه دی.

د کفر تعریف

کفر په لغت کې پټولو ته وایي او د عقایدو د علم په اصطلاح کې د ایمان ضد ګڼل کېږي، یعنې په الله تعالی او د هغه په رسول باندې ایمان نه لرل، یا د هغوی له لارښوونو څخه انکار کول او نه منل کفر دی. که دغه نه ایمان راوړل یې د دروغ ګڼلو له امله وي او یا یوازې په هغه کې د شک، تردید، حسد، کبر او یا ځینو نورو نفسي غوښتنو له امله وي، ټول کفر دی.

د تعریف شرح

د عقایدو د علم په اصطلاح کې په الله تعالی او په هغه شریعت چې د ده رسول راوړی دی، ایمان نه درلودل، یا پر ځینو هغو شیانو باندې چې ایمان راوړل پرې فرض دي، ایمان راوړل او له ځینو نورو څخه یې انکار کول، که یې دروغ وګڼي او یا شک پکې وکړي او یا د حسد، کبر او یا ځینو نورو نفسي غوښتنو له امله له الهي لارښوونو څخه مخ واړوي، ټول کفر ګڼل کېږي. ایمان داسې یو حقیقت دی چې تجزیه نه قبلوي. داسې نشي کېدای چې په ځینو یې ایمان راوړي او له ځینو نورو څخه یې منکر شي.

د کفر ډولونه

کفر په دوه ډوله دی:

۱. اکبر کفر (لوی کفر).
۲. اصغر کفر (کوچنی کفر).

لومړی: اکبر کفر: دا کفر د ایمان ضد دی.

اکبر (لوی) کفر په پنځه ډوله دی:

١. **د دروغ ګڼلو کفر:** د الله تعالی انبیاوو ته د دروغجنو نسبت کول کفر دی. هر څوک چې د الله تعالی انبیاء، په هغه څه کې چې د الله تعالی له لوري یې راوړي دي، دروغجن وګڼي هغه کافر شو، ځکه الله تعالی فرمایلي دي: ﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ﴾ (العنکبوت: ٦٨) **ژباړه:** له هغه چا نه به غټ ظالم څوک وي چې پر الله ﷻ باندې دروغ وتړي یا حق ته د دروغو نسبت وکړي چې کله هغه ته راوړل کېږي. آیا د دغسې کافرانو استوګنځی دوزخ نه دی؟

٢. **د انکار او ځان لوړ ګڼلو کفر:** دا په دې ډول چې د رسول په رینښتینوالي پوهېږي او په دې باندې یې یقین وي چې دغه رسول د الله تعالی له لوري په حقه سره راغلی دی، خو بیا هم د عناد او تکبر له امله د هغه اوامرو ته غاړه نه ږدي. الله تعالی فرمایلي دي: ﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾ (**البقرة: ٣٤**) **ژباړه:** او کله چې موږ پرښتو ته امر وکړ چې د آدم په وړاندې سرونه په سجده ښکته کړئ، نو ټولو سرونه ښکته کړل، خو ابلیس انکار وکړ هغه د خپلې لویۍ په غرور کې اخته او د کافرانو له ډلې څخه شو.

٣. **شک، تردید او د رسول ﷺ په صدق د یقین نه کولو کفر:** دې کفر ته د ظن او ګومان کفر هم ویل کېږي، ځکه الله تعالی فرمایلي دي: ﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ۞ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ۞ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا ۞ لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا﴾ [الکهف: ٣٥ - ٣٨] **ژباړه:** بیا هغه خپل باغ ته ننوت او د خپل نفس په حق کې تیری کوونکی شو، ویې ویل (زه دا نه ګڼم چې دغه شتمني او باغ به یو وخت فنا شي او زما باور نشته چې د قیامت ساعت به راشي بیا هم که کله د خپل رب حضور ته زما ورګرځېدل شول، نو هرو مرو به له دې نه هم زیات شاندار ځای ومومم، د هغه ګاونډي په خبرو اترو کې هغه ته وویل: آیا ته په هغه ذات کافر کېږي چې هغه ته له خاورې او بیا له نطفې څخه پیدا کړې او ته یې یو بشپړ سړی جوړ کړې؟ پاتې شوم زه، نو زما رب خو هماغه الله ﷻ دی او زه له خپل رب سره هېڅوک نه شریکوم.

٤. **د اعراض او مخ اړولو کفر:** له دې څخه مراد دا دی چې له دین څخه مخ واړوي، یعنې نه نبوي لارښوونې اوري، نه په زړه کې څه التفات ورته کوي او نه ځان وربانديې پوهوي، ځکه الله تعالی فرمایلي دي: ﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنْذِرُوا مُعْرِضُونَ﴾ (الأحقاف: ٣) **ژباړه:** خو دغه کافران له هغه حقیقت څخه مخ اړوونکي دي چې دوی ته د هغه اخطار ورکړ شوی دی.

٥. **د نفاق کفر:** له نفاق څخه دلته مراد نفاق په عقیده کې دی. په دې ډول چې په ظاهر کې خلکو ته ایمان ښکاره کوي او په باطن کې یې عقیده د کفر وي، ځکه الله تعالی فرمایلي دي: ﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ﴾ (المنافقون: ٣) **ژباړه:** دا هر څه له دې امله دي چې دوی ایمان راوړ بیا کافر شول له دې امله د دوی پر زړونو مهر ولګول شو اوس دوی په هیڅ نه پوهیږي.

د نفاق ډولونه

نفاق په دوه ډوله دی

أ. **عقیدوي نفاق:** دې نفاق ته ستر کفر ویل کیږي او له اسلام څخه د وتلو لامل دی. دا نفاق په شپږ ډوله دی: د رسول تکذیب، یا د ځینو هغو شیانو تکذیب چې رسول ﷺ راوړي وي، له رسول ﷺ سره کینه کول، یا له هغو شیانو سره کینه کول چې رسول ﷺ راوړي وي. د رسول ﷺ د دین په ضعیفه کېدلو باندې خوښي ښکاره کول، یا د رسول ﷺ له دین سره د مرستې بد ګڼل.

ب. **عملي نفاق:** دې نفاق ته اصغر کفر هم ویل کیږي. په دې باندې انسان د اسلام له دین څخه نه وځي خو بیا هم لویه ګناه ده، چې ځینې یې نبي کریم ﷺ په دې حدیث کې ذکر کړي دي: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْ نِفَاقٍ حَتَّى يَدَعَهَا إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ»[1] **ژباړه:** څلور شیان دي چې که په چا کې دا ټول پیدا شول، نو سوچه منافق شو او که په چا کې له دې څلورو شیانو څخه یو پیدا شو، نو په هغه کې د نفاق له عادتونو څخه یو عادت پیدا شو، تر څو چې پرې ایښی یې نه وي، کله چې

---

١ - متفق علیه

خبرې کوي، نو دروغ وايي، کله چې ټرون وکړي، بيا په هغې کې غـدر کـوي، کلـه چې وعده وکړي، نو وفا ورباندې نه کوي او کله چې شخړه کوي، نو کنځل کوي.

فعاليت: زده کوونکي دې د اکبر کفر د ډولونو لپاره مثالونه بيان کړي.

د ستر کفر حکم

د دې کفر خاوند کافر بلل کېـږي له اسلام څخه وتلی، د تل لپاره به په دوزخ کـې وي او د قيامت په ورځ د هېڅ شفاعت کوونکي شفاعت د ده په حق کې نه قبلېـږي.

پوښتنې:

١. کفر تعريف کړئ.
٢. د کفر ډولونه کوم دي؟
٣. لوی کفر په څو ډوله دی؟
٤. نفاق په څو ډوله دی؟
٥. ايا عملي نفاق له اسلام څخه د وتلو لامل دی؟
٦. د ستر کفر حکم بيان کړئ.

اصغر کفر

په مخکني لوست کې مو د اکبر کفر په اړه معلومات تر لاسه کړل. په دې لوست کې به د اصغر کفر د تعریف، ډولونو او حکم په اړه معلومات تر لاسه کړو.

د اصغر کفر تعریف

دا هغه ګناهونه دي چې شارع د زجر او تهدید له امله ورته د کفر نسبت کړی دی، خو د اکبر کفر (لوی کفر) حد ته نه دي رسېدلي او له اصل ایمان سره ضد او منافي نه دي، خو ایمان ضعیفوي. که چېرې د دې ګناهونو خاوند توبه ونه باسي، نو د الله تعالی په مشیت کې دی. که خوښه یې شوه عذاب ورکوي، خو د ابد لپاره په دوزخ کې نه پاتې کېږي او که خوښه یې شوه عفوه ورته کوي.

د اصغر کفر ډولونه

د اصغر کفر (کوچني کفر) ډولونه ډېر زیات دي، خو په لنډ ډول ویلای شو: هره هغه ګناه چې په شرعي نصوصو کې ورته د کفر نسبت شوی وي او د اکبر کفر (لوی کفر) او اکبر شرک حد ته نه وي، رسېدلي اصغر کفر (کوچنی کفر) ورته ویل کېږي.

د اصغر کفر مثالونه

په یو حدیث شریف کې رسول الله ﷺ فرمایلي دي: «سِبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ وَقِتَالُهُ كُفْرٌ»[1] **ژباړه:** مسلمان ته کنځل کول فسق او وژل یې کفر دی. همدارنګه په یو بل حدیث شریف کې، کله چې نبي کریم ﷺ په حجة الوداع کې خلکو ته نصیحت کولو، ویې فرمایل: «لاَ تَرْجِعُوا بَعْدِي كُفَّارًا يَضْرِبُ بَعْضُكُمْ رِقَابَ بَعْضٍ»[2] **ژباړه:** له ما څخه وروسته تاسو مه کافر کېږئ، چې ځینې له تاسو څخه د ځینو نورو غاړې وهي. په یو بل حدیث

---

۱ - صحیح مسلم - (۱ / ۵۷)

۲ - صحیح مسلم - (۱ / ۵۸)

شريف کې رسول الله ﷺ فرمايلي دي: «اثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ»[1] **ژباړه:** په خلکو کې دوه عادتونه شته چې هغه کفر دی، يو نسب ته طعن (نسب بدلول) او بل په مړي باندې په چيغو ژړا کول.

د دې ډول کفر حکم

د دې ډول کفر خاوند ته نه د کافر نسبت کېږي او نه له اسلام څخه وځي، خو شارع يوازې د زجر او تهديد په اساس ورته د کفر نسبت کړی دی.

فعاليت:

زده کوونکي دې په خپلو منځونو کې د اصغر کفر د تعريف او ډولونو په اړه يو له بل سره مباحثه وکړي.

۱. اصغر کفر تعريف کړئ.
۲. د اصغر کفر څو مثالونه ذکر کړئ.
۳. د اصغر کفر حکم بيان کړئ.

۱ - صحيح مسلم - (۱ / ۵۸)

بدعت

شیطان د انسان د ګمراهۍ هڅه کوي، فاسقان په بې دینۍ بې لارې کوي او دینداران په دین کې افراط او د دین له پولو څخه تېریدو ته هڅوي، په دې توګه چې په دین کې نوې لارې چارې راپیدا کړي. په دین ناپوهه خلک بیا هغه د دین برخه ګڼي او د الله تعالی د اطاعت په موخه د الله تعالی په معصیت کې ډوب وي. که چېرې بیا دغه بدعت په عقیده کې را منځته شي نو د ایمان له نواقضو څخه ګڼل کېږي او د انسان ایمان له منځه وړي.

په دې لوست کې به بدعت وپېژنئ او د هغه د نارواتوب دلایل به له قرآن او سنتو څخه زده کړئ.

د بدعت تعریف

بدعت د ژبې له مخې نوي ایجادولو ته وایي او همدا راز نوي پیدا کړی شوي څیز ته هم ویل کېږي.

په شرعي اصطلاح کې په دین کې نوې چارې ایجادول چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې اړتیا ورته وه او څه مانع هم شتون نه درلوده، خو له دې سره سره شریعت امر نه وي ور باندې کړی. د داسې چارو ایجادولو ته بدعت ویل کېږي.

د تعریف شرح

په تعریف کې درې مطلبونه بیان شوي دي:

۱. بدعت په دین کې نوې چارې ایجادول دي، چې قرآن او سنت د هغو غوښتنه نه وي کړي، نو بدعت په دین کې رامنځته کېږي، په دنیوي چارو کې بدعت نه وي.

د دیني او دنیوي چارو تر منځ (په دې ځای کې) توپیر په دې سره کېږي، چې دیني چارې د اجر د طلب لپاره وي او دنیوي چارې خپل خپل اهداف لري.

۲. دې نویو چارو ته لکه چې اوس اړتیا ده، هغو ته به د رسول الله ﷺ په زمانه کې هم اړتیا وه او همدومره اړتیا بس ده چې دا نوی عمل یو دیني کار وګڼل شي، ځکه دیني کار باید پلی شوی وای.

رسول الله ﷺ دین پوره را رسولی او ټول یې په عمل کې پلی کړی دی، خو هغه چارې چې د دین خدمت پرې کېږي، د رسول الله ﷺ په زمانه کې اړتیا ورته نه وه او اوس یې ګټه ښکاره ده. د داسې چارو ایجادول بدعت نه دی، لکه د صرف او نحو د علومو زده کول، ځکه د هغه مبارک په زمانه کې مسلمانان په قرآن او سنتو د صرف او نحو له کارولو پرته ښه پوهېدل، او اوس په عربو او عجمو کې هغه پخوانۍ سلیقه پاتې نه ده، نو د قرآن او سنتو د پوهې لپاره د ژبې د علومو زده کړه اړینه ده.

همدا راز د مدرسو او پوهنتونونو جوړول او د دین د پیاوړتیا او پایښت لپاره پراخه دولتي تشکیلات رامنځ ته کول، منظم قوانین جوړول او محاکم ایجادول دا ټول بدعت نه دي، ځکه دا د اوسنۍ زمانې اړتیا ده چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې په دومره پراخه کچه ورته اړتیا نه وه.

۳. د رسول الله ﷺ په زمانه کې به د دې نویو چارو د کارولو په مخ کې خنډ نه وو او که په هغه زمانه کې یې په مخ کې خنډ وو، کارول یې ممکن نه وو، نو بیا یې د ګټې او اغیز د شتون په صورت کې کارول بدعت نه ګڼل کېږي، خو په دې شرط چې د دین له کوم بل اصل او حکم سره په ټکر کې نه وي. لکه له نوې تکنالوژۍ څخه د دین په ساتلو او خپرولوکې کار اخیستل، په جهاد کې د نویو وسلو کارول او په دعوت کې له رادیو، تلویزیون، انټرنټ او د مطبعو له مشینونو څخه کار اخیستل. د دې ټولو څیزونو کارول د رسول الله ﷺ په زمانه کې د هغوی د نشتوالي له کبله ممکن نه وو.

فعالیت

۱. زده کوونکي دې د دیني او دنیوي چارو لپاره په خپل وار مثالونه بیان کړي او په دین کې د نویو لارو د جوړولو ریښتینې یا فرضي بېلګې دې وښیي.

۲. د دین ټینګول، امنیت راوستل، د ښوونې او روزنې، روغتیا او عدالت په ډګرونو کې هڅې عادتونه دي، که عبادتونه؟ د دین د اقامت لپاره دولتي تشکیلات ولې بدعت نه ګڼل کېږي، سره له دې چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې په دې پراخه کچه تشکیلات او اداري نه وې؟ په دې هکله بحث وکړئ.

په عقیده کې بدعت

علماوو په دې اتفاق کړی چې په عقیده کې بدعت حرام دی ځینې عقیدوي بدعتونه آن کفر ته رسېږي، چې د دین له ښکاره حکم څخه پکې انکار راشي او ټولو دیني علماوو هغه صریح کفر ګڼلی وي. لکه د مشرکانو دا قول چې قرآن حکایت ورڅخه کوي: ﴿وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَى أَزْوَاجِنَا﴾ [الأنعام:۱۳۹] او دوی وایي: څه چې د دې څارویو په ګېډو کې دي، یوازې زموږ د نارینه وو لپاره دي او زمونږ پر ښځو حرام کړی شوي دي.

د بدعت د ناروا توب دلیلونه

ډېر نقلي او عقلي دلیلونه د بدعت په ناروا توب دلالت کوي چې مونږ یې دلته له قرآن او سنتو څخه په ځینو مهمو او صریح دلایلو بسنه کوو.

قرآن کریم: الله تعالی فرمایي: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ [المائدة: ۳] **ژباړه:** نن ورځ مې ستاسو لپاره ستاسو دین کامل کړ، خپل نعمت مې پوره درکړ، او اسلام مې د دین په توګه درته غوره کړ.

ځوک چې نوې چارې په دین کې پیدا کوي او هغه له دین څخه ګڼي، دی د رسول الله ﷺ په لاس راوړل شوی دین پوره نه ګڼي. د ده عمل دا معنا لري چې د دین

څېنې برخې هغه مبارک نه دي پوره کړي او هغه يې دپوره کيدو لپاره دې مبتدع ته پرې ايښې دي. نو دی د دې آيت په مدلول يا نه پوهيږي او يا ورڅخه انکار کوي، ځکه الله تعالی دين پوره ګڼلی او دی په هغه کې نورې چارې را پيدا کوي.

حديث: رسول الله ﷺ فرمايلي: «أُوصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ لِوُلاَةِ الأَمْرِ ، وَإِنْ كَانَ عَبْدًا حَبَشِيًّا ، فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ بَعْدِي فَسَيَرَى اخْتِلاَفًا كَثِيرًا ، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ ، تَمَسَّكُوا بِهَا ، وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِذِ ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحْدَثَاتِ الأُمُورِ. فَإِنَّ كُل مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٌ ، وَكُل بِدْعَةٍ ضَلاَلَةٌ»[1]

ژباړه: زه تاسو ته له الله تعالی څخه په تقوی او وېره او د چارواکو خبرو ته په غوږ نيولو او درناوی وصيت کوم، که څه هم هغه يو حبشي غلام وي څوک چې په تاسو کې ژوندی پاتې شي هرو مرو به زيات اختلاف ووينې، نو په تاسو زما د سنتو او زما د راشدو خلفاوو (لارښودل شويو ځای ناستو) د لارو پيروي لازمه ده دا طريقې کلکې ونيسئ او په غاښونو يې کلکې کړئ، له نويو کارونو څخه ځان وساتئ، ځکه هره نوې چاره بدعت ده او هر بدعت لار ورکې ده.

په يو بل حديث کې عايشې رضي الله تعالی عنها له رسول الله ﷺ څخه روايت کړی چې هغه مبارک وفرمايل: «مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ»[2] چا چې زمور په دې کار (دين) کې نوي څه راپيدا کړل، نو هغه رد دي.

پوښتنې:

۱. بدعت تعريف کړئ؟

۲. د بدعت له تعريف څخه څو مطلبونه په ډاګه کېږي؟

۳. په عقيده کې بدعت څه ته وايي؟

٤. د قرآن او سنتو له مخې د بدعت د نارواتوب دليلونه بيان کړئ.

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د بدعت په اړه يوه مقاله وليکي چې له لسو کرښو کمه نه وي.

۱- رواه احمد و أبوداود.

۲ - متفق عليه

يوولسم لوست

د صحابه کرامو مقام

۱. د صحابه وو تعريف

صحابه او اصحاب د صحابي جمع ده او ملګري ته ويل کيږي.

په اصطلاح کې صحابي هر هغه چاته ويل کيږي چې پېغمبرﷺ يې ليدلی وي، په هغه يې ايمان راوړی وي او د ايمان په حالت کې وفات شوی وي.

۲. د صحابه کرامو بهتري او غوره والی

الله تعالی د قرآن په ګڼو آياتو کې د صحابه کرامو فضيلت، مقام او منزلت ستايلی چې مور د بيلګې په توګه لاندې آيتونه لولو:

أ. الله تعالی له صحابه وو څخه خوښ او راضي وو او صحابه له الله ﷻ څخه

الله تعالی فرمايي: ﴿وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾. [التوبة ۱۰۰]

ژباړه: هغه مهاجرين او انصار چې هغوی تر ټولو دمخه د ايمان بلنې ته په لبيک ويلو کې وړاندې شول، دغه راز هغه کسان چې وروسته له نيکۍ او ريښتينولی سره په هغو پسې راغلل، الله ﷻ له هغو نه خوښ او هغوی له الله ﷻ نه خوښ شول الله ﷻ د هغو لپاره داسې باغونه تيار کړي دي چې تر هغو لاندې به ويالې بهېږي او هغوی به پکې د تل لپاره اوسېږي. همدا ډير لوی بريالیتوب دی.

ب. په غوره خويونو دصحابه وو توصيفول

الله پاک فرمايي: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ [الفتح: ۲۹]

ژباړه: محمدﷺ د الله رسول دی او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي هغوی پر کافرانو سخت او په خپلو منځو کې خواخوږي دي. ته چې کله هغوی ګورې په رکوع او سجده او د الله ﷻ د فضل او د هغه د رضا په طلب کې يې بوخت مومې، د سجدو نښې نښانې د هغو پر تندیو موجودې دي چې په هغوسره پېژندل کېږي.

ج. د امت اجماع

د پورتنيو قرآني آيتونو او د زياتو نبوي احاديثو پر بنسټ چې د صحابه وو په لوړ شان دلالت کوي، ټول اسلامي امت د صحابه کرامو پر عدالت او تقوا اجماع کړې ده او ويلي يې دي: (**الصحابة کلهم عدول**). صحابه کرام ټول په حق او انصاف ولاړ او د تقوا څښتنان

دي. د هغوی تر منځ پيښې شوې مشاجرې او اختلافونه اجتهادي وو او هيڅ يو لوري ته پره او ملامتيا نه شي راجع کيدای. که کومه ګناه ترې شوې هم وي، توبه يې ايستلې او الله پاک ورته بښنه کړې ده. الله تعالی فرمايي: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ [التوبة:١١٧]

ژباړه: الله ﷻ، پېغمبر او هغو مهاجرينو او انصارو ته بښنه وکړه چې هغوی په ډير تنګ وخت کې د پيغمبر ملګرتيا وکړه. که څه هم چې له هغو څخه د ځينو زړونه کوږوالي ته نيژدې شوي وو (خو کله چې هغوی د دې انحراف پيروي ونه کړه. بلکې د پېغمبر ملګرتيا يې وکړه) نو الله ﷻ هغوی معاف کړل. بېشکه چې الله ﷻ پر دوی مهربان او رحم کوونکی دی.

۳. د صحابه وو سپيڅلتيا

صحابه کرام هغه سپيڅلي خلک دي چې الله ﷻ له هغوی ټولو څخه د خپلې خوښۍ څرګندونه داسې کوي: ﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾ [الفتح: ١٨]

ژباړه: الله ﷻ له مؤمنانو څخه راضي شو کله چې هغوی تر ونې لاندې له تاسره بيعت کاوه.

صحابه کرام د ډېر لوړ مقام خښتنان دي. صحابه کرام هغه خلک دي چې الله پاک د خپل پېغمبر او تر قيامته پورې د عام امت تر منځ د وساطت او ارتباط لپاره غوره کړي دي. چې له دوی پرته نه خو د قرآن فهم امت ته رسيدلای شو او نه د پيغمبر ﷺ تعليمات او لارښوونې!

له همدې کبله د صحابه کرامو پرعدالت، صدق او تقوا باندې ايمان لرل د عقيدې برخه ګرځېدلې ده.

فعاليت

که صحابه کرام – خدای ﷻ مه کړه- مور بې اعتباره وګڼو، نو قرآن او سنت خو مور ته هغوی را رسولي، د دې دواړو به بيا څه حال وي؟ او د اسلام به بيا څه حال وي؟

٤. له صحابه وو سره مينه

پېغمبر ﷺ په خپلو ويناوو کې مسلمانانو ته لارښوونه کړې ده چې د صحابه وو سره مينه وساتي، او هغوی سره له دښمنۍ څخه ځانونه وژغوري، ځکه چې د صحابه کرامو ډله د ځمکې پر مخ تر ټولو غوره ډله ده، او د هغوی سره مينه ساتل د پوره ايمان نښه ده. له

هغوی سره مینه، محبت او د هغوی قدر او احترام د پیغمبرﷺ او پر هغه د نازل شوي شریعت سره مینه، محبت او د هغو قدر او احترام دی!

ځکه نو پیغمبرﷺ عام امت ته په خطاب کې د هغوی پام او توجه د صحابه کرامو لور ته را اړولې ده. پیغمبرﷺ فرمایلي دي:«لاَ تَسُبُّوا أَصْحَابِي فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنْفَقَ أَحَدُكُمْ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا مَا بَلَغَ مُدَّ أَحَدِهِمْ وَلاَ نَصِيفَهُ »[1].

ژباړه: زما صحابه مه کنځئ. زما دې په هغه ذات قسم وي چې زما روح د هغه په واک کې دی چې که چیرې ستاسې څخه یوکس د احد د غره په اندازه سره زر خیرات کړي نو د هغوی یو موټي خیرات ته نه رسیږي ، او نه یې نیم موټي خیرات ته رسیږي. په بل حدیث شریف کې پیغمبرﷺ فرمایلي دي: «اللَّهَ اللَّهَ فِي أَصْحَابِي اللَّهَ اللَّهَ فِي أَصْحَابِي لَا تَتَّخِذُوهُمْ غَرَضًا بَعْدِي فَمَنْ أَحَبَّهُمْ فَبِحُبِّي أَحَبَّهُمْ وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ فَبِبُغْضِي أَبْغَضَهُمْ وَمَنْ آذَاهُمْ فَقَدْ آذَانِي وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ وَمَنْ آذَى اللَّهَ يُوشِكُ أَنْ يَأْخُذَه»[2].

ژباړه: زما د صحابه وو په اړه له الله ﷻ ووېرېږئ، له الله ﷻ ووېرېږئ، هغوی د خپلو ناوړه ویناوو نښه مه ګرځوئ، که څوک له هغوی سره مینه محبت لري نو زما د مینې او محبت له کبله یې ورسره لري او که څوک له هغوی سره کرکه، نفرت او دښمني لري نو له ماسره د کرکې، نفرت او دښمنی له کبله یې ورسره لري. او که څوک هغوی ته ضرر او تکلیف رسوي، نو یقینا چې ماته تکلیف او ضرر رسوي، او څوک چې ماته تکلیف او ضرر رسوي، نو یقیناً چې الله پاک ته تکلیف او ضرر رسوي. (له ځانه یې خپه کوي) او څوک چې الله پاک ته تکلیف او ضرر رسوي (خپه کوي یې) نو نژدې ده چې الله پاک به یې را ونیسي.

فعالیت

په پورتني حدیث کې پیغمبرﷺ څو مهم ټکي ذکر کړي دي، د هغو په هکله یو یو په نوبت خبرې اترې وکړئ:

١. د صحابه کرامو په باره کې له الله ﷻ څخه ووېرېږئ.
٢. صحابه کرام د خپلو ناوړه ویناوو نښه مه ګرځوئ.
٣. له اصحاب کرامو سره مینه کول په حقیقت کې د الله ﷻ د رسول سره مینه ده.
٤. له صحابه وو سره دښمني په حقیقت کې له پیغمبرﷺ سره دښمني ده.

١- سنن أبي داود

٢- الترمذي

٥. د صحابه وو سره بغض ساتل منافقت دی

لکه څرنګه چې له صحابه وو سره مینه د ایمان نښه ده، همدا شان له صحابه وو سره بغض ساتل منافقت او سرکشي ده. امام طحاوي لیکلي دي: (وَبُغْضُهُم كُفْرٌ ونِفَاقٌ وطُغْيَانٌ). له صحابه وو سره بغض یاکفر دی، یا نفاق، یا سرکشي او بغاوت دی.

دا په دې معنا چې که چیرې له صحابه وو سره بغض د دین او یا بې ځایه غوسې له املـه وو، نو بیا دا لوی کفر دی چې مسلمان پرې کافر کیږي. که چیرې د صحابه وو بد ګڼل او ورسره کینه ساتل د دنیایي امورو په خاطر وي نو دا کار بیا فسق دی.

له صحابه وو سره بغض ځکه نفاق دی چې پیغمبرﷺ فرمایلي: «الْأَنْصَارُ لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ وَلَا يُبْغِضُهُمْ إِلَّا مُنَافِقٌ»[1]. **ژباړه:** له انصارو سره مینه او محبت نه کوي مګر مؤمن او له دوی سره بغض اوکینه نه کوي مګر منافق.

بل دا چې صحابه ددین ساتونکي، ددین روزونکي، د کفر په مقابل کې جهاد کوونکي وو بغض ساتل ځکه منافقت دی چې دا کار د هغه وخت د منافقینو خصلت اوعادت وو چې صحابه به یې بد ګڼل.

پوښتنې:

١. اصحاب تعریف کړئ.
٢. د اصحابو د غوره والي په اړه دوه نقلي دلایل ذکر کړئ.
٣. له صحابه وو سره مینه کول څه حکم لري؟
٤. له صحابه وو سره بغض او کینه کول څه حکم لري؟

کورنی دنده:

زده کوونکي دې د صحابه وو په اړه یوه مقاله ولیکي چې له لسو کرښو کمه نه وي.

١- صحيح البخاري

د حدیثو برخه

د صحيح او حسن حديثونو پېژندل

احاديث د روايت له مخې ډېر ډولونه او مختلفې مرتبې لري چې د هغې له جملې څخه يو صحيح ، بل حسن حديثونه دي نو اړينه ده چې د صحيح اوحسن حديثونو تعريف، اوتوپير وپېژنو.

۱ـ صحيح حديث

د صحيح حديث تعريف

په عربي لغت کې صحيح دمريض ضد ته وايي.

او د محدثينو په اصطلاح کې صحيح حديث: هغه حديث دی چې راويان يې عادلان، د کره ضبط او حافظې خاوندان، سند يې متصل، او د هر ډول علت، او شذوذ څخه خالي وي.

د تعريف شرحه

د صحيح حديث په اصطلاحي تعريف کې د پنځو شرطونو يادونه شوې چې وضاحت يې په لاندې ډول دی:

۱ـ د راويانو عدالت: دا په دي معنا چې د حديث ټول راويان به مسلمانان او عاقلان، بالغان وي، او د هر قسم فسق، او د مروت خلاف کارونو او خصلتونو څخه به پاک وي.

۲ـ راويان به يې ضابطين او متقنين وي: معنا دا چې راويان به يې دداسې حافظې خاوندان وي چې احاديث به يې داسې کره ياد وي چې کله يې د لوستلو اړتيا پيدا شي بې له کوم زيادت يانقصان څخه يې وړاندې کړای شي.

۳ـ د سند اتصال: هغه داسې چې ددې حديث هر راوي به حديث د مخکيني راوي څخه اورېدلی وي ،يا به يې په هغه لوستلی وي، اويا به له مخکيني راوي څخه د روايت کولو اجازه ولري.

۴ـ د علت څخه پاکوالی: هغه داسې چې په حديث کې به کوم داسې پټ عيب اوعلت نه وي[1] چې د حديث صحت تر سوال لاندې راولي.

۱ــ په سند کې دعلت څخه دپاکوالي نه مراد دا دی چې په سند کې کومه داسې پټه انقطاع نه وي موجوده چې په ظاهرکې ورڅخه سند پاک ښکاري، ځکه که چيرې په سند کې انقطاع موجوده وي نو بيا داسې حديث ته منقطع ويل کيږي نه صحيح حديث. ددې مثال امام

۵ـ له شاذ والي څخه پاکوالی: یعنې حدیث به شاذ نه وي. شاذ هغه حدیث ته وایي چې مقبول راوي د خپلې مرتبې څخه د لوړې مرتبې د راوي پرخلاف روایت کړی وي.

د صحیح حدیث مثال

«قال الإمام البخاري: حَدَّثَنَا سُلَيْمَانُ بْنُ حَرْبٍ قَالَ حَدَّثَنَا شُعْبَةُ عَنْ قَتَادَةَ عَنْ أَنَسٍ –رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ– عَنْ النَّبِيِّ –صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ– قَالَ: ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ مَنْ كَانَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا وَمَنْ أَحَبَّ عَبْدًا لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ.....»[۱]

ژباړه: امام بخاری رحمه الله تعالی وایي چې مونږ ته حدیث بیان کړی دی سلیمان بن حرب، هغه وایي چې مونږ ته حدیث بیان کړی شعبه، شعبه له قتادة، او قتادة له انس بن مالک رضي الله عنه څخه روایت کوي انس رضي الله عنه وایي چې پیغمبر ﷺ فرمایلی دي: (درې خویونه داسې دي چې په چاکې وي د ایمان په خوند به پوهه شي:چاته چې الله ﷻ او د هغه رسول ﷺ تر هر چا ډېر محبوب وي، بل هغه څوک چې د یو شخص سره د الله ﷻ د رضامندۍ لپاره مینه کوي، او بل هغه څوک چې کفر ته اوږېدل ورته دومره بد ښکاري پس له هغې چې الله ﷻ ورته د کفر څخه خلاصی ورکړ، لکه څرنګه چې په اورکې واچول شي.)

دا حدیث ځکه صحیح دی چې راویان یې ټول عادلان، دکره حافظې خاوندان، سند یې متصل، او هیڅ ډول علت او شذوذ په کې نشته.

فعالیت

زده کوونکي دې د پورتني حدیث د راویانو نومونه واخلي.

۲ـ حسن حدیث

دحسن حدیث تعریف

په عربي لغت کې حسن د قبیح ضد ته وایي.

ابن صلاح په لاندې حدیث کې داسې شرحه کوي:- عن عبد الرازق عن سفيان الثوري عن أبي إسحاق عن زيد بن يثيع عن حذيفة قال: قال رسول الله صلى الله عليه و سلم : (إن وليتموها أبا بكر فقوي أمين . .)).

که چېرې یو محدث د دې حدیث د سند ظاهر ته نظر وکړي، نو ورته متصل ښکاري حال دا چې په دې سند کې دوه ځایه انقطاع موجوده ده: لومړی دا چې څپله امام عبدالرزاق دا حدیث له امام ثوري څخه نه دی اوریدلی، بلکه ده دا حدیث د النعمان بن ابي شیبه الجندي څخه اوریدلی دی. دوهم دا چې امام ثوری هم دا حدیث د ابو اسحاق څخه په خپله نه دی اوربدلی، بلکه ده دا حدیث له امام شریک څخه اوریدلی او بیا امام شریک له امام ابواسحاق څخه اوریدلی دی، نوپه سند کې پټه انقطاع پرته ده. (ابن الصلاح - / ۳۳) مقدمة

۱ - صحيح البخاري

او د محدثينو په اصطلاح کې حسن: هغه حديث ته ويل کېږي چې راويان يې عادلان، مګر د کره ضبط او حافظې خاوندان نه وي، سند يې متصل د هر ډول علت اوشذوذ څخه پاک وي.

د حسن حديث شرطونه

د حسن حديث له تعريف څخه څلور شرطونه معلوميږي

۱ـ د راويانو عدالت.

۲ـ د سند اتصال.

۳ـ د شاذ والي څخه پاکوالی.

۴ـ د علت څخه پاکوالی.

د صحيح او حسن حديثونو ترمنځ توپير

که چېرې د صحيح، او حسن حديثونو تعريف او شرطونو ته ځير شو نو کوم توپيرنه لري، يوازې د حسن حديث توپير له صحيح سره په دې کې دی چې دحسن حديث په راويانو کې يوکس د کره او قوي حافظې خاوند نه وي.

د حسن حديث مثال

قال الامام احمد: «حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّزَّاقِ أَخْبَرَنَا مَعْمَرٌ عَنْ بَهْزِ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ –صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ– يَقُولُ:(وَيْلٌ لِلَّذِي يُحَدِّثُ الْقَوْمَ ثُمَّ يَكْذِبُ لِيُضْحِكَهُمْ وَيْلٌ لَهُ وَوَيْلٌ لَهُ». [1]

ژباړه: (امام احمد رحمة الله تعالى وايي چې مونږ ته امام عبدالرزاق حديث بيان کړی، عبدالرزاق وايي چې مونږ ته معمر حديث بيان کړی، هغه له بهز بن حکيم څخه روايت کوي، هغه له خپل پلار حکيم چې بيا يې له نيکه څخه روايت کوي د بهز نيکه وايي چې ما له پېغمبرﷺ څخه اوريدلي چې ويل يې: هلاکت دې وي هغه شخص ته چې خلکو سره کله خبرې کوي، نو ددې لپاره ورته دروغ وايي چې هغوی وخندوي، هلاک دې شي، او هلاک دې شي داسې شخص.)

---

۱ - مسند أحمد

د دې حديث سند متصل، د شاذ والي او علت څخه خالي دی، راويان يې عادلان دي، مګر يوازې د بهز بن حکيم راوي په ضبط او حافظه کې کمزوري وه، له دې امله دا حديث حسن حديث بلل کېږي.

د صحيح او حسن حديثونو حکم

صحيح ، او حسن حديثونه دواړه شرعي دلايل دي او عمل پرې واجب دی.

پوښتنې:

۱ـ صحيح حديث تعريف کړئ.

۲ـ د صحيح حديث شرطونه څو دي؟

۳ـ د صحيح او حسن حديثونو ترمنځ څه توپير دی واضح يي کړئ؟

۴ـ د صحيح او حسن حديثونو حکمونه ووياست.

کورنی دنده:

د صحيح او حسن حديثونو تعريفونه په يادو زده کړئ.

ضعیف حدیث

د اسلام د دین له ځانګړتیاوو څخه یوه دا ده چې هر حکم یې پرسند ولاړ دی، هیڅ داسې وینا او عمل پکې نشته چې پر دلیل ولاړ نه وي، که چیرې په کومه وینا کې چې پیغمبرته یې نسبت کېږي د کمزوري نښه لیدل کېږي او په روایت کې یې ستونزه وي، د دین علماوو داسې روایات په ګوته کړي دي، تر څو پرې څوک د صحت حکم ونکړي.

حدیث ته د کمزوري نسبت له دې کبله کېږي چې د روایت په سلسله کې یې قوت نه وي، او ځینې داسې لاملونه یې ترڅنګ شتون لري چې پېغمبر ته یې په نسبت کولو کې خنډ واقع کېږي.

د کمزوري حدیث تعریف: هغه حدیث ته ویل کېږي چې په هغه کې د صحیح او حسن شرطونه نه وي[1].

د تعریف شرحه: له کمزوري حدیث څخه مراد هغه حدیث دی چې په سند کې یې انقطاع وي او یا داسې راوي پکې وي چې د اعتماد وړ نه وي، د بېلګې په توګه لکه په دیانت او ریښتونولۍ باندې یې اعتراض وي اویا حافظه یې کمزوري وي، لدې امله هغه وینا اوګڼه چې نسبت یې پېغمبرته کېږي، د روایت په لړ کې یې ستونزې وي هغه ته کمزوري حدیث ویل کېږي.

د کمزوري حدیث مثال: (حَدَّثَنَا أَحْمَدُ قَالَ: حَدَّثَنَا دَاوُدُ بْنُ رُشَيْدٍ قَالَ: حَدَّثَنَا بَقِيَّةُ بْنُ الْوَلِيدِ، عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ يَحْيَى، عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ مُسْلِمٍ، عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «احْتَرِسُوا مِنَ النَّاسِ بِسُوءِ الظَّنِّ»)[2].

ژباړه: په بد ګماني سره له خلکو څخه ځان وژغورئ.

۱- هغه شرطونه: د سند اتصال، د راویانو عدالت، د هغوی حافظه، د علت او شذوذ څخه پاکوالی.

۲ – د طبراني المعجم الأوسط ۱۸۹/۱، په روایت کې یې معاویه بن یحی دی هغه ضعیف دی. ابن حجر.

د ضعيف حديث حكم

د كمزوري حديث روايت او پرې عمل هغه مهال روا دی چې كمزوري يې ډيره زياته نه وي، په فضايلو (ترغيب، او ترهيب) پورې اړه ولري، د اسلام عام اصل يې تاييد كوي او له هغه سره هيڅ ډول ټكر ونلري.

د ضعيف حديث ګټه

په فضايلو كې ضعيف حديث چې ډېر ضعف ونلري، د دې وړ دی چې عمل پرې وشي، او همدا راز د دې حديث په غوښتنه په عمل كولو سره د ثواب اميد هم كيدای شي، كه چيرې د دين له اصولو سره ټكر ونلري.

پوښتنې:

۱ – ضعيف حديث تعريف كړئ.

۲ – په كومو شرطونو د ضعيف حديث روايت صحيح دی؟

۳ – ضعيف حديث څه ګټه لري؟ بيان يې كړئ.

موضوع حديث

د پېغمبر وينا وحي ده او په اسلام کې دويم مأخذ دی، لدې کبله د پېغمبرﷺ په احاديثو کې علماوو پوره زيار ايستلی او دقت يې کړی دی، هغه صحيح احاديث چې له پېغمبر څخه يې روايت شوی دی، له جوړو شوو خبرو څخه لرې کړي او پدې اړه د دين علماء بريالي شوي دي چې په دلايلو سره يې موضوعي احاديث د صحيحو احاديثو له لړۍ نه لرې کړي.

د موضوع حديث تعريف: هغه له ځانه جوړ شوي حديث ته ويل کېږي چې پرته له کوم اساسه يې پېغمبرﷺ ته نسبت شوی وي.

د تعريف شرحه

له پورتني تعريف څخه دا څرګنده شوه چې موضوع حديث هغو خبرو او کړنوته ويل کېږي چې ځينو خلکو پرته له کوم سنده په پيغمبر پورې ترلي وي او هغه ته يې نسبت کړی وي، د تاريخ په اوږدو کې ځينې داسې دروغجن خلک وو، چې په رسول اللهﷺ پورې يې دروغ ترلي ، ځينو د خپل تعصبي نظر پياوړي کولو، ځينو د ديندارۍ په نيت د ځينو اعمالو د فضايلو په بيان کې او ځينو نورو د فساد او دښمنۍ لپاره دا کار سرته رسولی دی.

د موضوع حديث حکم

د موضوع حديث روايت او وربانديې عمل کول ناروا دي، ځکه چې د دې حديث بيانول په خپله ويونکي ته تاوان رسوي او هغه داسې چې کله څوک يو موضوع حديث بيانوي، هغه ته دروغجن وبل کېږي، لکه: څرنګه چې په حديث شريف کې راغلي دي: «مَنْ حَدَّثَ عَنِّي بِحَدِيثٍ وَهُوَ يَرَى أَنَّهُ كَذِبٌ فَهُوَ أَحَدُ الْكَاذِبِينَ.» [1]

ژباړه: څوک چې زما (پېغمبر) لخوا خلکو ته وينا کوي او هغه پوهېږي چې دا وينا دروغ ده (د پېغمبر حديث نه دی) دا کس په خپله يو له دروغ ويونکو څخه دی.

---

١ – المعجم الكبير.

خو د موضوع حديث د پېژندلو او د خلکو د پوهاوي لپاره که چېرې اړتيا ليدل کېږي بيانول يې جواز لري، ترڅو خلک پدې پوه شي چې دغه وينا حديث نه، بلکې له ځانه جوړه شوې وينا ده.

د موضوع حديث پېژندنه

موضوعي حديث په لاندې توګه معلومېږي

۱ – کله چې وضعه کوونکی يې په خپله اعتراف وکړي چې دا حديث ده جوړ کړی دی.

ب – داسې معنا ولري چې د وقوع امکان يې لرې بربښي، لکه د دوو متضادو شيانو يوځای کېدل.

ج – له هغو مسايلو سره مخالف واقع کېدل چې په دين کې خورا مهم ګڼل کېږي، لکه د اسلام له يو رکن څخه انکار کول.

د وضعه شوي حديث مثال

– " الْفَقْرُ فَخرِي وَبِهِ أَفتَخِرُ "[۱].

ژباړه: فقر زما ویاړ دی، زه پرې ویاړم.

د وضعې اسباب

له ځانه حديث جوړول او بيا يې پېغمبرﷺ ته نسبت کول، يو شمېر لاملونه لري چې په لاندې توګه بيانېږي.

۱ – ځينې داسې خلک وو چې له ځانه يې عجيبه قيصې جوړولې، بيا به يې نسبت پېغمبرﷺ ته کاوه او خلکو ته به يې په مجالسو کې اورولې تر څو له دې لارې په خلکو کې شهرت پيدا کړي او د قدر وړ وګرځي.

۲ – د دين دښمنانو هم زيار ايسته چې له دې لارې په اسلام باندې طعن وارد کړي او خپلو شومو اهدافو ته د رسېدو په خاطر يې له ځانه حديث جوړول او بيا يې پېغمبرﷺ ته نسبت کاوه.

۳ – ځينې داسې خلک وو چې د دې لپاره چې د وخت واکمنانو ته ځان نېږدي کړي د هغوی د خوشحالېدو لپاره يې خبرې جوړولې او بيا به يې د حديث سرليک ورکاوه.

---

۱ – ابن حجر وايي: دا موضوعي حديث دی هيڅ اساس نه لري، همداراز امام صنعاني وايي: په دروغو جوړ شوی دی.

٤ – ځینې ډلو د خپلې تګ لارې د تایید لپاره، احادیث جوړ کړل ترڅو وښیي چې د دوی تګ لاره په حقه ده او د اسلام له نظره ستونزه نه لري.
۵– ځینو په نفلي عباداتو کې د افراط کولو په نیت او د بې ځایه دینداری له کبله د اعمالو په فضایلو کې حدیثونه جوړول.

د موضوع او ضعیف تر منځ توپیر

موضوعي حدیث هغه بې بنسټه خبر دی چې په دروغو یې نسبت پېغمبرﷺ ته شوی وي په دین کې هیڅ حیثیت نلري آن تر دې چې وېل یې هم ګناه لري، که چېرې د پوهاوي لپاره نه وي.
او ضعیف حدیث د څه لاملونو له کبله کمزوری ګڼل کېږي اوکه چیرې د دین له اصولو سره ټکر ونلري، د دې وړ دی چې په فضایلو کې پرې عمل وشي او همدا راز په نورو روایاتو سره د کمزورۍ له مرحلې څخه هم وتلای شي.

پوښتنې:

١ – موضوع حدیث څه ته وایي؟ بیان یې کړئ.
٢ – په کومو لارو موضوعي حدیث پېژندل کېږي؟
٣ – د موضوع حدیث حکم ووایاست.
٤ – آیا کمزوری حدیث له موضوعي حدیث سره توپیر لري؟ واضح یې کړئ.

د احادیثو مشهور کتابونه

د احادیثو د کتابونو ډولونه

د احادیثو کتابونه د ترتیب په اعتبار سره په دوه ډوله دي: پر بابونو مشتمل کتابونه او مسانید.

۱ـ پر بابونو مشتمل کتابونه

دا هغه کتابونه دي چې د پېغمبرﷺ احادیث په کې د بابونو اوکتابونو په شکل کې راټول او په بیلا بیلو طریقو لیکل شوي دي:

ا ـ ځینې یې داسې دي چې په علم او دین پورې اړونـد ټول بابونـه پکې ځای پر ځای شوي دي، لکه: د تعلیم او تعلم برخه، د عقایدو برخـه، فقهي احکـام، زهـد او تقـوی، آداب او اخـلاق، تفـسیر، تـاریخ او نبـوي سـیرت، پېښیدونکې فتنې، د صـحابه وو مناقـب، دغـه ډول کتـابونو تـه جوامع ویل کیږي، لکه: د امام بخاري جامع، د امام مسلم جامع او د امام ترمذي جامع.

ب ـ ځینې یې داسې دي چې یوازې د فقهي کتابونو په ترتیب لیکل شوي او یـوازې هغـه احادیث په کې راټول شوي دي چې په فقهي مسایلو پورې اړه لري. دې ډول کتـابونو تـه سنن وایي، لکه: سنن ابي داود، سنن نسائی، سنن ابن ماجه، سنن دارمي، او داسې نور.

ج ـ هغه کتابونه چې پـه یـوه ځـانګړې موضـوع پـورې اړونـده احادیـث پکـې راټـول شـوي وي، لکه: یوازې د عقایـدو پـه برخـه کـې، یـا د اخلاقـو او آدابـو پـه برخـه کـې. لـه دې جملـې څخـه (**کتاب السنة**) د امـام احمـد بـن حنبـل - رحمـه الله - کتـاب چـې پـه عقیـدې کـې یـې لیکلـی او (الادب المفرد) د امام بخاري کتاب چې په آدابوکې یې لیکلې دی د یادونې وړ دي.

۲ـ مسانید

مسانید د مسند جمع ده او مسند هغه کتاب ته ویل کیږي چې د هر صحابي روایات په کې بېل بېل ذکرشوي وي.

مسانید په دوه ډوله دي.

ا ـ یو هغه ډول مسندونه دي چې د مسند لیکونکی د حدیث شروع له صحابي څخـه کـوي او د هر یو صحابي روایات د نورو صحابه وو د روایاتو څخه جدا ذکر کوي، لکـه: د امـام احمد بن حنبل مسند او د ابوداود طیالسي مسند.

ب ـ بل هغه ډول مسندونه دي چې د سند د لومړۍ برخې څخه شروع کوي. يعنی د مسند مؤلف حديث د خپل شيخ، يا استاد څخه پيل کوي او يوازې هغه حديثونه ذکر کوي چې د خپلو استادانو او يا شيوخو څخه يې اوريدلي وي، لکه: د امام طبراني المعجم الکبير، المعجم الاوسط او المعجم الصغير.

د ځينو مشهورو صحيحو کتابونو پېژندنه او ځانګړتياوې

۱ـ صحيح البخاري

دا د محمد بن اسماعيل البخاري (المتوفی: ۲۵۶هـ) کتاب دی چې په (الجامع الصحيح) شهرت لري.

له قرآن کريم څخه وروسته تر ټولو معتبر او صحيح کتاب دی، دا لومړنی کتاب دی چې يوازې پکې د رسول اللهﷺ متصل السند احاديث راجمع کړای شوي دي.

د احاديثو شمېره يې له تکرار سره (۷۳۹۷) او له تکرار څخه پرته (۲۷۶۱)ده.

صحيح البخاري خورا زياتې شرحې لري، چې مشهورې شرحې يې فتح الباري د امام ابن حجر عسقلاني او عمدة القاري د بدر الدين عيني دي.

۲ـ صحيح مسلم

د دې کتاب ليکوال ابو الحسين مسلم بن حجاج نيشاپوري قشيري (المتوفی:۲۶۱هـ) دی چې د امام بخاري له تکړه شاګردانو څخه هم وو.

صحيح مسلم د امام بخاري له کتاب څخه وروسته دويم کره کتاب دی.

د احاديثو شمېره يې له تکرار سره (۷۷۴۸) او بې له تکراره (۳۰۳۳) ده.

صحيح مسلم هم زياتې شرحې لري، لکه: الاکمال د قاضي عياض رحمة الله عليه، المفهم د امام قرطبي –رحمة الله تعالی– او مشهوره يې المنهاج د امام نووي –رحمة الله عليه– شرحه ده.

۳ـ سنن ابي داود

مؤلف يې سليمان بن اشعث سجستاني (المتوفی:۲۷۵هـ) دی.

د دې کتاب مؤلف احاديث د پنځو لکو حديثونو له جملې څخه رابيل کړي دي. امام ابو داود –رحمة الله– د خپل کتاب په اړه داسې وايي:(ما په دې کتاب کې يوازې صحيح احاديث يا هغه چې صحيحو احاديثو ته ورته والی لري ذکرکړي دي. که چېرې په کوم

ځای کې کومه کمزوري لیدل کیږي هغه مې په ګوته کړي ده. د کومو احادیثو په باره کې که چوپ پاتې شوی یم هغه هم د عمل وړ دي.)

په دې کتاب کې زیاتره هغه احادیث راوړل شوي چې په فرعي او فقهي مسایلو پورې تړاو لري. ټول پکې (۵۲۷۴) حدیثونه راټول شوي دي. دا کتاب هم ډیرې شرحې او حاشیې لري چې مشهوره یې معالم السنن د امام خطابي (رحمة الله تعالی) شرحه ده.

۴ـ جامع الترمذي

ددې کتاب لیکوال امام ابو عیسی محمد بن عیسی بن سوره الترمذي (المتوفی:۲۷۹هـ) دی.

مؤلف په خپل کتاب کې صحیح، حسن او ځینې ضعیف احادیث ذکر کړي او د هر یو حدیث درجه یې بیان کړې ده، او د دې تر څنګ یې د صحابه وو، او تابعینو مذاهب هم بیان کړي دي.

امام ترمذي - رحمة الله تعالی- د خپل کتاب په اړه وایي: (کله مې چې دا کتاب ولیکه نو د حجاز، عراق او خراسان علماوو ته مې وړاندې کړ چې ټولو خوښ کړ. د هر چا په کور کې چې دا کتاب پروت وي لکه چې پېغمبرﷺ په خپله د ده په کورکې شته او خبرې کوي.)

په جامع الترمذي کې ټول (۳۹۵۶) حدیثونه دي. جامع الترمذي زیاتې شرحې او حاشیې لري، لکه: عارضة الاحوذي د امام ابن العربي- رحمه الله - شرحه، (**تحفة الاحوذي**) د علامه مبارکپوري شرحه.

۵ـ سنن نسائي

دا کتاب د امام ابو عبدالرحمن احمد بن شعیب النسائي (المتوفی:۳۰۳هـ) لیکنه ده.

زیاتره احادیث یې صحیح دي، آن تر دې چې ځینو علماوو دا کتاب په سنن ابي داود او سنن ترمذي هم غوره بللی. ټول په کې د تکراره سره (۵۷۶۱) حدیثونه راغلي دي.

۶ـ سنن ابن ماجه

لیکونکی یې ابو عبدالله محمد بن یزید ابن ماجه قزویني (المتوفی:۲۷۳) دی.

ددې کتاب مرتبه د ذکر شوو کتابونو په پرتله ټیټه ده.

د احادیثو مجموعه یې (۴۳۴۱) ده هغه احادیث چې یوازې ده ذکر کړي دي او نورو پنځوکتابونو نه دي ذکرکړي (۱۳۳۹) حدیثونه دي.

۷ـ د امام مالک –رحمة الله تعالی– موطأ (ت ۱۷۹ هـ)

دا کتاب په خپله امام مالک بن انس (رحمة الله تعالی) چې د څلورو مشهورو امامانوڅخه دوهم امام دی، لیکلی او خپلو شاګردانو، ته به یې په مسجد النبوي کې تدریس کاوو. لوی لوی امامان به د موطأ تدریس ته ناست وو. امام شافعي رحمه الله تعالی چې موطأ یې په یادو زده کړی وه وایي: (ماته د الله ﷻ له کتاب څخه وروسته له موطأ نه پرته بل کتاب ډېر صحیح نه ښکاري).البته ده دا خبره هغه وخت کړې وه چې د امام بخاري او امام مسلم صحیحین نه وو لیکل شوي. په موطأ کې د پېغمبر ﷺ په متصلو احادیثو برسیره، مرسل حدیثونه، د صحابه وو اوتابعینو اقوال هم ذکرشوي. د موطأ ترتیب د فقهي کتابونو په څیر دی.

۸ـ د امام احمد (رحمة الله علیه) مسند(۲٤۱ هـ)

د دې مسند مؤلف امام احمد بن حنبل شیباني دی چې د څلورو مشهورو امامانوڅخه څلورم امام دی.

امام احمد –رحمة الله علیه– د خپل مسند په هکله فرمایي: ما د دې مسند احادیث د اوو لکو احادیثو[1] له جملې څخه انتخاب کړي دي. که د کوم حدیث په اړه د مسلمانانو ترمنځ اختلاف پیدا شي، نو په دې مسندکې دې د هغې حل ولټوي، که چیرې یې د هغې حل په کې ونه موند، نو بیا دغه حدیث صحت نه لري. د امام احمد رحمة الله علیه په مسند کې څه کم دېرش زره احادیث راجمع شوي دي.

پوښتنې:

۱ـ د احادیثو کتابونه د ترتیب په بناء په څو ډوله دي؟

۲ـ جوامع کومو کتابونو ته ویل کیږي؟ نومونه یې واخلئ.

۳ـ امام ابو داود د خپل کتاب په هکله څه وایي؟

۴ـ د امام ترمذي دکتاب په باره کې معلومات وړاندې کړئ.

۵ـ تر ټولو لوی مسند د چا مسند دی او څو احادیث لري؟

۱ـ ګران زده کوونکي باید په دې پوه شي: کله هم چې په احادیثو کې د لکونو عدد ذکر کیږي، له هغه څخه د سند په اعتبار حدیث مراد وي، نه د متن په اعتبار، ځکه د متن په اعتبار د مرفوعو احادیثو شمېر چې تکرار یې په نظر کې ونه نیول شي په زرګونو دی، لکونو ته نه رسیږي، خو څرنګه چې یو متن په مختلفو سندونو راغلی وي، نو هر سند ته په پاملرنه که هغه ټولې لارې بېل بېل حدیثونه وګڼل شي، او د متن تکرار ته ونه کتل شي، په دې توګه د احادیثو شمېر بیا لکونو ته رسیږي.

مسؤولیت

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ كُلُّكُمْ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ فَالْإِمَامُ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالرَّجُلُ فِي أَهْلِهِ رَاعٍ وَهُوَ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مسؤولةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا وَالْخَادِمُ فِي مَالِ سَيِّدِهِ رَاعٍ وَهُوَ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ قَالَ فَسَمِعْتُ هَؤُلَاءِ مِنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَحْسِبُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالرَّجُلُ فِي مَالِ أَبِيهِ رَاعٍ وَمسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ فَكُلُّكُمْ رَاعٍ وَكُلُّكُمْ مسؤول عَنْ رَعِيَّتِهِ. رواه البخاري

د راوي پېژندنه

عبدالله بن عمر بن الخطاب رضي الله تعالى عنه د بعثت په دريم کال زېږيدلی دی. لس کلن و چې هجرت يې وکړ. د بدر او احد له غزا څخه د عمر د کموالي له کبله ايسار کړی شو، بيا د خندق غزا کې، چې پنځلس کلن وو شريک شو. د دين له امامانو او زاهدانو څخه وو تل به يې حج کاوه، په کلکه به يې د پېغمبرﷺ پلونه او آثار تعقيبول قيام الليل (د شپې لمونځ) او تلاوت به يې ډېر کاوه. له رسول اللهﷺ څخه يې ډېر احاديث روايت کړي دي. د (۸۷) کالو په عمر په (۷۲) يا (۷۳) هجري کال وفات شو.

د ځينو کلماتو معنا

۱_رَاعٍ: شپون، ساتونکی، مسؤول او واکمن

۲_رَعِيَّة: ولس، لاس لاندې خلک

۳_مسؤول: پوښتل شوی او ځواب ويونکی

٤_أَحْسِبُ: گومان اوفکرکوم

٥_فَكُلُّكُمْ: نو تاسې هر يو

د حديث ژباړه

عبدالله بن عمر رضي الله عنهما وايي، له رسول اللهﷺ څخه يې واوريدل چې ويل يې: تاسو هر يو رعيت لري او د خپل رعيت په هکله مسؤول ياست، پادشاه رعيت والا دی او د خپل رعيت مسؤول دی، خاوند په کورکې رعيت لري او هغه د خپل رعيت مسؤول

دی، مېرمن د خاوند په کور کې رعیت لري او د خپل رعیت مسؤوله ده، خادم د خپل بادار د مال په اړه رعیت لري او د خپل رعیت مسؤول دی. عبدالله بن عمر صاحب وایي: دغه ټول مې له رسول الله ﷺ څخه واوریدل او فکرکوم دایې هم وویل چې زوی د خپل پلار په مال کې د رعیت څښتن دی او د خپل رعیت مسؤول دی، په دې توګه ستاسې هر یو د رعیت څښتن او ستاسې هر یو د خپل رعیت مسؤولیت په غاړه لرئ.

دحدیث حکمت

په اسلامي نړۍ لید او تصور کې انسان مهمل او بې هدفه نه دی پیدا شوی. دلته هر انسان مسؤولیت لري، نارینه وي که ښځینه، پادشاه وي، که ګدا، خادم وي که مخدوم...
که هرڅوک وي اسلام پرې ځانګړي وجائب او مسؤولیتونه ایښي او د هغو په ادا کولو یې مکلف کړی دی. الله تعالی به د حساب او کتاب په ورځ ترې پوښتنه کوي او د هغو جزا به ورکوي.
پر پادشاه باندې اسلام د خپل رعیت په هکله مسؤولیتونه ایښي، پر پلار او مور باندې د اولادونو په اړه، پر اولادونو باندې د مور او پلار په اړه، پر خاوند د مېرمنې په اړه او په مېرمنې د خاوند په اړه... په دې توګه پر هر انسان باندې یې مسؤولیتونه ایښي او د هغو په اړه تري پوښتنه کېږي.

فعالیت:

فکر وکړئ چې کوم انسان مسؤولیت نه لري په نوبت سره یې نومونه واخلی.

د حدیث شریف ګټې

د مسؤولیت د ارزښت له کبله رسول الله ﷺ دغه مسأله صحابه کرامو ته واوروله او امت ته یې د تلپاتې درس په توګه پرېښوده.
د حدیث په سر کې رسول الله ﷺ د عمومي مسؤولیت یادونه په اجمالي توګه کړې چې: (کلکم راع و مسؤول عن رعیته) له هغه وروسته یې یو شمېر ډېر مهم مسؤولیتونه چې په ټولنه کې ډېره اغېزه لري په تاکلې توګه په ګوته کړي. امام او پاچا او د هغه مسؤولیتونه د کورنۍ دوه مهم مسؤولین پلار او مور یا خاوند او مېرمن او د هغوی مسؤولیتونه او

عمومي کارکوونکي او د هغوی مسؤولیتونه او د حدیث په پای کې یې د عمومي مسؤولیت ټینګار بیا تکرار کړی.

۱ـ د امام او پاچا مسؤولیتونه

له امام څخه مطلب پاچا امیر او خلیفه دی. د خلیفه او امیر ځانګړي مسؤولیتونه دا دي: د دین إقامه، دشرعي احکامو پلي کول، په عدل او انصاف سره حکومت کول، د رعیت عامه ګټې او مصلحتونه خوندي کول، امن او امان ساتل، د ژوند د اسانتیاوو برابرول او د خپل رعیت په اړه د شفقت، مهربانۍ او خیر غوښتنې چلن.

۲ـ د پلار مسؤولیتونه

دخپلې میرمنې او اولاد نفقه، جامې او نور لګښت برابرول، د هغوی تعلیم او روغتیا ته پاملرنه، د هغوی عبادتي، اخلاقي کړو وړو او روزنې ته پاملرنه، په ځانګړې توګه د هغوی لمانځه، تلاوت، او ديني مطالعې ته پام او په عمومي توګه له هغوی سره د رحمت، شفقت او ښه او خوارې سلوک چلن.

۳ـ د مور مسؤولیتونه

مور په خپل وار د کور او اولادونو په اړه مسؤولیت لري. دا چې نارینه د ورځې زیاته برخه له کوره بهر په کارونو بوخت وي، د کور او اولادونو په اړه د مور مسؤولیت لا درنېږي.

د کور د ننه چارو ښه سنبالول، د اولادونو روزنه، د اخلاقي مفاسدو مخنیوی، د میلمنو استقبال او د هغوی اکرام او درناوی، د خپل ځان، نجونو او هلکانو پت، عزت او اسلامي وقار او عفت ساتل او داسې نور.

ښځه او خاوند د کور په ډېرو مسؤولیتونو کې سره شریک دي. له دې امله ښایي د دواړو ترمنځ د خپلو مسؤولیتونو د اداء کولو په هکله سلا مشوره پوره او بشپړ تعاون موجود وي.

٤ـ د خادم مسؤولیتونه

په همدې توګه خادمان، کارګران، مزدوران او په عمومي توګه یو له بل سره کار کوونکي د ښه خدمت، امانت، رښتینولی، متقابل احترام، خیرغوښتنې او خواخوږی

مسؤوليتونه په غاړه لري، تر څو د ژوند عامې چارې د مينې، وروروليِ او احترام په فضا کې روانې وي.

٥_هيڅوک بې رعيته او بې مسؤوليته نشته

په مکلفو انسانانوکې د رعيت لرل او مسؤوليت لرل يو نسبي امر دی. کيدای شي يو څوک په يو وخت کې خپل رعيت او مسؤوليت هم ولري او د بل چا تر رعيت او مسؤوليت لاندې هم وي، خو دا نشي کېدای چې يو څوک دې هيڅ ډول رعيت او مسؤوليت ونه لري. آن تر دې چې که يو څوک يوازې هم ژوند کوي، نه ښځه، نه خاوند، نه اولاد، نه خادم او نه بل څوک ورسره وی، بيا هم دی د خپل ځان او د بدن د غړو او حواسو مسؤوليت په غاړه لري. بايد د هغو حفاظت او ساتنه وکړي. "إن لجسدک عليک حقا" بدن دې پر تا حق لري. په دې توګه چې د روغتيا او پاکوالي خيال يې بايد وساتې، له عقيدې نيولې تر عباداتو او اخلاقو پورې شرعي اوامر پرځای کړي او په منهياتو او منکراتو کې يې ونه کاروي. د الله پاک او بنده ګانو حقونه وربانديِ پرځای کړي. له دې امله په يوازيتوب کې هم د رعيت څښتن دی، بدن، غړي او حواس يې رعيت دی او دی د هغو په هکله مسؤول دی.

فعاليت:

که څوک خپل مسؤوليت ادا نه کړي په ټولنه يې بدې اغيزې څه دي؟ ځواب ووياست.

پوښتنې:

١_دحديث راوي معرفي کړئ.

٢_حديث شريف ترجمه کړئ.

٣_د راعي، مسؤول او رعيت معنا ووياست.

٤_د امام او پادشاه مسؤوليتونه کوم دي او ولې د پادشاه يادونه په ځانګړې توګه شوې؟

کورنۍ دنده:

پورتنی حديث په خپلو کتابچو کې وليکئ او په يادو يې زده کړئ.

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۱)

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَأَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ اجْتَنِبُوا السَّبْعَ الْمُوبِقَاتِ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا هُنَّ قَالَ الشِّرْكُ بِاللَّهِ وَالسِّحْرُ وَقَتْلُ النَّفْسِ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَكْلُ مَالِ الْيَتِيمِ وَأَكْلُ الرِّبَا وَالتَّوَلِّي يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصِنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ. رواه البخاري

د راوي پېژندنه

ابوهريره عبد الرحمن بن صخر الدوسيﷺ د خيبر د غزا په کال يې اسلام راوړ او د خيبر په غزا کې شريک شو، مديني ته يې هجرت کړی او دنبوي مسجد په صفه کې اوسيده. ځان يې د رسول اللهﷺ صحبت ته وقف کړی وو، په همدې خاطر يې له رسول اللهﷺ څخه تر ټولو زيات احاديث روايت کړي دي. د عمر رضي الله تعالى عنه په خلافت کې د بحرين والي وو او په (۵۸) هجري کال د عقيق په سيمه کې د (۷۸) کالو په عمر وفات شو.

د ځينو کلماتو معنا

۱_**الْمُوبِقَاتِ**: د **موبقة** جمع ده، **موبقة** د اسم فاعل لفظ دی معنا يې ده: هلاکوونکي، تباه کوونکي.

۲_**التَّوَلِّي**: د مصدر لفظ دی، شا اړول، مخ ګرځول، تېښته کول.

۳_**الزَّحْفِ**: په ناسته ځنبيدو او تګ ته وايي. دلته د دوو لښکرو نژدې کېدل او يوځای کېدل تري مراد دی.

٤_**قَذْف**: د مصدر لفظ دی ويشتلو او غورځولو ته وايي دلته تري مراد په پاک لمنو ښځو پوري د زنا او بې حيايۍ تور تړلو ته وايي.

٥_**الْمُحْصِنَات**: د **محصنة** جمع ده، معنا يې ده: پاک لمنه او عفيفه ښځه.

٦_**الْغَافِلَاتِ**:د **غافلة** جمع ده او **غافلة** د اسم فاعل صيغه ده معنا يې ده: ناخبره.

د حدیث ژباړه

له ابو هریره رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله ﷺ وفرمایل: له اوو هلاکونکو څخه ځانونه وژغورئ! پوښتنه وشوه: ای د الله ﷻ رسوله، هغه څه شی دي؟ رسول الله ﷺ وفرمایل: الله پاک سره شریک نیول، کوډې کول، په ناحقه سره انسان وژل، د یتیم مال خوړل، سود او ربا خوړل، د غزا او جګړې له ډګر څخه تېښته او په مؤمنو او پاک لمنو ناخبرو ښځو پورې د زنا او بې حیایۍ تور تړل.

د حدیث حکمت

ګناه که هر څه وي، له الله تعالی څخه سرغړونه او نافرماني ده، ځکه خو ګناه که وړه وي او که سترې بد عمل دی.

ځینې ګناهونه نسبتاً واړه وي او که کله هم له چا څخه صادر شي، نو د ورپسې نیکو عملونو له امله له منځه ځي، خو ځینې ګناهونه دومره خطرناک او هلاکوونکي وي چې څوک ترې په ربښتیا توبه ونه باسي، نو په یقیني توګه انسان هلاکوي. په پورتني مبارک حدیث کې ددغسې هلاکوونکو ګناهونو یادونه شوې ده.

فعالیت

په ګروپي شکل د کبیره ګناهونو نورې پنځه نمونې ووایاست.

د حدیث شریف ګټې

۱ـ له الله ﷻ سره شریک نیول ستر ظلم دی

له الله ﷻ پاک سره د هغه په ذات، صفاتو او اسماوو کې بل څوک شریکول.

له الله ﷻ سره شریک نیول ستر ظلم دی. شرک د انسان ټول نیک عملونه له منځه وړي، الله تعالی هیڅکله شرک نه بښي او نورګناهونه چې یې چاته خوښه شي بښي یې.

په قرآن کریم او احادیثو کې لاندې عملونه له الله پاک سره شرک ګڼل شوي دي:

- له الله پرته پر مخلوق باندې لوړه او قسم کول، لکه: په زیارت قسم، د زوی یا پلار په سر قسم، په شرافت قسم، په وجدان قسم او داسې نور.
- کوډې او هغه دمونه او تعویذونه چې په کې شرکي الفاظ استعمال شوي وي.
- بد فالي نیول
- د ریاء لپاره لمونځ، روژه او زکاة ورکول

○ په دې عقيده د کونجکو، هډوکو، ښکرونو او داسې نورو شيانو په غاړه کې اچول چې دا د نظر لګيدو اونورو آفاتو مخنيوی کوي.

۲ـ د سحرحقيقت، دنيوي او اخروي زيانونه يې

د اسلام مبارک دين په اصلاح او خير رسولو ټينګار کوي، په حقيقتونو ولاړ دين دی له هر قسمه وهمونو، خيالونو، او بې ځايه وېرېدلو څخه خلک منع کوي.

کوډې چې د وهمونو، خيالونو عقيدوي بې ثباتۍ، فتنو او فساد خپرولو، نورو ته د بدني، روحي، اجتماعي زيان رسولو څخه عبارت دي، زده کړه او نورو ته يې ورښودل حرام دي حتی په ځينو حالاتو کې انسان کفر ته پرې رسېږي. دا هغه ناوړه عمل دی چې د امام ابوحنيفه رحمه الله په قول د کوډګر سزا يواځې قتل دی.

په حديث شريف کې راغلي: چا، چې فال وکوت او چا ته چې فال وکتل شو، چا چې غيب ويل کول او د چا لپاره چې غيب ويل کيدل، چا چې کوډې وکړې او د چا لپاره چې کوډې وشي، څوک چې غوټې اچوي او بندونه جوړوي، يا کاهن ته ورشي او د هغه خبره رښتيا وګڼي، نو پر محمدﷺ باندې پر نازل شوي دين کافر شو.[۱]

۳ـ د يو انسان وژنه د ټول انسانيت وژل دي

انسان د الله تعالی مکرم مخلوق دی. د هغه سر، مال، پت او عزت ځانګړی حرمت لري چې ساتل يې فرض او ماتول يې حرام دي.

په اسلام کې د انسان وژل ډېر غټ جرم دی، د قرآنکريم په ګڼو آيتونو کې دغه جنايت منع شوی، د يو انسان قتل او وژنه يې د ټول انسانيت قتل او وژنه ګڼلې او د يو انسان ژغورل يې د ټول انسانيت ژغورل ګڼلي دي: ﴿مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا....﴾ [المائدة: ۳۲]

ژباړه: چاچې يو انسان دوينې له بدلې يا په ځمکه کې له فساد جوړولو پرته (په ناحقه) وواژه ، داسې وګڼه چې هغه ټول انسانانې ووژل...

٤ـ د سرطاني غړي له مينځه وړل

که چا څوک په ناحقه وواژه يا يې د چا عزت ولوټلو، يا يې په دين لوبې وکړي او مرتد شو او له هغو پولو واوښت چې هغه انسان او ټولنې ته ګوابښ دي نو بيا د دې انسان چاره د بدن د سرطاني غړي په څېر په کار ده چې له منځه يوړل شي او پرې شي ترڅو نور انسانان د ده له شر او ضرر څخه په امن شي.

---

۱ – رواه البزار فی مسنده. په دې صورتونو کې تر څو چې د شخص په عقيده کې خلل نه وي راغلی، په ستر کفر سره نه کافرېږي، ځکه د اهل سنت او جماعت په نزد د يو چا ايمان په عملي ګناه سره نه نقض کېږي، نو دلته له کفر څخه عملي کفر مراد دی نه اعتقادي.

شريعت دغسې انسانان په ګوته کړي او د وژلو حکم يې ورکړی. رسول الله ﷺ فرمايي: «لَا يَحِلُّ دَمُ امرئٍ مُسْلِمٍ يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَّا بِإِحْدَى ثَلَاثٍ الثَّيِّبُ الزَّانِي وَالنَّفْسُ بِالنَّفْسِ وَالتَّارِكُ لِدِينِهِ الْمُفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ»[1] **ژباړه:** هغه مسلمان چې لااله الا الله محمد رسول الله کلمه وايي وينه تويول يې روا نه ده، خو په درې صورتونو کې: محصن زناکار، قاتل او يا مرتد چې اسلام پرېږدي او له مسلمانانو نه جلا شي.

٥_ ګډه له اور څخه ډکول

يتيم هغه مظلوم انسان دی چې خپل مهربان او زړه خوږی پلار يې له لاسه ورکړی وي. د هر چا مرستې ته اړتيا لري په ځانګړې توګه چې د هغه د مال ساتنه او پالنه وکړي. الله‌پاک په قرآن کريم او د رسول الله ﷺ په احاديثو کې يتيم ته په پاملرنې او توجه باندې ټينګار کړی دی. الله پاک ددې ګناه په هکله په قرآنکريم کې فرمايي: ﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا﴾ [النساء: ١٠]

ژباړه: «بيشکه هغوی چې په زور زياتي سره د يتيمانو مالونه خوري، هغوی په خپلو ګېډو کې اور اچوي او ژر دی چې د دوزخ اورته به ننوزي» د يتيمانو مال خوړل، ډيره بې همتي، ناځوانه عمل او غټه ګناه ده، او له همدې امله اسلام پر ټولنې باندې د يتيم په وړاندې مسؤوليتونه ايښي چې يو له هغو څخه د يتيم د مال ساتنه او پالنه او د هغه له ضائع کېدو، په هغه کې له خيانت او د هغه له خوړلو څخه په ټينګه ډډه کول دي.

پوښتنې:

١_حديث شريف ترجمه کړئ؟

٢_پورته کوم شيان دي چې په احاديثو کې شرک بلل شوي؟ نومونه يې واخلئ.

٣_د کوډو، فال ليدو، او غير شرعي دمونو او تعويذونو ضررونه وښاياست.

٤_په کوم آيت کې د يوه بې ګناه انسان وژنه د ټول انسانيت وژنه او د هغه ژوند ژغورل د ټول انسانيت ژوند ژغورل ښودل شوي دي؟

٥_هغه ځايونه چې د يو مسلمان قتل په کې د شريعت له مخې جواز لري کوم دي؟ دليل يې وښاياست.

---

١ - متفق عليه

اووه هلاکوونکي ګناهونه (۲)

..... وَأَكْلُ الرِّبَا وَالتَّوَلِّي يَوْمَ الزَّحْفِ وَقَذْفُ الْمُحْصِنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ.

۵ـ سود یا له الله ﷻ او پیغمبر ﷺ سره جګړه

سود (ربا) یو بل خطرناک رنځ دی چې نېغ په نېغه د ټولنې غریب او بې وزله خلک کړوي. په ټولنې کې انساني مفاهیم، لکه: زړه سوی، ښېګڼه، خواخوږي، قرض حسنه او داسې نور له منځه وړي او پرځای یې بخل، زړه سخت توب، مصلحت غوښتنه او مادي توب خوروي. ځکه الله تعالی سود خوړل له غریبو او اړمنو سره دښمني نه، بلکې له الله‌تعالی او د هغه له پیغمبر سره دښمني او د جنګ او جګړې اعلان ګڼلی دی: ﴿فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ﴾ [البقرة:۲۷۹]

ژباړه: نو که له دې کار(سود) څخه لاس نه اخلئ. بیا د الله ﷻ او د هغه د پیغمبر ﷺ جنګ ته تیار شئ.

سود خوړونکو ته الله تعالی تر ټولو بده سزا ټاکلې ده.

د خواشینۍ ځای دی چې نن سبا په نړۍ واله کچه سود ډېر پراخه شوی، نړۍ یې له یو خطرناک اقتصادي بحران سره مخامخ کړې او ورسره غبرګ یې د روحي او اخلاقي فساد په جال کې نښلولې ده.

فعالیت

په ډله ییزه توګه دسود بدي اغیزې جلا جلا بیان کړئ.

٦ـ د یوه تن تېښته لښکر ته ماته ورکوي

کافرانو، باطل پالو او مفسدینو سره د جهاد او مبارزې وروستی پړاو له هغوی سره مخامخ جګړې ته دانګل او د وسله والې جګړې پرېکړه ده. په داسې حساسو شېبو کې مقاومت فرض او تېښته لویه ګناه ده، ځکه د جګړې په ترڅ کې د یوه تن تېښته د جنګي مورال

په له منځه وړلو سره ډېر ځله يو ستر لښکر ته ماته ورکوي. په داسې حساس وخت کې تېښته يا هم ثبات او استقامت د جګړې پايلې بدلوي.

۷ـ پر پاک لمنو ښځو تور لګول

ښځې په اسلام کې ډېر لوړ مقام لري. په ځانګړې توګه د هغو وقار او پت په شريعت کې په پوره پاملرنې سره مطرح دی، کوښښ شوی څو د دوی عزت خوندي وساتل شي. د ښځو پر شخصيت ملنډې، توهين او تحقير، بې ارزښته ګڼل او د نارينه وو د نفسي غوښتنو لپاره له هغوی څخه کار اخيستل ستره ګناه ګڼل شوې، چې په آخرت کې د عذاب لامل جوړېږي.

پر دې سربېره هغه چا ته په دنيا کې هم درنه سزا ټاکل شوې چې د ښځې او يا نارينه د شخصيت درناوی ونه کړي، د هغوی عزت او حيا ته په بده سترګه وګوري نو که چا کوم مسلمان سړي او يا مسلمانې ښځې ته د بد لمنې نسبت وکړ، په خپله دعوا به شاهدان راولي که شاهدان يې تېر نشو کړای محکمه به ورته د عامو خلکو په وړاندې د اتيا (۸۰) درو وهلو سزا ورکړي او شهادت او ګواهي به يې د خلکو ترمنځ د تل لپاره بې اعتباره اعلان شي.

فعاليت

هغه کوم سورت دی چې په پاک لمنو ښځو د تور لګوونکي لپاره پکې سزا ټاکل شوې ده؟

پوښتنې:

۱ـ په قرآن کريم او احاديثو کې ولې د يتيمانو پر پاملرنې ټينګار شوی دی؟

۲ـ کوم عمل له الله پاک او پېغمبرﷺ سره جګړه بلل شوې دی؟

۳ـ په جهاد کې تېښته ولې هلاکوونکې ګناه ده؟

٤ـ په اسلامي شريعت کې پر پاک لمنې مسلمانې ښځې باندې د بدلمنۍ د تور لګولوڅه سزا ټاکل شوې ده؟

امر بالمعروف او نهی عن المنکر

(عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتَأْمُرُنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلَتَنْهَوُنَّ عَنْ الْمُنْكَرِ أَوْ لَيُوشِكَنَّ اللَّهُ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عِقَابًا مِنْهُ ثُمَّ تَدْعُونَهُ فَلَا يُسْتَجَابُ لَكُم). رواه الترمذي

د راوي پېژندنه

حذيفة بن اليمان العبسيﷺ مشر صحابي وو. د خندق په غزا او له هغه وروسته نورو غزواتو کې شريک و، د خندق په غزا کې رسول اللهﷺ د کافرانو لښکر ته د احوال اخستو لپاره لېږلی وو. رسول اللهﷺ ورته د منافقانو د پېژندګلوی په شمول ډېر اسرار ویلي وو چې د صحابه وو په منځ کې په صاحب سر رسول الله یادیده. عمر فاروقﷺ به هغې جنازې ته نه ورته چې **حذيفة** ﷺ به پکې برخه نه اخیسته.

د ډیرو غزواتو په شمول د عراق په فتوحاتو کې شریک وو. د نهاوند په غزا کې یې ګډون درلود، همدان، ری، او دینور د ده په مشرۍ کې فتحه شوي. د ارمینیا له غزا وروسته یې د مسلمانانو دریم خلیفه عثمانﷺ ته د قرآن کریم د ترتیب مسأله مطرح کړه. زیات احادیث یې له رسول اللهﷺ څخه روایت کړي دي. د عمرﷺ په خلافت کې د مدائن والي ټاکل شوی او همالته د والي په توګه وو چې د هجرت په (۳۶) کال کې وفات شو.

د ځینو کلماتو معنا

۱_**وَالَّذِي**: (و) په دې ځای کې د قسم توری دی، (الذي) هغه څوک، هغه ذات (قسم دی په هغه ذات).

۲_**لَتَأْمُرُنَّ**: هرو مرو (خامخا) به امرکوئ.

۳_**الْمَعْرُوفِ**: یوه ډېره جامعه کلمه ده چې د خیر، ثواب اوطاعت ټول کارونه پکې شاملېږي، لکه: ښیګڼه او نیکي چې عام خلک یې ښه ګڼي او بد پرې نه وایي.

٤ _**لَتَنْهَوُنَّ**: هرومرو به نهی کوئ، (ایسارول به کوئ).

٥_**الْمُنْكَرِ**: د معروف ضد دی: بدي او وراني، چې عام خلک پرې بد وايي او ښه يې نه ګڼي.

٦_**لَيُوشِكَنَّ**: ډېر ژر، ډېر نژدې.

٧_**عِقَابًا**: عذاب

٨_**تَدْعُونَهُ**: له الله ﷻ څخه به دعاګانې غواړئ.

د حديث ژباړه

له حذيفه ﷺ څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وفرمايل: زما دې په هغه ذات قسم وي چې زما سا د هغه په لاس کې ده چې تاسو به هرو مرو امر بالمعروف او نهی عن المنکر کوئ او يا دا چې ډېر نژدې ده چې الله پاک در باندې له خپل لوري څخه عذاب راولېږي چې بيا به له هغه څخه دعاګانې غواړئ او قبلېږي به نه.

د حديث حکمت

اسلامي دعوت يا امر بالمعروف او نهی عن المنکر د اسلام له خورا مهمو مبادي او ارزښتناکو فرايضو څخه دي چې د اسلام د نورو احکامو قيام او بقاء ور پورې تړلې ده.

فعاليت

هر زده کوونکی دې د امر بالمعروف او نهی عن المنکر اغيز د اسلام د نورو ارکانو او احکامو د برپا کولو په هکله له ځان سره ياد داشت کړي او په نوبت سره دې نورو ته واوروي.

د حديث شريف ګټې

١_د امر بالمعروف او نهي عن المنکر ارزښت

په هره ټولنه کې دوه ډوله وګړي ژوند کوي: نيکان خلک هغه چې د پاکو عقيدو نيکو خويونو، خير غوښتونې او د غوره اخلاقو څښتنان وي.

او بله ډله بدان هغه چې د ناوړه سلوک د بدو عاداتو، د شر او فساد خويونو خاوندان وي.

د بدو اعمالو له خاوندانو څخه هميشه په فردي او ټولنيز ژوند کې ناسمې مفکورې د اسلام او انسانيت ضد کړنې، پر نوروظلم، تيری او ډول ډول فسادونه صادرېږي. که چيرې نيکان او صالحه وګړي ددغسې اشخاصو مخنيوي ونه کړي او دوی حق طرف ته ونه هڅوي، نو د ټولنې هره برخه به د شر او فساد ډګر وګرځي او انساني ټولنه به په داسې ځنګل بدله شي چې د عدل، انصاف، د ښو او بدو تميز به پکې هيڅ نه وي.

امر بالمعروف او نهي عن المنکر د اسلامي امت هغه سپيڅلی صفت دی چې له پيغمبرانو څخه زمونږ امت ته په ميراث پاتې دی، دا هغه مهمه دنده ده چې د اسلامي ټولنې سلامتي او نيکمرغي ورپورې تړلې او د فساد د پراخېدو مخه ډب کوي.

۲_خلک نيکيو ته رابلل

د حديث مفهوم د امر بالمعروف په هکله دا دی چې: تاسو به هرومرو خلکو ته په نيکيو او ښيګڼو امر کوئ. خلک به اسلامي عقيدې، اسلامي شريعت، اخلاقو، عزت، درنښت، حيا، احترام، محبت، وروری، عدل، انصاف او د يوه الله ﷻ بنده ګی ته رابلئ ، چې د دنيا او آخرت سعادت پکښې نغښتی دی.

۳_ له بديو څخه خلک منع کول

په ټولنه کې خلک له خرابو افکارو، بدو اعمالو او ناوړه اخلاقو څخه منع کول او ايسارول د هر مسلمان فردي او ټولنيزه دنده ده. د اسلام د ستر پېغمبر ﷺ له خوا په يوه کار باندې په دغسې مؤکدو الفاظو سره امر او ټينګار کول د هغه کار فرضيت او لزوم افاده کوي، په همدې اساس د اسلام د دين غوښتنه دا ده چې اسلام ته بلنه، امر بالمعروف او نهی عن المنکر د هر مسلمان ځانګړی او د ټول امت ټولنيز فرض دی، هغه هم په حکيمانه لارو چارو چې منکر له منځه ولاړ شي او د منکر له منځه وړل د ستر منکر (جنګ، نفرت او فساد) لامل ونه ګرځي.

٤_ د امر بالمعروف او نهي عن المنکر د پرېښودو خطرونه او پايلې

امر بالمعروف او نهي عن المنکر هغه مهمه دنده ده چې په پرېښودلو يې رسول الله ﷻ د عذاب د نازليدلو اخطار ورکړی. د دې معنا دا ده چې اسلامي دعوت، امر بالمعروف او نهی عن المنکر که کله هم په ټولنه کې پرېښودل کېږي، نو ځای يې د الله تعالی لخوا ځانګړی عذاب نيسي، سربېره پردې په جامعه کې ظلم، بې انصافي، د زړونو سختوالی او ډول ډول فسادونه زياتېږي او په پای کې ټولنه دهلاکت په درشل درېږي.

٥ـ بيا به مو دعاء نه قبلېږي

که دعوت، امر بالمعروف او نهي عن المنکر ترک شي، نو ډېر ژر بـه الله تعـالی لـه خپـل لوري عذاب را نازل کـړي، کـه کلـه د دعـوت (امـر بـالمعروف او نهـی عـن المنکـر) پـه پرېښودو سره عذاب راغی، نو بيا که تاسې الله تعالی ته څومره دعاګانې او زارئ کوئ، نو دعا به مو نه قبلېږي، ځکه مسلمانانو به د دعوت په پرېښودو دومره ستر جـرم او غټـه ګنـاه کړې وي چې د دعا دقبلېدو ټولې لارې به يې په ځان تړلې وي.

فعاليت:

ايا له بديوځخه منع کول يوازې د علماوو دنده ده اوکـه د ټولـو مـسلمانانو؟ زده کـوونکي دې په خپل منځ کې پرې مباحثه وکړي.

پوښتنې:

١ـ لاندې کلمې معنا کړئ:

أ ـ **لَتَأْمُرُنَّ**:

ب ـ **الْمَعْرُوفِ**:

ج ـ **لَيُوشِكَنَّ**:

٢ـ د حديث د راوي په هکله لنډ معلومات ورکړئ.

٣ـ د حديث ژباړه ووياست.

٤ـ که د اسلامي دعوت فريضه ترک کړل شي، نو پايله به يې څه وي؟

په لګښت کې اقتصاد

عَنِ ابْنِ عُمَرَ ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الاقْتِصَادُ فِي النَّفَقَةِ نِصْفُ الْمَعِيشَةِ ، وَالتَّوَدُّدُ إِلَى النَّاسِ نِصْفُ الْعَقْلِ ، وَحُسْنُ السُّؤَالِ نِصْفُ الْعِلْمِ.

رواه الطبراني فی المعجم الكبير

د ځينو کلماتو معنا

۱_الاقْتِصَادُ: اقتصاد د (قصد) له کلمې څخه ده چې په چارو او ويناوو کې د افراط او تفريط ترمنځ وسط حد ته ويل کېږي، په لګښت او نفقه کې اقتصاد د اسراف او تقتير (ممسک توب) ترمنځ حد ته وايي.

۲_الْمَعِيشَةِ: ژوند، روزګار.

۳_التَّوَدُّدُ: مينه کول، محبت کول.

د حديث ژباړه

له عبد الله بن عمر رضی الله عنهما څخه روايت دی چې رسول اللهﷺ وفرمايل: اقتصاد (اعتدال په لګښت کې) نيم ژوند دی، او خلکو ته ځان ګرانول او نژدې کول نيم عقل دی، اوپه ښه ډول پوښتنه کول نيم علم دی.

د حديث شريف حکمت

مال له خپل ارزښت او اهميت سره سره يو خطرناک شی دی، هغې لوڅې تورې ته ورته دی چې دواړه لوري پې تېره او غوڅوونکې وي، که انسان ورسره پوره پاملرنه او احتياط ونکړي، نو ارومرو به خپل بدن پرې غوڅوي.

اسلام مال ته ځانګړې پاملرنه کړې، د هغه د ګټلو او لګښت لپاره يې دقيق، جامع اصول او ضوابط ايښي دي. چې يو له دغو اصولو او ضوابطو څخه د اقتصاد (اعتدال) اصل او ضابطه ده چې تر ډيره حده په لګښت پورې اړه لري.

د اقتصاد اصطلاح او مفهوم د رسول اللهﷺ په ګڼو احاديثو او د قرآن کريم په ډېرو آيتونو کې ذکر شوې چې مونږ او تاسو يې د بېلګې په توګه د پورتني مبارک حديث په ترڅ کې لولو.

د حديث شريف ګټې

۱ــ د قيمتي مال زېرمه د اقتصاد اصل دی

مال په يو وخت کې هم د خير او ښېګڼې غوره وسيله او هم د شر او بدۍ ناکاره وسيله ده.

کور، اولاد اوعيال، نفقه او لګښت چې د انساني ژوند ډېره برخه جوړوي، ډېر ځله انسان د مال په اړه بې احتياطۍ ته اړکړي چې په پاى کې د بې وزلۍ او تنګلاسۍ له داسې جدي ستونزو سره مخ شي چې ژوند پرې تريخ او ورځخه په تېښته شي، سترګې پټې کړي او په ټولو انساني پولو او ارزښتونو پښې واړوي، په غلا، چور او تالان لاس پورې کړي، په ټولنه کې فساد، بد امني، اړ او دوړ رامنځته کړي. او يا هم د کار کولو همت بايلي، کچکول په غاړه کړي او د سوال لاسونه اوږده کړي او په ټولنه باندې يو درونده پيټى جوړ شي.

اسلام دغه ستونزه د يوه خراب او دردوونکي واقعيت په توګه درک کړې او د هغې د مخنيوي لپاره يې د اقتصاد اصل او قاعده ايښې ده.

پدې مبارک حديث کې رسول اللهﷺ اقتصاد نيم ژوند ګڼلی او بيا يې په ځانګړي تعبير سره په لګښت کې اقتصاد د تنګلاسۍ او له هغو نه د راولاړو ستونزو د مخنيوي چاره ښودلې. پېغمبرﷺ فرمايلي دي:(مَاعَالَ مَنْ اقْتَصَدَ). [احمد]

ژباړه: هيڅکله به فقير او تنګلاسی نه شي هغه څوک چې په لګښت کې د اعتدال او ميانه روی څخه کار اخلي.

له کومه ځايه چې په مالي چاروکې اقتصاد او اعتدال ډېره اغيزه او خورا مهم رول لري ټولې مالي چارې او مالي نظام د (اقتصاد) په نوم ياد شوی دی، نن سبا چې د اقتصاد اصطلاح کارول کېږي مقصد ترې ټولې مالي چارې او مالي نظام او سيستم دي.

۲ــ اسراف چې د اقتصاد ضد، او د فقر لامل ګرځي شرعا حرام دی

د اقتصاد ضد ته په شریعت کې (اسراف) وایي چې په لګښت کې د افراط، بې نظمي، بې هدفي، بې او بې پلانه مفاهیم په کې شامل دي.

د لګښت ډیره برخه خوراک او څښاک جوړوي، الله تعالی د خوراک او څښاک په اړه فرمایي:﴿ وَ كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ [الأعراف: ۳۱]. خورئ او څښئ خو اسراف او له حده تېری مه کوئ.

په خوراک او څښاک کې اسراف او له حده تېریدل چې څومره د بدن روغتیا ته تاوان اړوي، له هغه نه زیات یې مال ته اړوي او نن سبا چې څومره مالونه په خوراک او څښاک کې له اسراف نه په راولاړو ناروغیو او د هغو په علاج لګېږي له هیڅا پټ ندي.

۳ــ في سبیل الله انفاق کې هم اقتصاد

آن تر دې چې في سبیل الله انفاق، خیرات، صدقات، مرستې او عامه سخاوتمندي او داسې نور د خیر ښیګڼې لګښتونه هم باید د اقتصاد د تر قاعدې لاندې وي او د ثواب ګټلو جذبه او ولوله باید انسان د اقتصاد پولو ماتولوته ونه هڅوي، الله تعالی فرمایي: ﴿وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا﴾.[الاسراء:۲۹]

ژباړه: لاس ترغاړې تړلی بخیل مه اوسه او مه دومره په خلاص مټ لګښت کوه چې سبا تش لاس او د ټولو ملامت ناست یې!

نو چې کله الله پاک د خیر ښیګڼې لګښت کې د اقتصاد غوښتنه کوي، نو نور لګښتونه خو باید ارومرو د اقتصاد په اصل ولاړ وي.

۴ــ د خلکوخوښي لاس ته راوړل لویه عقل مندي ده

که څوک د الله ﷻ د رضا په خاطر د انسانانو سره مرسته کوي، د هغوي درناوی کوي، او ورسره نیک چلن کوي، داسې انسان الله ﷻ ته خوښ وي، او څوک چې الله ﷻ ته خوښ وي الله ﷻ د هغه سره مینه د بندګانو په زړونوکې هم اچوي د خلکو د خوښي له برکته تل انسان خوښ، هوسا، او په خپلو مقصدونوکې سرلوړی وي. د الله ﷻ د بندګانو خوښي تر لاسه کول غټه کامیابي او لویه عقل مندي ده.

۵ ـ ګټوره پوښتنه علم زياتوي

پوهه او علم د زړونو پټې خزانې دي چې په ګټورو پوښتنو رابرسېره کېږي، که چېرې له معلم څخه په ښه طريقه پوښتنه وشي ممکنه ده چې معلم د زړه له کومې په ځواب کې داسې معلومات وړاندې کړي چې حاصلولو ته يې ډېره زياته اړتيا وي.

۱ـلاندې کلمې معنا کړئ:

۱ ـ الاقْتِصَادُ:

ب ـ الْمَعِيشَةِ:

ج ـ التَّوَدُّدُ:

۲ـمال ولې دومره ارزښت لري؟

۳ـد اقتصاد لغوي او اصطلاحي معنا څه ده؟

٤ـحديث ترجمه کړئ!

٥ـاسراف ولې حرام دی؟ د هغه روغتيايي او مالي ضررونه بيان کړئ!

کورنۍ دنده

زمونږ په ټولنه کې هغه دودونه او رواجونه په ګوته کړئ چې د اقتصاد په خلاف پر حرام اسراف روان دي، او د هغو د مخنيوي په لارو چارو باندې غور او فکروکړئ، او د مخنيوي په باره کې يې لنډه مقاله وليکئ.

د اللهﷻ کتاب او د پيغمبرﷺ سنت

عَنْ مَالِك أَنَّهُ بَلَغَهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ.[موطأ مالك]

د راوي پېژندنه

مالك بن انس بن مالك الأصبحى الحميرى د دار الهجرت (مدينې منورې) امام او د اهل سنت له څلورو مشهورو مذهبونو څخه د مالكي مذهب امام دى. په ۹۳ هجري كال په مدينه منوره كې زېږېدلى. پر دين كلك ولاړ وو. له اميرانو او باچاهانو څخه لرې اوسيده، آن تردې چې د واكمنانو له خوا ربړول شوى هم دى.

عباسي خليفه هارون الرشيد تري وغوښتل چې دربار ته ورشي او ده ته سبق ووايي، خو امام مالك انكار وكړ او ويي ويل چې: علم ته خلك ورځي، علم خلكو پسې نه ورځي! هارون الرشيد يې كورته ورغى او د درس په مجلس كې يې ديوال ته تكيه وكړه ، امام مالك وويل: دعلم درناوى د رسول اللهﷺ درناوى دى، نو تكيه يې پرېښوده او د امام په وړاندې كښيناست. د خليفه منصور عباسي په غوښتنه يې د احاديثو مشهور كتاب موطأ وليكه. په همدې توګه: **الوعظ، المسائل، الرد على القدرية،** النجوم او تفسير غريب القرآن د نومورې له ليكنو څخه دي. امام مالك بن انس په ۱۷۹ هـ . ق كال په مدينه منوره كې وفات شو.

د ځينو كلماتو معنا

۱_تَرَكْتُ: له ترك څخه اخستل شوى: پرېښودل، ترك كول.

۲_أَمْرَيْنِ: د (امر) تثنيه ده:چاره، كار.

۳_لَنْ تَضِلُّوا: هېڅكله به بې لارې نه شئ.

٤_مَا تَمَسَّكْتُمْ: څوپورې مو چې منګولې پرې لګولې وي.

د حديث شريف ژباړه

امام مالك رحمة الله تعالى ته دا حديث رسيدلى چې پېغمبرﷺ فرمايلي دي: په تاسو كې مې دوه شيان پرېښي دي، څو پورې مو چې پر هغو منګولې ښخې كړې وي هېڅكله به بې لارې نه شئ: د اللهﷻ كتاب او زما سنت.

د حديث حكمت

قرآن د الله پاک وروستی کتاب دی چې د انسانیت د هدایت او لارښوونې لپاره یې نازل کړی، څو انسانان له تیارو څخه رڼا ته را وباسي او د ژوند په سمه لاره یې روان کړي. ترڅو چې انسانان پر قرآن کلک ولاړ وي، هیڅکله به بې لارې نه شي.

د حديث شريف ګټې

۱ــ قرآن کریم د اسماني کتابونو ناسخ

رسول الله ﷺ امت ته د اسلام دوه اصلي سرچینې په ګوته کړي څو د هغو په رڼا کې خپل ژوند تېرکړي. لومړی د الله کتاب (قرآن) او دوهم خپل سنت (حدیث او سیرت).

قرآن کریم د اسلامي شریعت د تحلیل او تحریم لومړنی مرجع ده. قرآن د ژوند ټولې چارې د اصولو او بنسټونو په توګه اجمالاً بیان کړې دي: ﴿....مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ...﴾ [الانعام: ۳۸]

ژباړه: موږ په قرآن کې د هیڅ شي کمی نه دی کړی (د اړتیا وړ شیان مو ټول ذکر کړي دي). الله تعالی خپل رسول محمد ﷺ ته دنده سپارلې څو دغه اصولي لارښوونې په تفصیل سره د ژوندانه په ټولو جزئیاتو کې پلې کړي. د دغو اصولو پر بنسټ یوه ټولنه جوړه کړي او نړیوالو ته دغه الهي لارښوونې یوازې په نظري توګه نه، بلکې په عملي توګه وړاندې کړي. الله تعالی د پیغمبر ﷺ دغه حیثیت داسې بیانوي: ﴿...وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ﴾ [النمل: ٤٤]

ژباړه: موږ تاته ذکر(قرآن) نازل کړ څو خلکو ته نازل شوی کتاب شرح او توضیح کړې او ښایي دوی پکې غور او فکر وکړي.

جابر ﷺ وایي یوځل عمربن الخطاب ﷺ په داسې حال کې چې د تورات یوه نسخه یې په لاس کې وه، راغی او ویې ویل: ای د الله ﷻ رسوله، دا د تورات یوه نسخه ده. رسول الله ﷺ څه ونه ویل. عمر رضی الله عنه د هغه په لوستو پیل وکړ. د پیغمبر ﷺ پر مخ د غوسې او د خفګان نښې راغلې. په دې کې ابوبکر ﷺ پر عمر ﷺ غږ وکړ چې مور دې در باندې بوره شه عمره د پیغمبر مخ ته نه ګوري؟ کله چې عمر ﷺ د پیغمبر ﷺ مخ ته وکتل، نو ژر یې وویل: د الله پاک او د هغه د پیغمبر له غوسې څخه پناه غواړم. د الله پاک په ربوبیت، د اسلام په دین او د محمد ﷺ په نبوت خوښ او قانع یو. رسول الله ﷺ وفرمایل:

زما دې په هغه ذات قسم وي چې زما ساه يې په واک کې ده، که موسیٰ درته راڅرګند شي او تاسو هغه پسې لاړ شئ او ما پربردئ نو د حق له لارې څخه به بې لارې شئ، او که موسیٰ ژوندی وای او زما پېغمبري يې موندلې وای نو زما تابعداري به يې کوله. [سنن الدارمی]

۲ـد رسول الله صلی الله علیه وسلم سنت(حدیث اوسیرت)، د قرآن تر ټولو ښه شرحه

د پېغمبر سنت د قرآن کریم تر ټولو ښه شرح او تفسیر دی. د هغه سیرت او د صحابه وو ټولنیز ژوند د قرآنکریم عملي او تطبیقي اړخ دی.

له رسول الله ﷺ څخه چې کومه خبره ثابته شوې ده، هغه په حقیقت کې د وحې یوه برخه ده،

الله پاک فرمايي:﴿ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۝ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ [النجم: ۳-۴]

ترجمه: پیغمبرله ځانه نه غږېږي، هغه خو ورلېږل شوې وحې ده.

نو په څه شي چې امر کوي باید پلی کړی شي او له څه شي چې منع کوي باید اجتناب تـرې وشـي، الله پـاک فرمـايي: ﴿..وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا...﴾ [الحشر:۷]

ژباړه:کوم دستور چې پېغمبر درکوي، عمل پرې وکړئ او له څه شي مو چې منع کوي ځان ترې وژغورئ.

په سنتو باندې منګولې لګول له ضلالت او بې لارې توب څخه د ژغورل کېدو او نجات یوازنی لاره ده.

۳ـ د رسول الله ﷺ سنت یا دویمه وحې

له قرآن نه وروسته سنت د اسلامي شریعت د تحلیل او تحریم دویمه مرجع ده.

په دې توګه له سنتو څخه د الهي وحې د یوې برخې په توګه هیڅکله استغنا نشي راتلای او د قرآن په شرح او شرعي احکامو باندې په پوهیدلو کې له پامه نشي غورځېدلای.

رسول الله ﷺ په یو مبارک حدیث کې چې مقدام رضی الله عنه تـرې روایـت کړی فرمـايي: خبر اوسئ! ماته قرآن او د هغه په څیر نور څه (سنت) راکړل شوي دي).[1]

---

۱ - ابوداود

په بل روايت کې راځي: داسې څوک ونه مومم چې ډډه يې وهلې وي او زما کوم امر يا نهی ورته ورسېږي او دی ووايي چې زه دا نه پېژنم، هغه څه منم چې په قرآن کې مې موندلي.[1]

د حديثو او فقهې کتابونه په هغو مسائلو ډک دي چې په قرآن کې نشته، خو په حديثو کې حلال يا حرام ګڼل شوي دي.

٤ـ د لارې مشال

د صحابه وو ټولنيز ژوند، په ځانګړې توګه د راشده خلافت دوره، د قرآن کريم د مقاصدو پر اساس جوړ او د بشري ژوند غوره بڼه ده. ځکه خو رسول الله ﷺ په يوه مبارک حديث کې امت ته پر هغې باندې د کلک درېدو ټينګار کوي او وايي: زما سنت او له مانه وروسته زما د راشدينو او مهدييونو خليفه ګانو سنت کلک کړئ..)[2]

د راشده خلافت د دورې ټولنيزه تګلاره زموږ لپاره د فکري او عقيدوي خط چراغونه دي چې د ژوندانه په اوږدو لارو کې خپله لاره پرې ونه کوو.

پوښتنې:

١ـ پورتنی حديث شريف وژباړئ.

٢ـ دحديث راوي څوک دی؟ معرفي يې کړئ.

٣ـ لاندې کلمات معنا کړئ:

- **تَرَكْتُ:**
- **أَمْرَيْنِ:**
- **لَنْ تَضِلُّوا:**
- **مَا تَمَسَّكْتُمْ:**

٤ـ (نبوي سنت او سيرت د قرآنکريم بڼه شرحه ده) دا مطلب واضح کړئ.

کورنی دنده:

پورتنی حديث شريف له معنا سره په يادو زده کړئ.

---

١ - معرفة السنن والآثار للبيهقي

٢ - مشكل الآثار للطحاوي

په جهاد کې د ښځو ونډه

عَنْ الرُّبَيِّعِ بِنْتِ مُعَوِّذٍ قَالَتْ كُنَّا نَغْزُو مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَنَسْقِي الْقَوْمَ وَنَخْدُمُهُمْ وَنَرُدُّ الْجَرْحَى وَالْقَتْلَى إِلَى الْمَدِينَةِ. [صحيح البخاري]

د راوي پېژندنه

ربيع بنت معوذ بن عفراء رضي الله عنهما، د انصارو د بني نجار له قبيلي څخه وه، ربيع بي بي په بيعة الرضوان کې حاضره او له رسول اللهﷺ سره يې په ځينو غزواتو کې ګډون درلود. نومورې له يوې خوا زاهده، عابده او د خدايﷻ د لارې مجاهده وه، له بلې خوا د علم او فضيلت خاونده هم وه. له دې بي بي څخه ټول يويشت (۲۱) احاديث روايت شوي دي. ډېر عمر ژوندۍ وه. په پای کې د عبدالملک بن مروان په خلافت کې د هجرت په څه د پاسه اويايم کال کې وفات شوه.

د ځينو کلماتو معنا

۱ـ كُنَّا: موږ وو.

۲ـ نَغْزُو: غزا مو کوله، جهاد موکاوه.

۳ـ نَسْقِي: اوبه مو ور رسولې، اوبه مو ورکولې.

٤ـ نَرُدُّ: وړل مو، لېږدول مو.

٥ـ الْجَرحَى: ټپيان، زخميان.

٦ـ الْقَتلَى: قتل کړای شوي، وژل شوي.

د حديث ژباړه

له ربيع رضي الله عنها څخه روايت دی چې وايي: موږ به له پيغمبرﷺ سره يو ځای غزا کوله، په جهاد کې به ورسره شريک وو. مجاهدينو ته به مو اوبه رسولې، نور خدمتونه مو ورته تر سره کول او د هغوی ټپيان او شهيدان به مو مدينې منورې ته انتقالول.

د حديث حكمت

د خير ښيګڼې خپرېدو، د عدالت او انصاف تامين، له انسان څخه د انسان آزادي، له مستکبرينو څخه د مستضعفينو بوډاګانو، ښځو او ماشومانو د ژغورلو، د انساني کرامت او ارزښتونو د خوندي ساتلو او د الله ﷻ د کلمې او دين د لوړوالي په خاطر سپيڅلی او مقدس جهاد، له يوې خوا شرعي فريضه او مکلفيت دی او له بلې خوا د هر مؤمن او مسلمان وګړي د ژوندانه تر ټولو لوړه هيله او ستر ويار دی. ښځه د نورو مسؤوليتونو، حقوقو او ويار په څېر په دغې مقدسې فريضې او سپيڅلې دندې کې د خپل بدنې ځواک په اندازه له نارينه وو سره سمه او برابره ونډه لري.

د حديث شريف ګټې

۱ـ د اسلام په لاره کې د وسله وال جهاد ارزښت

وسله وال جهاد د اسلام د سپيڅلي دين د خپرولو او ورځخه د دفاع غوره لاره ده.

د الله ﷻ په لاره کې جهاد هغه غوره عبادت دی چې بل هيڅ ډول عبادت ورسره نه برابريږي. د الله ﷻ په لاره کې يوساعت تګ د سهار له خوا او بيا بېرته راستنيدل د ورځې په اخره برخه کې له دنيا او هغه څه چې په دنيا کې دي ورځخه غوره دي.[۱]

په اسلام کې جهاد تر ټولو د لوړ مقام او تر ټولو نېکو کارونو غوره کار دی، الله تعالی د دې لپاره روا کړی تر څو د توحيد کلمه لوړه او د الله تعالی د دين برم زيات شي. ډېر زيات شمېر آياتونه او احاديث د جهاد د فضيلت په اړه راغلي. الله تعالی فرمايي:﴿ وَمَن يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللهِ فَيُقْتَلْ أَو يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْراً عَظِيماً﴾ [النساء: ٧٤] **ژباړه:** او څوک چې د الله ﷻ په لار کې وجنګېږي او ووژل شي يا برلاسی شي هغه ته به موږ هرومرو ستر ثواب ور په برخه کړو.

فرمايي: ﴿وَفَضَّلَ اللهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْراً عَظِيماً﴾ [النساء: ٩٥]

ژباړه: او الله تعالی مجاهدين په ناستو خلکو په ستر اجر سره غوره ګرځولي دي.

د اسلام ستر لارښود، رسول الله ﷺ د جهاد په اړه داسې فرمايي: «مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَانِتِ بِآيَاتِ اللَّهِ لاَ يَفْتُرُ مِنْ صِيَامٍ وَلاَ صَلاَةٍ حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى»[۲]

---

۱ - مسلم

۲ - صحيح مسلم.

ژباړه: د الله تعالی په لار کې د مجاهد مثال د هغه روژه نیوونکي په څېر دی چې ټوله شپه لمونځ کوي او د الله تعالی په آیاتونو باندې دعاء کوونکی وي، نه له خپلې روژې سترې کېږي او نه له خپل لمانځه څخه سترې کېږي تر هغه وخته چې دغه د الله تعالی د لارې مجاهد بېرته خپل کور ته را ستون شي.

د الله تعالی په لار کې وتل او ستونزې ګالل لوی اجر او ثواب لري. رسول الله ﷺ فرمایلي دي: عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ –رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ– قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:« انْتَدَبَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ مُجَاهِدًا فِي سَبِيلِهِ لاَ يُخْرِجُهُ إِلاَّ إِيمَانٌ بِي وَتَصْدِيقٌ بِرَسُولِي فَهُوَ عَلَيَّ ضَامِنٌ أَنْ أُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ أَوْ أُرْجِعَهُ إِلَى بَيْتِهِ الَّذِي خَرَجَ مِنْهُ نَائِلاً مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ ».[1]

ژباړه: څوک چې د مجاهد په توګه د الله ﷻ په لار کې له کوره ووځي، الله ﷻ (د مهربانۍ له مخې) فرمایي: چې کله یې دا وتل پر ما د ایمان او زما د رسول ﷺ د تصدیق پر بنا وي، نو زه یې ضامن یم چې هغه جنت ته داخل کړم او یا یې بېرته خپل کور ته په داسې شان ورستون کړم چې ثواب او غنیمت ور په برخه وي.

د یادونې وړ ده چې د جهاد د مشروعیت لپاره د ځانګړو حالاتو او شرایطو تحقق ضروري دی.

۲ ـ په وسله وال جهاد کې د ښځو ونډه

له رسول الله ﷺ سره په غزاګانو کې، لکه د سړو په څېر ښځو هم پوره ونډه اخیستې ده دا په دې معنا چې ښځې هم له نارینه وو سره په ټولو عبادتونو، ویاړونو او افتخاراتو کې سمې شریکې دي. له دې کبله ویلی شو، ښځې حق لري چې د مسلمانانو له امیر څخه د اجازې تر لاسه کولو د حق د لارې د سپیڅلي جهاد ویاړ تر لاسه کړي.

اسلامي شریعت د خپلې عامې مهربانۍ هغه ځانګړي سهولت له مخې، چې له ښځو سره یې په هر څه کې په پام کې نیولی، ښځې یې جګړې ته له حاضریدو څخه معاف کړې دي. دغه معافي یوازې یوه استثناء لري چې کله د مسلمانانو مشر د اړتیا له مخې فوق العاده حالت کې نفیر عام (جهاد ته عمومي وتل) اعلان کړي، بیا به ښځه هم د میړه له اجازې پرته د جهاد ډګر ته وځي. په عامو او عادي جهادونو کې ښځه مکلفه نه ده چې د جهاد ډګر ته ولاړه شي. له دې سره سره ښځې حق لري چې د جهاد په ویاړونو کې د

---

۱ – سنن کبری، بیهقی

شریکېدو په خاطر د مسلمانانو د مشر او خپل سرپرست په اجازه له مجاهدینو سره ووځي او هلته د دوی له ښځینه طبیعت سره مناسب یو شمېر خدمتونه تر سره کړي.

حقیقت دا دی چې د اسلامي دعوت له پیل څخه نیولې د دعوت په ټولو پراوونو کې ښځې په ټولو ویاړونو کې له نارینه وو سره یو شان شریکې دي. لله الحمد په ټول اسلامي تاریخ کې یوه پیښه هم داسې نشته چې هلته ښځو د محرومیت او کموالي احساس کړی وي او یا هم نارینه وو ځان پرې لوړ او پورته ګڼلی وي، بلکې ددې په خلاف ښځې تل د نارینه وو له خوا له ځانګړي قدر، احترام او درناوي څخه برخمنې وې.

د اسلامي تاریخ په اوږدو کې د نارینه اتلانو په کتار کې خدیجه، سمیه، اسماء، ام سلیم، ام عطیه، ام حرام، خوله، عائشه، فاطمه، زینب رضي الله عنه او داسې نورې په زرګونو اتلانې دي چې یادونه یې په زرینو کرښوکې پاتې دي.

ام عماره نسیبه رضی الله عنها یوه له هغو اتلو بیبیانو څخه ده چې د اُحد په تاریخي غزا کې یې له پېغمبر څخه په سخت وخت په دفاع کې د میړانې او سرښندنې بېلګه وړاندې کړې او د تل لپاره به تاریخ ور باندې ویاړي.

حفصه رضي الله عنها له ام عطیې رضي الله عنها څخه روایت کړی چې هغې ویل: زه له پیغمبرﷺ سره په اوو(۷) غزاګانو کې شریکه وم، زه د جګړې پر وخت له بارونو او سامانونو سره پاتې شوم. مجاهدینو ته به مې ډوډۍ برابروله او د هغوی د ټپیانو درملنه مې کوله.

انسؓ وایي: ام سلیم رضي الله عنها (دده مور)چې ژوندۍ وه نو تل به له یوې ډلې انصارو ښځو سره له رسول اللهﷺ سره په غزا کې ملګرې وه.

حشرج له خپلې پلرنۍ نیا څخه نقلوي چې هغې رضي الله عنها ویل: زه له شپږو تنو نورو ښځو سره د خیبر غزا کې له پیغمبرﷺ سره ووتم. څه وخت چې پېغمبرﷺ یوه شو ښځې هم ورسره غزا ته راغلې، نو مورږ پسې یې څوک را ولېږه او ویې غوښتو! مورږ د پېغمبرﷺ خدمت ته حاضرې شوو، نو د پېغمبرﷺ په څېره کې د قهر او غوسې نښې وې. مورږ ته یې وویل: تاسو د څه لپاره او د چا په اجازه راغلې یئ؟ مونږ ورته وویل: یا رسول الله! مورږ تاسره راووتو، مجاهدینو ته به غشي ورکوو اوبه او ستوان به ورکوو، د ټپیانو درملنه به کوو. پدې توګه به د اللهﷻ د لارې په جهاد کې خپله مرسته او کمک کوو. رسول اللهﷺ راته وویل: پورته شئ او خپلو خېمو ته ولاړې شئ. هغه وایي: بیا کله چې الله تعالی خیبر فتح کړ، نو رسول اللهﷺ له

غنيمت څخه مور ته د نارينه مجاهدينو سره سمې برابرې برخې راکړې. حشرج صاحب وايي، ما ترې پوښتنه وکړه چې څه شی په برخه کې در ورسېدل؟ هغې وويل: مېوې.[1]

فعاليت

د اسلامي تاريخ په اوږدو کې د هغو مجاهدو ښځو نومونه واخلئ چې په خپلو تورو او همت يې په جهادي معرکو کې حماسې زېږولې دي.

۳ـ د جګړې پر مهال د ښځو رول

ښځې په جهاد کې عموما په وروستيو ليکو کې په لوژستيکي او روغتيايي چارو کې، لکه: د ټپيانو درملنه او د شهيدانو په انتقال او لېږدونه ، پخلي او اوبو رسولو کې له مجاهدينو سره مرسته کوي.

په وسله وال جهاد کې د ښځو د ونډې اخيستلو شرط دا دی چې په عملي جګړه کې به برخه نه اخلي، ابرو به يې له خطر څخه مصؤونه وي، پرده به مراعاتوي، او له سړو سره به اختلاط نه کوي که چېرې پورتنيو شرطونو تحقق نه مونده، نو بيا ښځو ته په وسله وال جهاد کې ونډه اخيستل جواز نه لري.

پوښتنې:

۱ـ د حديث ژباړه ووياست.

۲ـ د جګړې په مهال د ښځو رول څه دی؟

۳ـ په مسلحانه جهاد کې د ښځو د ونډې اخيستلوشرطونه ووياست.

کورنی دنده:

له معتبر سيرت کتاب څخه د اُحد په غزا کې د نسيبې رضي الله عنها دريځونه او مواقف ولولئ او په خپلو کتابچو کې يې وليکئ.

---

۱ – السنن الكبري للنسائی

رښتينولي

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِﷺ « عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِى إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِى إِلَى الْجَنَّةِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِى إِلَى الْفُجُورِ وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِى إِلَى النَّارِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الْكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا ». [صحيح مسلم]

د راوي پېژندنه

د دغه جليل القدر صحابي نوم عبدالله د پلار نوم يې مسعود او د بنو هذيل قبيلې ته منسوب دی. شپږم شخص وو چې د اسلام په مبارک دين مشرف شو. دوه ځله يې حبشې ته هجرت کړی دی دريم ځل يې له حبشې څخه مدينې منورې ته هجرت وکړ. له رسول اللهﷺ سره به تل يو ځای او ملګری وو. له دې امله د اصحابو ترمنځ په صاحب العصا، صاحب الوسادة او صاحب المطهرة [1] مشهور وو. تل به يې په ډېره خوږه لهجه د قرآنکريم تلاوت کاوه، د علم او پوهې سمندر وو، د علمي مقام تر څنګ د حق د سنګر يو غښتلی مجاهد هم وو. په بدر، اُحد، خندق او نورو ټولو غزاګانو کې يې برخه اخيستې ده، د هجرت په دوه ديرشم (۳۲)کال د حضرت عثمانﷺ له شهادت څخه وروسته يې له نيمګړې نړۍ څخه رحلت وکړ.

د ځينو کلمو معنا:

۱ـ **عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ:** پر تاسو رښتيا ويل لازم دي

۲ـ **يَهْدِى:** لارښوونه کوي

۳ـ **الْبِرّ:** هر ډول ښې اوغوره کړنې اوخصلتونه

۴ـ **مَا يَزَالُ الرَّجُلُ:** سړی تل او هميشه

۵ـ **يَتَحَرَّى الصِّدْقَ:** کوښښ او هڅه کوي د رښتيا ويلو

۶ـ **يُكْتَبَ:** وليکل شي

۱ــ يعنې رسول اکرمﷺ ته به يې امسا په لاس کې ورکوله، تکيه او بالښت به يې ورته ايښود او د اوداسه اوبه به يې ورکولې.

۶ـ وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ: او له درواغ ویلو څخه ځانونه وساتئ

۷ـ الْفُجُورِ: هرډول ناروا، ناوړه کار او خوی

د حدیث ژباړه

له عبد الله بن مسعودﷺ څخه روایت دی چې رسول اللهﷺ فرمایلي دي: پر تاسو رښتیا ویل لازم دي، ځکه چې رښتیا انسان ته د نیکیو لارښوونه کوي او نیکي انسان ته د جنت لارښوونه کوي. بیشکه انسان، چې تل رښتیا وایي او د رښتیا ویلو هڅه کوي، نو د اللهﷻ په نزد به رښتینی ولیکل شي او له درواغو ویلو څخه ځانونه وژغورئ، ځکه چې درواغ ویل سړي ته د ناروا‌وو په لور لارښوونه کوي او ناروا د دوزخ په لور لارښوونه کوي. ځینې وخت سړی تل درواغ وایي او د درواغو ویلو هڅه کوي، نو له دې امله د اللهﷻ په نزد درواغجن ولیکل شي.

د حدیث حکمت

د ټولو فضایلو، غوره کړنو او خویونو بنسټ رښتیا ویل دي. رښتیا ویل د ټولنیز اخلاقي نظام سرچینه ده او د ټولنې په وګړو کې یو په بل اعتماد راټوکوي. په درواغ ویلو سره په انساني ټولنه کې د بې باورۍ فضاء رامنځ ته کیږي چې دا کار د ټولنې د هر ډول فساد لامل ګرځي. له دې امله پېغمبر ﷺ پر انسانانو رښتیا ویل لازم کړي او له درواغو څخه یې منع کړي دي.

دحدیث شریف ګټې

۱ـ د رښتیا وو حقیقت

رښتیا د حقایقو سره مطابقت ته ویل کېږي او مختلف ډولونه لري، لومړی یې په وینا کې رښتیا ویل دي، او هغه داسې چې وینا له هغه څه سره چې اخبار ورڅخه کېږي مطابقت ولري.

بل د نیت او ارادې رښتینولي ده چې د دې ډول رښتینولۍ ځای زړه ده، نو پر مسلمان لازم دي چې خپل زړه تل رښتینی او د هر ډول ریا، بدګمانیو، او ناوړه نیتونو څخه پاک وساتي.

بل په کړنوکې رښتینولي: انسان به مشروع چارې ترسره کوي، چې د عقیدې او وینا سره یې مطابقت ولري، او هغه کارونه چې د عقیدې او شعار په خلاف وي دروغ ګڼل کېږي.

۲ـ د رښتيا ويلو کوښښ

انسان بايد د ژوند په ټولو حالاتو کې تل رښتنی واوسي او هڅه وکړي چې ريښتينولي د ځان عادت وګرځوي، تر څو الله جل جلاله ورځخه خوښ شي او هم يې نوم د صديقينو په ډله کې وليکي اوجنت ته يې داخل کړي.

۳ـ د رښتيا ويلو ګټې

ريښتيا ويل ډېرې دنيوي او اخروي ګټې لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي

- رښتيا ويل انسان د نيکيو لور ته وړي او له هر ډول بديو څخه يې ژغوري.
- رښتيا ويل زړه ته ډاډينه او آرامي وربښي.
- رښتيا ويل مؤمن له منافق څخه جلا کوي.
- رښتيا ويل په دنيا او آخرت کې انسان ته نجات ورکوي.
- رښتيا ويل د الله جل جلاله د خوښۍ لامل ګرځي.
- رښتيا ويل جنت ته د داخليدو لويه ذريعه ده.
- رښتيا ويل انسان ته د خير او برکت دروازې پرانيزي ،او رزق يې پراخوي.

۴ـ د درواغو حقيقت

درواغ د رښتيا ضد او د حقيقت پر خلاف د معلوماتو وړاندې کولو ته ويل کيږي.
درواغ لکه څرنګه، چې په ژبه وړاندې کيږي، همدا راز د کړنې، نيت او ارادې له لارې هم تر سره کيدای شي. لکه يوڅوک د بدکار د انجامولو اراده ولري او په ژبه د هغې پر خلاف وينا وړاندې کړي، په دې صورت کې ده خپل عمل او اراده پر ژبه دروغجنه وړاندې کړه.

۵ـ درواغ ويل لويه ګناه ده

درواغ ويل داسې عمل دی چې د اسلام د سپېڅلي دين څخه سربېره په ټولومذهبونو او اديانو کې يوه ناوړه پديده ګڼل شوې ده. د اسلام مبارک دين د درواغو ټول ډولونه حرام کړي دي او درواغجن انسان ته يې درنده سزا ټاکلې ده نولازمه ده چې د هر ډول درواغو څخه ځانونه وژغورو، څوک چې درواغ وايي او يا د درواغ ويلو هڅه کوي

الله ﷻ يې بد ګڼي په درواغ ويلو د بنده خوی ګرځي او د الله جل جلاله په نزد د درواغجنو په ډله کې شمېرل کېږي.

۶ـ د درواغو بدې اغيزې

درواغ ويل ډيرې بدې پايلې لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي

- درواغ ويل د ټولو بديو اصلي عامل او د منافقت يوه برخه ده.
- درواغ ويل د نورو حقوق له منځه وړي.
- درواغ د انسان شخصيت بې ارزښته کوي.
- درواغ په ټولنه کې بې اعتمادي رامنځ ته کوي او د باور ټغر ټولوي.
- درواغ د بلې هرې ګناه تکيه ګاه ده.
- د درواغو له کبله انسان د جهنم کندې ته لوېږي.

پوښتنې:

۱-لاندې کلمې معنا کړئ:

الْبِرّ:

مَا يَزَالُ الرَّجُلُ:

يَتَحَرَّى الصِّدْقَ:

يُكْتَبَ:

۲ـ دحديث ژباړه ووایاست.

۳ـ رښتيا ويل څه ګټې لري؟

۴ـ دروغ څه بدې پايلې لري؟

د مجلس آداب

عَنْ عبدالله بْنِ عُمَرَ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنَّهُ نَهَى أَنْ يُقَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسِهِ وَيَجْلِسَ فِيهِ آخَرُ وَلَكِنْ تَفَسَّحُوا وَتَوَسَّعُوا). [صحيح البخاري]

د ځينو عبارتونو معنا

۱ـ أَنْ يُقَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسِهِ: چې يو څوک د ناستې له ځای څخه پاڅول شي.

۲ـ وَيَجْلِسَ فِيهِ آخَرُ: او بل څوک په هغه ځای کې کښېنې.

۳ـ وَلَكِنْ تَفَسَّحُوا: مګر په خپلو منځوکې پراخي راولئ.

۴ـ وَتَوَسَّعُوا: او د ځای پراخي راولئ.

د حديث ژباړه

له حضرت عبد الله بن عمر رضي الله تعالى عنهما څخه روايت دی، پېغمبر صلى الله عليه وسلم له دې څخه منعه کړې ده چې يو څوک له خپل ځای څخه پاڅول شي او بيا پر ځای يې بل څوک کښېنې، بلکې په خپلو منځوکې فاصله راولئ او خپل مجلسونه پراخه کړئ.

د حديث حكمت

د اسلام مقدس دين د ژوند هر اړخيز نظام وړاندې کړی. ستر او واړه ټول موضوعات يې پوښلي، آن د مجلس د آدابو وړه برخه يې هم پټه پرېښې نه ده، بلکې د هغې لپاره يې هم لارښوونې بيان کړې، په اسلام کې ټولو انسانانو ته د احترام په نظر کتل کېږي، ټول مساوي حقوق لري، هر راز توپيرونه ردوي، يوازې تقوا د توپير او لوړتيا معيار دی. له دې کبله امر شوی چې څوک له خپل ځای څخه اوچت نه کړای شي او ناست خلک يا حلقه سره پراخه کړي او يا سره نژدې شي او نوي راغلو خلکو ته ځای ورکړي، څو ټول مسلمانان په مجالسو کې با وقاره وساتل شي. هيڅوک د کمې احساس ونه کړي او له دې سره سره څوک د مجلس له ګټو څخه هم بې برخې نه شي او په مجلس کې ځای ورکړ شي.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته د مجلس نور آداب ووایي.

د حدیث شریف گټې

۱ـ د مجالسو ډولونه

انسان دې ته اړ دی چې له نورو سره ناسته ولاړه ولري، په مجالسو کې برخه واخلي. مجالس به له لاندې ډولونو څخه خالي نه وي

اـ نیک مجلسونه: لکه د پوهانو او علماوو سره ناسته، د علم د زده کړې حلقې او د وعظ او نصیحت مجلسونه چې د انسان په ژوند کې خورا ارزښت لري باید داسې مجلسونه غنیمت وګڼل شي او پکې ونډه واخیستل شي.

ب ـ بد مجلسونه: دا هغه مجلسونه دي چې په کې ناکاره خلک راټول شوي وي یا په کې غیبت کېږي یا په کې درواغ ویل کېږي او یا نور د فساد تصمیمونه پکې نیول کېږي له داسې مجلسونو څخه ډډه کول لازم او که څوک پکې ناست وي باید ورڅخه پاڅېږي.

ج ـ مباح مجلسونه: دا هغه مجلسونه دي چې د پورتنیو منکراتو څخه خالي وي، خو کوم دنیوي یا اخروي خیر هم په کې نه تر سترګو کېږي په دغه ډول مجالسو کې اشتراک کول کوم باک نه لري، خو غوره دا ده چې پکې ګډون ونه شي، ځکه چې وخت په کې ضایع کېږي.

۲ـ په مجلس کې ناست کس له خپل ځای څخه پاڅول ناروا کار دی

که څوک مجلس ته داخل شي، ده ته دا جایز نه دي چې بل څوک پاڅوي او دی د هغه پر ځای کښېني، ځکه دا د متکبرینو عادت دی، او اسلام منعه کړی دی. له بل پلوه په دې کړنه کې د نورو سپکاوی او پرحقوقو یې تېری کول دي. د اسلام ستر پېغمبر صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: "مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَتَمَثَّلَ لَهُ الرِّجَالُ بَيْنَ يَدَيْهِ قِيَامًا فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ". [۱]

۱ – سنن ترمذی.

ژباړه: څوک چې دا خوښوي چې خلک يې په مخ کې ولاړ وي، نو دی دې په جهنم کې د ځان لپاره ځای تیارکړي.

۳ـ د مجلس پراخول

که څوک له بهر څخه مجلس ته ورداخل شي او په مجلس کې دده د کیناستو ځای نه وي، نو مجلس کې په ناستو کسانو لازم دي چې په مجلس کې پراخي راولي او ده ته دکښېناستو ځای ورکړي. الله جل جلاله فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ...﴾ [المجادلة: ١١]

ژباړه: ای مؤمنانو کله تاسې ته وویل شي چې پراخه کړئ مجلسونه، نو بیا پراخي په کې راولئ. الله جل جلاله به پرتاسې پراخي راولي.

۴ـ مجلس ته د سلام په اچولو سره داخلیدل

مجلس نور آداب هم لري او په مختلفو احادیثو کې ذکر شوي دي چې د هغې له جملې څخه مجلس ته د داخلیدو پر وخت د سلام اچول دي. پېغمبر صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: «إِذَا انْتَهَى أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَجْلِسِ فَلْيُسَلِّمْ»[1]

ژباړه: کله چې له تاسې څخه څوک مجلس ته داخلېږي باید سلام واچوي.

۵ـ د مجلس په آخر کې کیناستل

که څوک مجلس ته راشي، نو باید هلته کښېني چیرې چې د ناستو خلکو پای وي او د مجلس منځ او یا سرته د تیریدو کوښښ دې ونه کړي. حضرت جابر بن سمرة (رضي الله تعالى عنه) فرمايي: «كُنَّا إِذَا أَتَيْنَا النَّبِيَّ ﷺ جَلَسَ أَحَدُنَا حَيْثُ يَنْتَهِي».[2]

ژباړه: کله به چې موږ د پېغمبر صلی الله علیه وسلم مجلس ته راغلو، نو زموږ هریو به هلته کیناسته چیرې به چې د مجلس آخري برخه وه.

۶ـ د دوو خبرو اترو کوونکو تر منځ کیناستل نه دي په کار

که څوک په مجلس کې د ناستې اراده لري، نو باید د دوو داسې کسانو ترمنځ ځان ځای نه کړي چې هغوی په خپلو کې خبرې اترې سره کوي، تر څو د هغوی خبره او رابطه

---

[1] - سنن أبي داود.

[2] - سنن أبي داود.

غوخه نه شي. ځکه دا کار د نفرت او کرکې لامل ګرځي. پېغمبر (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: «لاَ يَحِلُّ لِرَجُلٍ أَنْ يُفَرِّقَ بَيْنَ اثْنَيْنِ إِلاَّ بِإِذْنِهِمَا».[1]

ژباړه: چا ته دا جايز نه ده چې د دوو کسانو تر منځ بېلتون راولي، مګر دا چې د هغوی په اجازه وي.

۷ـ که څوک د کوم حاجت له مخې له خپله ځايه پاڅېږي د بيا راتلو په صورت کې په خپل ځا ی کې د کيناستو حق لري

پېغمبرﷺ فرمايلي دي: «مَنْ قَامَ مِنْ مَجْلِسِهِ ثُمَّ رَجَعَ إِلَيْهِ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ».[2]

ژباړه: څوک چې له خپل ځای څخه پاڅيده او بيا خپل ځای ته راغی، نو هغه په خپل ځای د ناستې د لومړيتوب حق لري.

پوښتنې:

۱ـ لاندې عبارتونه معنا کړئ:

أ. أَنْ يُقَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسِهِ

ب. وَيَجْلِسَ فِيهِ آخَرُ

ج. وَلَكِنْ تَفَسَّحُوا:

۲ـ د حديث مفهوم په يادو زده کړئ.

۳ـ د مجلس هغه آداب وواياست چې د حديث الفاظ پرې دلالت کوي.

---

[1] - سنن ترمذی.

[2] - صحيح مسلم.

د فقهي

د اصولو برخه

د فقهې د اصولو پېژندنه

منل شوي علمي مېتودونه غوښتنه کوي مخکې له دې چې د يو علم جزئيات زده کړو؛ په کار ده چې د هغه موضوع، موخه او له نورو علومو سره يې تړاو وپېژنو په دې لوست کې تاسې ته همدا مطالب په تفصيل سره وړاندې کوو.

د فقهې د اصولو پېژندنه

د «فقه د اصولو» پېژندنه په دوه ډوله سره وړاندې کېږي، « د فقهې اصول» د دوو کلمو څخه د مرکب لفظ په توګه او « د فقهې اصول» د ځانګړې علم د نوم په توګه

« د فقهې اصول» د دووکلمو څخه د مرکب لفظ په توګه

د فقهې اصول له دوو کلمو څخه جوړ شوی ترکيب دی يو يې " فقه" او بل يې "اصول" دي.

(اصول) د عربي ژبې له مخې د اصل جمع دی چې بنسټ او بنياد ته وايي.

(فقه) په لغت کې د پوهې او ځيرکتيا په معنا ده او په اصطلاح کې په شرعي احکامو باندې داسې پوهې ته ويل کېږي چې له دلايلو څخه راوتلې وي، لکه چې يو څوک وپوهېږي چې د لمانځه لپاره اودس شرط دی، ځکه چې الله تعالى فرمايلي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ﴾ [المايدة: ٦]. په دې آيت کې د دريې اندامونو په وينځلو او د يو اندام په مسح امر شوی او امر د فرض توب غوښتنه کوي، نو اودس د لمانځه لپاره فرض او شرط دی.

فقه داسې پوهه ده، خو که يو څوک يوازې د خپل کلي له امام څخه واوري چې اودس فرض دی او بې اودسه لمونځ نه کېږي، نور يې په دليل پوه نه شي داسې پوهې ته فقه نه ويل کېږي.

له علم څخه په دې ځای کې مراد راجح باور دی چې ظن او يقين دواړو ته ورشاملېږي.

شرعي احکام: د مکلفينو د شرعي افعالو صفتونو ته شرعي احکام ويل کېږي، لکه فرض، واجب، مستحب، مباح، مکروه او حرام.

لکه چې ويل کېږي: رښتيا په وينا کې واجب او دروغ حرام دي.

د فقهې د اصولو پېژندنه دځانګړي علم په توګه

له هغه علم څخه عبارت دی چې په اجمالي توګه د فقهې دلایل، له هغو څخه د استفادې لارې چارې او د مجتهد صفات څرګندوي[1].

کله چې مور دې تعریف ته ښه ځیر شو درې لویې معناوې پکې پرتې دي.

۱- د فقهې اصول په اجمالي توګه د فقهې دلائل (قرآن، سنت، اجماع او قیاس) بیانوي، په تفصیلي توګه له هر آیت، حدیث ... څخه بحث نه کوي.

۲ـ د فقهې د اصولو علم له همدې دلایلو څخه د شرعي احکامو د راوړلو څرنګوالی راښیي، هغه قواعد بیانوي چې په زده کړه یې، له دلایلو څخه د احکامو استنباط آسانه کېږي.

۳ـ د فقهې د اصولو علم د مجتهد صفات او وړتیاوې بیانوي.

د فقهې د اصولو موضوع

د فقهې د اصولو موضوع شرعي دلایل، اصولي قواعد او شرعي احکام دي.

شرعي دلائل په دوه ډوله دي

۱ـ متفق علیها دلایل چې هغه قرآن، سنت، اجماع او قیاس دي.

۲ـ اختلافي دلایل چې ډېر ډولونه لري. مهم یې په لاندې ډول دي:

- استحسان
- د صحابي مذهب
- مرسله مصالح
- استصحاب
- عرف(دود)

د فقهې د اصولو عالمان له دې دلایلو څخه په اجمالي توګه بحث کوي، د هغوی پېژندنه کوي، حجیت، د طلب ډولونه او ورځخه د استنباط لارې چارې اصول بیانوي او د دوی په خپل مینځ کې مراتب او د تعارض په صورت کې د ځینو په نورو د ترجیح قواعد څېړي.

---

(۱) المنهاج : للبیضاوي

د فقهې د اصولو د علم د لوستلو موخه

د دې علم د زده کړې موخه له شرعي مصادرو (قرآن، سنت، اجماع او قیاس) څخه د احکامو د راوښتلو لارې چارې پېژندل دي، په داسې بڼه چې شرعي احکام د علمي اصولو او ضوابطو پر اساس راوایستل شي، د بشري هوا هوس او مزاجونو څخه اغیزمن نه شي، ځکه هر شرعي حکم قرآن، سنتو، اجماع او قیاس ته تکیه کوي، یا به په صراحت په هغو کې راغلي وي او یا به ورڅخه استنباط شوی وي. دا استنباط هر څوک سر ته نشي رسولای او نه په دې هکله د هر چا سلیقوي تفسیر او پوهه اعتبار لري، بلکې د شرعي احکامو استنباط ځانګړي اصول لري چې په همدې علم کې بیان شوي.

همدا ډول د دې علم په زده کړه شخص کولای شي چې د فقهاوو د مذاهبو له دلایلو څخه خبر شي، د هغوی د استدلال لیارې وپېژني، او د مختلفو مذاهبو په لاملونو باندې ځان پوه کړي چې ولې یې داسې نظریات وړاندې کړي.

همدارنګه د احکامو بدلون د حالاتو او وخت په بدلون باندې د دې علم په وسیله پېژندل کېږي، همدا علم دی چې فقهي او قانوني ستونزو ته د حل مناسبې لارې را پیدا کوي او نویو پېښیدونکو مسایلو ته (هغه چې پخوا نه دي پېښې شوي) احکام راوباسي.

د دې علم په واسطه شخص د قرآن او سنتو په پوهه کې تثبت او پوخوالی تر لاسه کوی.

د فقهې د اصولو تړاو د فقهې له علم سره

د فقهې په علم کې مسلمان خپل مکلفیتونه او مسؤلیتونه د خپل پروردګار، ټولنې او چاپېریال په وړاندې پېژني، چې څه شی د ده لپاره دی او څه پرې لازم دي، په دې توګه د اصولو د علم تړاو د فقهې له علم سره داسې دی لکه د ونې د بېخ تړاو له ښاخونو سره یا د بنسټ (تهداب) تړاو له ودانۍ سره. د فقهې اصول په شرعي دلائلو باندې د پوهې لپاره اساسي ضوابط او قواعد بیانوي، شخص ته د فقهي احکامو د استنباط لار پرانیزي او د دې وړ یې ګرځوي چې د وضع شویو قواعدو په رڼا کې د شرعي دلائلو څخه احکام راوکاږي.

کله چې مور غواړو د لمانځه حکم له دلیل څخه وپېژنو، د څو مقدمو پېژندلو ته اړتیا لرو:

۱ـ د شرعي احکامو پېژندل.

۲ـ د شرعي دلایلو (قرآن، سنت، اجماع او قیاس) اجمالي پېژندنه.

۳ـ له دې دلایلو څخه د حکم د راویستلو لارو چارو پېژندنه.

٤ـ د دې پېژندنه چې د يو څه غوښتل د امر په صيغې (وکړه) سره ترسره کېږي.

٥ـ مطلق امر چې د اباحت نښه پکې نه وي، د وجوب لپاره دی.

دا ټولې مقدمې د فقهې د اصولو د علم موضوعات دي.

له دې مقدمو وروسته قرآن ته ورګرځو، په قرآن کريم کې د لمانځه موضوع لټوو، له پلټنې وروسته دا آيت پيدا کوو چې الله تعالی فرمايلي: ﴿اقيموا الصلاة﴾ يعنې لمونځونه سم اداء کړئ دا هغه مطلق امر دی چې له موږ نه د لمانځه کولو غوښتنه کوي او مونږ په دې پوهېږو چې لمونځ فرض دی. دا وروستۍ پوهه فقه ده، نو ويلای شو چې د فقهې اصول د فقهې د علم اساس دی او هغه فورمولونه دي چې په واسطه يې له قرآن، سنتو، اجماع او قياس څخه فقه راويستلای شو.

فعاليت:

بيا همغه ذکر شوي محسوس مثال ته رجوع وکړئ.

د فقهې اصول علم = د درزي توب پوهه.

او د نجارۍ سره هم د فقهې اصول پرتله کړئ.

پوښتنې:

١ـ د فقهې اصول له دوو کلمو څخه د مرکب لفظ او د ځانګړي علم د نوم په توګه راوپېژنئ.

٢ـ د فقهې د اصولو د علم موضوع څه شی ده؟ د څلورو اتفاقي او ځينو اختلافي دلايلو نومونه واخلئ.

٣ـ د اصولو د علم له لوستلو څخه موخه څه ده؟

٤ـ د فقهې د اصولو د علم اړيکې د فقهې له علم سره د مثال په ترڅ کې بيان کړئ.

شپږ ویشتم لوست

د فقهې د اصولو د علم پیدایښت او پراختیا

په تېر لوست کې مو د فقهې د اصولو تعریف ، موضوع، موخه او له فقهې سره د دې علم اړیکه وپېژنده، په دې لوست کې موږ د دې علم له پیدایښت او پراختیا څخه بحث کوو او د دې علم ته زمونږ اړتیا لولو. له هر څه مخکې اړینه ده چې د اسلام د لومړي پېړۍ د مسلمانانو وضعیت د دیني مکلفیتونو د پېژندلو په هکله معلومات ترلاسه کړو او په دې ځان پوه کړو چې دوی د قرآن او سنتو په معنا او غوښتنو څنګه پوهېدل؟ او اجماع او قیاس په څه ډول مینځ ته راغلل؟

له قرآن کریم او سنتو څخه د صحابه کرامو فهم

د شرعي احکامو لومړی مصدر قرآن کریم دی. مسلمانان د قرآن کریم په واسطه د خپلې عقیدې او شرعي مکلفیتونو ستره برخه پېژني، چې د څه لپاره پیدا شوی او څه باید وکړي. رسول اکرمﷺ قرآن کریم په خپلو اقوالو، افعالو او تقریراتو سره تفسیر کړی.

قرآن کریم د عربو په ژبه نازل شوی، نو هغه چا چې د قرآن کریم د نزول په زمانه کې ژوند کاوه، د قرآن کریم په مفهوم پوهېدل، همدا راز د نبي کریمﷺ په خبرو داسې پوهېدل، لکه څنګه چې موږ او تاسو د خپلو ملګرو په خبرو پوهېږو، پرته له دې چې د ژبې او اصولو قواعد په کتابونو کې ورته وګورو.

کله چې له موږ څخه ښوونکی یا پلار د کوم کار د کولو یا نه کولو غوښتنه وکړي، د دوی د غوښتنې په ډول پوهېږو چې آیا ټینګه غوښتنه کوي او که سطحي، ایا په نه کولو یا کولو یې راته جزا راکوي او که نه؟ دا پرته له دې تشخیصه چې د دې غوښتنې ډول وپېژنو چې واجب ده که مستحب، مکروه ده که حرام. د لومړني نسل مسلمانان هم همدا راز وو. دوی د قرآن کریم په معنا پوهېدل د رسول اللهﷺ د خبرو څخه یې مطلب اخیسته پرته له دې چې د ژبې او اصولو په قواعدو پوه شي.

کله به چې کومه پېښه رامنځ ته کېده رسول اللهﷺ د دوی په منځ کې موجود وو. د اللهتعالی په حکم یې ورته حکم کاوه، دوی به د حکم د ټینګار درجه له وینا او د موجودو نښو نښانو څخه پېژندله. په ځینو چارو به یې امر ورته کاوه، له ځینو څخه به یې منع کول، د ځینو چارو لور ته به یې ترغیبول. داسې ډېر لږ پېښېدل چې د کړو وړو په شرعي صفاتو باندې تصریح وشي او وویل شي چې دا څیزونه فرض، سنت، مباح، مکروه یا حرام دي.

د اسلامي قلمرو له پراختيا څخه وروسته د احکامو استنباط

څه موده وروسته، کله چې د مسلمانانو د فتوحاتو لمن وغځېده او ډېر عجمي ملکونه په اسلامي قلمرو کې راغلل، دوی په عربي ژبه نه پوهېدل، نو دې ته اړتيا پيدا شوه څو د عربي ژبې د زده کړې لپاره هغه قواعد کېږدي، چې د عقل او دود څخه اخيستل شوي وو، ترڅو خلک د خدای ﷻ او رسول په مراد پوه شي. په همدې وخت کې د فقهې د اصولو علم وټوکېده.

د اجماع پيدايښت

کله چې رسول الله ﷺ رحلت وکړ، د ده امت په ځينو مسائلو اجماع وکړه. د رسول الله ﷺ د وينا مطابق: د ده امت په خطا نه سره يو ځای کېږي. په دې مهال اجماع د شرعې د مصادرو د دريم مصدر په توګه رامنځ ته شوه.

په قياس کې پراخوالی

کله چې د اسلامي قلمرو دايره پراخه شوه، داسې نوي مسايل پيدا شول چې د رسول الله ﷺ په زمانه کې نه وو پېښ شوي. په قرآن او سنتو کې يې په صريح ډول حکم نه موندل کېده، نو د امت فقهاوو له قرآن، سنت او اجماع څخه د احکامو په راويستلو کې اجتهاد وکړ. په داسې توګه چې نوي مسايل يې په منل شويو ثابتو مسايلو قياس کړل او په دې توګه د قياس په نوم د شرعي احکامو څلورم مصدر رامنځ ته شو.

د اصولو د علم پيدايښت

له قرآن او سنتو څخه په استنباط د اجماع په حقيقت او د قياس په څرنګوالي کې د صحابه وو له پېړۍ څخه اختلاف راشروع او د وخت په تېريدو او د نويو مسايلو په زياتېدو دې اختلاف علمي بڼه غوره کړه. د هجرت په دويمه پېړۍ کې علماوو د احکامو د استنباط اصول وضع کړل او د فقهې د اصولو نوم يې وربانديې کېښود.

د فقهې اصولو علم ته اړتيا

کېدای شي څوک ووايي د اصولو علم ته د دې لپاره اړتيا نشته چې د اجتهاد دروازه تړلې ده او د فقهې اصول په اجتهاد کې کارول کېږي، خو څېړونکي عالمان وايي: د اجتهاد دروازه به د قيامت تر ورځې پورې د څه شرايطو لاندې خلاصه وي. اجتهاد د اصولو علم ته اړتيا لري نو د امت د ځينو علماوو لپاره د دې علم زده کړه لازمي ده، تر څو خلکو ته د هغوی مکلفيتونه په ګوته شي.

کله چې علماوو د اجتهاد د دروازې د بندېدو فتوا ورکړې، په شرعي مسایلو کې یې د ځینو جاهلانو جرأت ته کتلې. پرته له دې چې هغوی د اجتهاد ځانګړتیاوې ولري، د اجتهاد دعواوې به یې کولې.

هغه څوک چې د اجتهاد مرتبې ته نه وي رسېدلی، د هغوی لپاره هم د دې علم پېژندل ګټور دي، ځکه د امامانو د اقوالو مأخذونه او د دوی د مذهبونو بنسټونه پېژني، د اصولو د علم په زده‌کړه د هغوی د اقوالو تر مینځ پرتله او د دوی په منهجونو او لارو نوي مسایل تخریج کولای شي.

په دې توګه ویلای شو له دې علم څخه د اسلامي شریعت په هکله په دریو عمده برخو کې ګټه اخیستل کېدای شي.

۱ـ هغه احکام چې د وخت او ځای په بدلون بدلېږي، که څه هم د پخوانیو فقهاوو نظریات پکې موجود وي، خو د وخت په تېرېدو نویو احکامو ته هم اړتیا لیدل کېږي.

۲ـ هغه نوي مسایل چې پخوا مطرح نه وو، لکه بانکونه، د شرکتونو ځینې ډولونه، ځینې طبي پوښتنې او نور، داسې مسایل هم نویو احکامو ته اړتیا لري.

۳ـ د مخکینیو فقهاوو د نظریاتو ترمنځ پرتله او په هغو کې حق ته نژدې نظر پیدا کول هم د فقهې د اصولو په علم ترسره کېږي.

د وضعي قوانینو پوهان هم د اصولو علم ته اړتیا لري

لکه څنګه چې د شرعي احکامو پوهان د اصولو علم ته اړتیا لري همدا ډول د وضعي قوانینو پوهان هم د اصولو علم ته اړتیا لري. هغه اصول او قواعد چې په دې علم کې لوستل کېږي، لکه قیاس او د هغه اصول، د نصوصو د تفسیر قواعد، په معانیوو باندې د الفاظو د دلالت لارې چارې او د مختلفو دلایلو ترمینځ د تعارض په صورت کې د هغوی تر مینځ ترجیح دا ټول د وضعي قوانینو دپوهانو په کارېږي. تر څو چې وربانديې پوه نه شي په خپل مسلک کې بریالی کیدای نه شي.

له همدې امله د شرعیاتو او حقوقو په پوهنځیو کې د اصول فقهې مضمون لوستل کېږي. که قاضي، وکیل او یا د قانون استاد اصول فقه ولولي، په خپله دنده کې به برلاسی وي.

فعالیت

آیا داسې پېښه مو یادیږي چې کومه منازعه، جنجال د دوو معامله دارانو تر مینځ د عقد د الفاظو له تفسیر څخه راټوکېدلې وي؟

که نه دریادیږي، نو کوښښ وکړئ چې په خپل خیال کې داسې یو جنجال راجوړ کړئ، بیا یې په خپله کتابچه کې ولیکئ او نورو ته یې واوروئ. له لاندې مثال څخه ګټه واخلئ.

مثال: اشرف کریم ته وویل: زه دا موټر په سل زره افغانۍ دربانديې پلورم، کریم وویل: زه یې قبلووم، کله چې کریم د هغه د تسلیمولو غوښتنه وکړه، اشرف وویل: زما مقصد په راتلونکي وخت کې وعده کول وو، ځکه مې د مضارع لفظ کارولی. زه عقد پوره نه ګڼم، په راتلونکي کې مې که زړه شو موټر به دربانديې وپلورم او که نه، نه یې دربانديې پلورم.

د اصول د فقهې د علم د پراختیا مرحلې

د فقهې د اصولو علم د خپلې پراختیا په جریان کې له مختلفو مرحلو څخه تېر شوی، چې په لاندې توګه بیانیږي:

اصول فقهې د اسلام په لومړي دور کې

کله چې مور د رسول الله ﷺ ژوند مطالعه کوو، داسې څه پکې پیدا کېږي چې هغه ﷺ د صحابه کرامو رضوان الله علیهم اجمعین اجتهاد تایید کړی. په یو حدیث شریف کې راځي چې کله رسول الله ﷺ معاذ بن جبل یمن ته استاوه، ورته یې وفرمایل: کله چې له کومې قضایې پېښې سره مخامخ شې څه به کوې؟ معاذ ﷺ ورته وویل: زما پربکړه به په قرآن کریم وي، پېغمبر ﷺ ورته وفرمایل: که پر قرآن کریم کې ونه موندل شي. ویې ویل: د رسول الله ﷺ په سنتو به فیصله کوم، بیا یې ورته وفرمایل: که په سنتو کې دې ونه موندله، ځواب یې ورکړ: بیا به اجتهاد کوم او کمی به پکې نه کووم، معاذ رضي الله تعالی عنه ویلي: رسول الله ﷺ زما سینه وټپوله او بیا یې وفرمایل:

«ټوله ستاینه هغه الله ﷻ لره ده، چې د رسول الله استازی یې پر هغه څه بریالی کړ چې رسول الله یې خوښوي»[1]

---

۱ دا حدیث د خلکو په ژبو مشهور دی، امام ابن القیم په خپل کتاب (اعلام الموقعین) تحقیق پکې کړی او د شهرت له کبله او همدار راز د خلکو د منلو له امله یې اعتباري ګڼلی او ویلی یې دي: په ځینو طرقو کې یې سند متصل دی. (إعلام الموقعین جـ ۱ ص ۲۰۲).

د مسلمانانو دويم خليفه عمرﷺ ابو موسٰی الاشعري ته يو ليک استولی چې په هغې کې د خلکو ترمنځ د پرېکړې بنيادونه ذکر شوي، چې د تل لپاره د قضاء د اصولو لپاره اساسي مرجع ده. په دې کې ليکي: په هغو مسايلو کې چې ورکې زړه نازړه شې او په قرآن او سنتو کې نه وي، ځان ښه ورباندې پوهوه هغو ته ورته مثالونه پېژنه، بيا چارې يو پر بل قياس کوه، چې اللهﷻ ته خوښه او حق ته نژدې درته ښکاره شي هغه پلې کوه.

دا دواړه اثره په ښکاره د اجتهاد قواعد بيانوي او تائيد يې کوي، حال دا چې اجتهاد د اصول فقه مغز دی او دا علم په اجتهاد راڅرخېږي.

د فقهې د اصولو علم د تابعينو په زمانه کې

دې دور کې د پېښو او واقعاتو د ډېروالي له امله اجتهاد هم ډېر شو، داسې خلک پيدا شول چې يوازې په علم او فتوا بوخت وو. لکه سعيد ابن المسيب، ابراهيم النخعی، عطاء بن ابي رباح او داسې نور رحمهم الله تعالی، دوی ټولو په يوه مسأله کې د ښکاره نص د نه موجوديت په صورت کې ځانګړې لارې چارې درلودلې، له قياس، مصالحو او داسې نورو وسايلو څخه يې کار اخيست.

د فقهې د اصولو علم د مجتهدينو امامانو په زمانه کې

د دويمې پېړۍ له پيل څخه وروسته د اجتهاد ميتودونه، په ښکاره بڼه يو تر بله ګوښې شول، د هر امام د استنباط قواعد د هغه په ذهن کې واضح وو چې د هغو په رڼا کې به يې اجتهاد کاوه، لکه امام ابوحنيفه رحمه الله (۸۰ هـ ۱۵۰ هـ) چې په اجتهاد کې به يې لومړی په قرآن، بيا په سنتو تکيه کوله. که حکم به يې په هغو کې ونه موند، د صحابه وو فتاواوو ته به يې رجوع کوله، د هغوی تر مينځ اتفاقي مسايلو څخه نه تېرېده او که د دوی ترمينځ به اختلاف وو، نو په هغو کې به يې يو نظر غوره کاوه. د دوی له ويناوو پرته يې د تا بعينو په نظريو ځان پابند نه ګاڼه. ځکه هغه يې هم د ځان په څېر بلل.که د کوم يوه نظر به يې خوښ شو، نو هغه به يې اخيسته او که نه، د قرآن او سنتو په رڼا کې به يې په خپل نظر عمل کاوه.

همدا راز امام مالک رحمه الله تعالی (۹۳ _ ۱۷۹هـ) د شرعي احکامو په استنباط کې خپل اصول او ضوابط درلودل، چې له قرآن او احاديثو څخه يې وروسته د مدينې منورې د خلکو عمل ته اعتبار ورکاوه. د مدينې د خلکو عمل د ده په نظر حجت و او له هغې

څخه مخالفت ته يې جواز نه ورکاوه. همدا راز مرسله مصالح هم د نورو علماوو په نسبت د امام مالک رحمة الله تعالی په نزد زيات معتبر ګڼل شوی.

په دې توګه په دې پېړۍ کې ډېر فقهاء کرام موجود وو چې په اجتهاد کې يې ځانګړې تګلارې او اصول درلودل او په هغو روان وو، خو د دوی د تګلارو معيارونه په ځانګړي کتاب کې نه وو راټول شوي.

دا لړۍ همدا شان روانه وه چې بيا امام شافعي رحمة الله تعالی (۱۵۰ _ ۲۰٤هـ) راغی. ده د فقهې په اصولو کې لومړی کتاب د (الرسالة) په نوم وليکه. په دې کتاب کې د دې علم اړونده دقيقې قضيې په ښه توګه بيان شوي چې د اصولو د علم تر ټولو پخوانی کتاب شمېرل کېږي او پر نورو اصولي موضوعاتو سربېره اوامر، نواهي، بيان، خبر، نسخه او د قياس د منصوصي علت حکم پکې څېړل شوی.[1]

فعاليت:

يو زده کوونکی دې د امام ابوحنيفه، بل دې د امام مالک او دريم دې د امام شافعي رحمة الله تعالی په هکله لنډ معلومات ورکړي.

پوښتنې:

۱ـ صحابه په قرآن او سنتو څنګه پوهېدل؟ آيا د فقهې د اصولو د علم په واسطه يې احکام ورڅخه راويستل او که په خپل ذوق او سليقه؟

۲ـ د اسلامي قلمرو له پراخېدو وروسته د احکامو په استنباط کې څه بدلون راغی؟

۳ـ اجماع څه مهال رامنځته ته شوه؟ او قياس څنګه پراخه شو؟

۴ـ د اصولو علم څنګه راپيدا شو؟

۵ـ د اصولو علم ته په کومو برخو کې اړتيا ده او څه ګټه لري؟

۶- داسې يو حديث ووياست چې د اجتهاد په اصولو او روا والي دلالت کوي.

۷- د حضرت عمر رضي الله عنه د هغه ليک لنډيز وليکئ چې ابو موسی الاشعري ته يې استولی وو.

۸- د مجتهدينو امامانو د اجتهاد د اصولو په هکله خپل لنډ معلومات وليکئ.

۹- د فقهې د اصولو لومړنی کتاب څه نومېږي، چا ليکلی او څه شی پکې څېړل شوي؟

---

(۱)مقدمة ابن خلدون ص٤٥٥.

اوویشتم لوست

د فقهي د اصولو مدارس

د فقهي د اصولو له مدارسو څخه هغه میتودونه او تګلارې مراد دي چې زمونږ د اصولو علماوو کارولي او زمونږ د اصولو کتابونه وربانديې مشتمل دي. دا تګلارې درېو ډولو ته وېشلای شو:

۱- د فقهاوو مدرسه.

۲- د أصولیانو مدرسه.

۳- د پورتنیو دواړو تګلارو یوځای کوونکې مدرسه.

لومړی: د فقهاوو مدرسه

ددې مدرسې پیروانو د فقهي فرعي مسایل راټول کړل، یو بل ته ورته مسألو ته یې ګډ أصول جوړ کړل. داسې یې وېښله چې دا اصول د مجتهدینو امامانو په ذهن کې وو او د هغو پر بنسټ یې دا فرعي احکام استنباط کړي نو په دې مدرسه کې فقهي فروع له اصولو څخه مخکې منځ ته راغلي. بیا د فروعو د استقراء په نتیجه کې د هغو لپاره اصول استنباط شوي.

دې تګلارې ته حنفي فقهاوو ډېر خدمتونه کړي، چې اوس یې د حنفي تګلارې په نوم شهرت موندلی.

ددې تګلارې تعقیبوونکي ځینې مشهور کتابونه دادي:

۱- أصول الجصاص، د امام ابوبکر احمد بن علي رازي جصاص (متوفی:۳۷۰ هـ) لیکنه.

۲- کنز الوصول الی معرفة الأصول، د امام فخرالاسلام علي بن محمد بزدوي (متوفی: ۴۸۲ هـ) لیکنه.

۳- أصول السرخسي، د امام ابوبکر محمد بن احمد بن سهل سرخسي (متوفی: ۴۸۳ هـ) لیکنه.

دویم: د اصولیانو مدرسه

دې مدرسې چې د متکلمینو مدرسه هم ورته وایي د فقهي له فروعاتو پرته یوازې د اصولي قاعدو پیاوړتیا ته پام اړولی. که څه هم ددې مدرسې زیاتره پیروان د شافعي مذهب علماء دي، خو په دې مدرسه کې د مذهبي تړاو اغېز ډېر کم لیدل کېږي. ځرنګه چې د فقهي فرعي مسایل د اصولي قاعدو پر بنسټ راوېستل کېږي، نو غوره دا ده چې دا قاعدې خپلواکه او مستقلې وي.

ددې مدرسې ځينې مشهور کتابونه په لاندې ډول دي:

۱- **اللُّمَع**، د امام ابواسحاق شيرازي (متوفی: ۴۷۶هـ) ليکنه.

۲- **المُسْتَصْفَى مِنْ عِلْمِ الأُصُوْلِ**، د امام حجة الاسلام ابوحامد محمد غزالي (متوفی: ۵۰۵ هـ) ليکنه.

۳- **الْإِحْكَامُ فِيْ أُصُولِ الأَحكامِ**، د امام سيف الدين آمدي (متوفی: ۶۳۱ هـ) ليکنه.

۴- **الْمَحْصُوْلُ**، د امام فَخْرُالدّين رازي (متوفی: ۶۰۶ هـ) ليکنه.

دريم: د فقهاوو او اصوليانو د تګلارو يوځای کوونکې مدرسه

پدې کې شک نشته چې لومړنۍ دواړه مدرسې يو لړ ښېګڼې او مثبت ټکي لري. هره يوه يې داسې ځانګړتياوې لري چې په بله کې نه ليدل کيږي. پر همدې بنسټ ځينو علماوو د اصولو داسې کتابونه وليکل چې د دواړو مدرسو نظريات يې پکې راټول او يوه تګلاره يې ترې جوړه کړه.

ددې مدرسې مهم کتابونه دادي:

۱- **بَدِيْعُ النِّظَامِ الْجَامِعُ بَيْنَ كِتَابَيْ الْبَزْدَوِيْ وَالإِحْكَامِ**، د امام مظفرالدين احمد بن علي ساعاتي حنفي (متوفی:۶۴۹ هـ) ليکنه.

۲- **التَّنْقِيْحُ وَشَرْحُهُ التَّوْضِيْحُ**، د صدر الشريعة عبدالله بن مسعود حنفي (متوفی: ۷۴۷ هـ) ليکنه.

۳- **شَرْحُ التَّوْضِيْحِ**، د شيخ سعد الدين عمر تفتازاني شافعي (متوفی: ۷۹۲ هـ) ليکنه.

۴- **التَّحْرِيْرُ** ، د ابن الهمام حنفي (متوفی: ۸۶۱ هـ) ليکنه او **التَّقْرِيْرُ شَرْحُ التَّحْرِيْرِ**، د ليکوال د شاګرد، محمد بن امير الحاج (متوفی: ۸۷۹ هـ) ليکنه.

۵- **مُسَلَّمُ الثُّبُوْتِ**، د محب الله بن عبدالشکور بهاري (متوفی: ۱۱۱۹ هـ) ليکنه.

پوښتنې:

۱- د فقهې د اصولو مدارس څو دي؟ نومونه يې واخلئ.

۲- د هرې مدرسې ځانګړتياوې بيان کړئ.

۳- د اصولي مسايلو په څېړنه کې د فقهاوو او متکلمينو ميتودونه پرتله کړئ او هم د متکلمينو ځانګړتياوې بيان کړئ. همدا راز د دواړو ډلو د ځينو کتابونو نومونه هم واخلئ.

۴- ولې ځينو اصوليانو د فقهاوو او متکلمينو د تګلارو د يو کولو په اړه کتابونه وليکل؟ په دې اړه د درې کتابونو نومونه واخلئ.

کورنی دنده:

په لوست کې د يادو شويو کتابونو پرته د اصولو د علم د نورو شپږو کتابونو نومونه وليکئ.

د اسلامي شريعت مصادر (مأخذ)

د اسلامي شريعت څلور مصادر دي چې قرآن کريم او سنت نبوي يې اصلي او لومړني مصادر دي اجماع او قياس په دويمه مرحله کې ځای لري. په دې لوست کې به د قرآن کريم په اړه معلومات درکړو.

قرآن کريم

الله جل جلاله پر خپل پېغمبرﷺ قرآن کريم رانازل کړی او په قرآن کې يې د ژوندانه لارې چارې ټاکلي. الله ﷻ په خپل کتاب کې د انسانانو لپاره عقيده، عبادت، د ژوندانه نظام او نور ټول هغه شيان روښانه کړي چې انسانان ورته د دنيا او آخرت په هکله اړتيا لري. که چېرې انسانان ايمان راوړي، د قرآن کريم پر لارښوونو ځان پوه کړي او وربانديې عمل وکړي نو له شکه پرته به د انسانيت لوړو درجو ته ورسېږي.

قرآن کريم د شريعت لومړی مصدردی

الله جل جلاله فرمايي: ﴿وَأَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ۝أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ﴾ [المائدة: ۴۹ـ۵۰] **ژباړه:** نو ای محمدﷺ، ته د الله له نازل کړي قانون سره سم ددې خلکو د چارو فيصله وکړه او د هغو د خواهشاتو پيروي مه کوه. پام کوه چې دا خلک تا په فتنه کې وانه چوي. ديوې ذرې په اندازه هم له هغه هدايت نه وانه وړې چې الله ﷻ تاته درلېږلی دی. که دوی ورڅخه مخ واړوي، نو وپوهېږه چې الله ﷻ ددوی د ځينو ګناهونو په مجازات کې په غم کې ددوی د لتاړولو اراده کړې ده او دا حقيقت دی چې دا خلک زياتره فاسقان دي. (که دوی د خدای ﷻ له قانون څخه مخ اړوي) نو آيا بيا د جاهليت فيصله غواړي؟ په داسې حال کې کوم خلک چې پر الله ﷻ باور لري د هغو په نزد له الله ﷻ نه بل غوره فيصله کوونکی هيڅ نشته.

قرآن کريم د شريعت د دلايلو بنسټ دی. د شريعت نور دلايل لکه سنت، اجماع او قياس له قرآن څخه اخيستل شوي او د حجيت ثبوت يې پر قرآن کريم ولاړ دی.

قرآنکريم د فقهي احکامو لومړی مصدر دی.

قرآنکريم د بشريت لارښود دی، د انسانيت د اصلاح لپاره زرينې لارښوونې لري ترڅو انسانان له هلاکت څخه وژغوري، دغه لارښوونې هر اړخيزې دي. د عقيدې اصلاح، د اخلاقو اصلاح

او همدا راز د عبرت په موخه د پخوانيو امتونوکيسې په قرآنکريم کې راغلې دي. خو د فقهي احکامو آيتونه يې پنځه سوو ته رسيږي چې له هغو څخه فقهي احکام استنباط کيږي.

د قرآن کريم تعريف

که څه هم قرآن کريم د زيات شهرت له امله تعريف ته اړتيا نه لري، خو بيا هم اصوليانو د قرآن تعريف ته پام اړولی او په دې هکله يې داسې ويلي: «هو القرآن المنزل على رسول الله ﷺ المكتوب في المصاحف المنقول عن النبي ﷺ نقلا متواتراً بلا شبهة» [1] قرآن کريم پر رسول الله ﷺ هغه نازل شوی کتاب دی چې په سپارو کې ليکل شوی او له کومې شبهې پرته په متواتر ډول له رسول الله ﷺ څخه نقل شوی.

د قرآن کريم په اړه بايد په لاندې ټکو وپوهيږو

لومړی: قرآن کريم يوازې همغه کتاب ته ويل کيږي چې پر محمد ﷺ نازل شوی. په دې بنسټ نورو اسماني کتابونو، لکه تورات او انجيل ته چې پر محمد ﷺ نه دي نازل شوي، قرآن کريم نشو ويلای.

دويم: د لفظ او معنا دواړو مجموعې ته قرآن ويل کيږي. په تعريف کې د المکتوب ټکی د (ثابت) په معنا دی. دا ځکه چې په پاڼو کې موږ ته يوازې ټکي ښکاري. نه لفظ اورو او نه معنا وينو، بلکې لفظ او معنا پدې ټکو کې پراته او نغښتي دي. نو ويلای شو چې د قرآن کريم لفظ په حقيقي ډول ثابت دی او معنا يې په تقديري توګه په ټکو کې پرته ده.

دريم: قرآن کريم موږ ته په متواتر ډول را رسېدلی، يعنې داسې يوه ټولي تر موږه را رسولی چې په درواغو باندې د هغوی توافق او يووالی ناشونی دی. دا ځکه چې د شمېر پر ډېروالي سربېره هغوی له يوې سيمې او يو قوم څخه هم نه دي. دا تواتر د قرآن کريم د نقلولو په ټولو پراوونو کې موجود دی. لومړی، وروستی او منځنی پراو د تواتر له نظره هيڅ توپير سره نه لري او ټول سره يو برابر دي.

پدې بنسټ هغه قراءتونه چې په متواتر ډول ندي رانقل شوي، له قرآن کريم څخه نه شمېرل کيږي، لکه د عبدالله بن مسعود ﷺ څخه په روايت شوي قراءت کې چې د ﴿فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ﴾ [البقرة: ١٩٦، المائدة: ٨٩] په پای کې د (متتابعات) ټکی ور زيات شوی. علماء وايي چې پدې قراءت کې د (متتابعات) ټکی د عبدالله بن مسعود ﷺ له پلوه د (ثلاثة أيام) تفسير دی او د قرآن له الفاظو څخه نه شمېرل کيږي.

---

[1] - (التعريفات، علی بن محمد بن الجرجانی، دار الكتاب العرب بيروت د چاپ کال: ١٤٠٥هـ ص: ٢٢٣).

څلورم: قرآن کریم د الله تعالی د ژمنې سره سم له زیاتونې او کمونې څخه محفوظ دی. الله ﷻ فرمایي: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ۹] **ژباړه:** موږ پر تا قرآن نازل کړی او موږ پخپله د هغې ساتونکي یو.

په قرآن کریم کې د خلکو له خوا، نه کومه زیاتونه او نه کمونه رامنځته شوې او نه څوک ددې توان لري چې په قرآن کریم کې زیاتوالی او نقصان راولي. دا ځکه چې الله ﷻ پخپله د قرآن کریم د ساتنې او حفاظت ژمنه کړې.

پنځم: قرآن کریم معجز کتاب دی او هیڅ بشر نشي کولای چې د قرآن په څېر کتاب ولیکي. الله ﷻ فرمایي: ﴿قُلْ لَئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾ [الإسراء: ۸۸].

ژباړه: ووایه (ای محمده) که انسانان او پېریان ټول لاسونه یو کړي او ددغه قرآن غوندې دکوم شي د راوړلو هڅه وکړي، نو رابه یې نشي وړلای، که ټول یو له بل سره مرسته وکړی هم.

فعالیت

په قرآن کریم کې د بقرې سورت درویشتم او د هود سورت دیارلسم آیت ولولئ او د قرآن کریم د هغې تحدي او ننګونې په اړه معلومات ورکړئ چې قرآن کریم عربو ته د قرآن کریم په څېر کتاب جوړولو په اړه اعلان کړې وه.

د قرآن د اعجاز اړخونه

د قرآن کریم لومړی اعجاز دا وو چې په خپل بلاغت سره یې ټول عرب حیران کړل، ځکه هغوی پخوا هیڅکله دومره له بلاغته ډک کلام نه وو اورېدلی.

سره له دې چې قرآن په یوه نالوستي شخص نازل شوی، خو د ژوند لپاره یې داسې نظام وړاندې کړ چې تل پر بل هر نظام لوړ او پورته دی. دا نظام په هغو اعتقادي اصولو، عملي احکامو او لوړو اخلاقي ارزښتونو مشتمل دی چې بشر ورته ټینګه اړتیا لري او په ټولنه کې امن، پراخي، نېکمرغي او ډاډ رامنځته کولی شي. که چېرې قرآن د الله ﷻ کلام نه وای او پېغمبر ﷺ له ځانه جوړ کړی وای، نو هرو مرو به یې کې ټکر او اختلاف موجود وو.

دا هم د قران کریم اعجاز دی چې عرب یې د پخوانیو امتونو له هغو پېښو خبر کړل چې دوی یې په اړه هیڅ معلومات نه درلودل. الله ﷻ په دې اړه فرمایي: ﴿تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ

نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ﴾ [هود: ٤٩].

ژباړه: (ای محمده ﷺ!) دا غیبي خبرونه دي چې موږ یې تاته وحي کوو. له دې نه مخکې نه ته وربانديې پوهېدلې، نه ستا قوم، نو صبر وکړه، راتلونکې د پرهېزګارانو (په ګټه) دی.

د قرآن کریم بل اعجاز دا دی چې په راتلونکې کې د پېښېدونکو واقعاتو په اړه یې خلکو ته خبر ورکړ. دا پېښې وروسته د قرآن له وینا سره سمې رامنځته شوې. د الله ﷻ دا وینا له همدې جملې څخه ده چې فرمایي: ﴿الم ۞ غُلِبَتِ الرُّومُ ۞ فِي أَدنى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۞ فِي بِضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمر مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ﴾[الروم: ١ـ ٤].

ژباړه: ا- ل- م. رومیان مغلوب شوي دي. په نږدې هیواد کې او له خپل دغه مغلوبوالي نه وروسته به هغوی برلاسي شي. په څو کلونو کې دننه، یوازې د الله ﷻ واک دی مخکې هم او په وروسته کې هم او دا به هغه ورځ وي چې خوشحاله به شي مسلمانان.

همدا راز قرآن کریم ځینو داسې علمي حقایقو ته اشاره کړې چې ساینس اوس ثابت کړل، الله ﷻ فرمایي: ﴿أَولَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ﴾ [الأنبياء: ٣٠].

ژباړه: آیا هغه کسان چې کافران دي، غور نه کوي چې دغه ټول اسمانونه او ځمکه یو له بل سره نښتي وو، بیا موږ دوی دواړه بېل کړل او له اوبو نه مو هر ژوندی شی پیدا کړ. آیا هغوی (زموږ دغه خلاقیت) نه مني؟

فعالیت

لاندې آیتونه په قرآن کریم کې پیدا او پر معنا یې ځانونه پوه کړئ:

- ﴿وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ۞ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمَاهِدُونَ ۞ وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾ [الذاريات:٤٧ـ ٤٩]

ـ ﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ۞ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ۞ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾ [المؤمنون: ١٢ـ١٤]

په پورتنیو آیتونو کې د اعجاز په اړه وغږیږئ.

د قرآن کريم ثبوت قطعي دی

الله ﷻ فرمايي: ﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر: ۹] **ژباړه:** موږ پر تا قرآن نازل کړی او موږ پخپله د هغې ساتونکي يو.

په دې کې هيڅ شک نشته چې الله پاک د قرآن د ساتنې ژمنه پوره کړې. قرآن کريم له يو نسل څخه بل نسل ته په تواتر سره تر موږه رارسېدلی. رسول الله ﷺ قرآن کريم په يادو زده کړ او له وفاته وړاندې يې جبريل عليه السلام ته واورولو. اصحابو له رسول الله ﷺ څخه قرآن زده کړ او تابعينو بيا له اصحابو د قرآن زده کړه کوله. د قرآن کريم د زده کړې دا لړۍ تر نن ورځې روانه ده [۱].

محمد بن نظام الدين انصاري وايي: اهل سنت والجماعت په دې اتفاق کړی چې په سورتونو کې په ترتيب سره د آيتونو کېښودل د پېغمبر ﷺ په امر تر سره شوي او په دې خبره هم اجماع شوې چې قرآن کريم له شکه پرته په متواتر ډول له رسول الله ﷺ څخه رانقل شوی [۲].

په متواتر ډول د قرآن کريم رانقلېدلو معنا دا ده چې قرآن قطعي السند دی. په متواترو او قطعي اسنادو کې د شک ځای نشته. د قرآن کريم معتبر قراءتونه ټول متواتر دی. د غيرمتواترو يا شاذو قراءتونو موجوديت کومه ستونزه نه ده. پر دې سربېره د متواترو قراءتونو سره د شاذو قراءتونو اختلاف د قراءت په متن کې نه، بلکې د قراءت په شکل کې دی. الله پاک د قرآن کريم ثبوت له شک څخه خوندي کړی. قرآن د فقهې بنسټ او هغه تله ده چې د فقهې احکام پرې تلل کېږي، نو کله چې د يوه حکم دليل د قرآن آيت وي، د دليل د ثبوت او سند په اړه خېرنې ته اړتيا نشته، ځکه چې قرآن قطعي الثبوت دی. په دې توګه که د قرآن کريم په دليلونو کې خېرنه کېږي نو هغه به د دلالت له پلوه وي نه د ثبوت او سند له پلوه.

پوښتنې:

۱- قرآن تعريف کړئ او هم روښانه کړئ چې آيا قرآن د الفاظو نوم دی، که د معنا، او که د دواړو؟

۲- متواتر روايت څه ته وايي او په آحادو روايتونو نقل شوي قراءتونه قرآن بلل کېږي که نه؟

۳- د قرآن د اعجاز په اړخونو رڼا واچوئ.

---

(۱) په دې هکله وګوره: د غزالي کتاب:المستصفى ۱\۱۰۱ او د علامة عبد العلي محمد بن نظام الدين الأنصاري کتاب: فواتح الرحموت شرح مسلم الثبوت في أصول الفقه ۲\ ۱۳ دار الفكر، بيروت - لبنان.

(۲) فواتح الرحموت۲/۱۳-۱۲

د قرآن کریم حکمونه

په قرآن کریم کې ډیلا ډیل حکمونه موجود دي چې کولای شو په درې ډولو یې ووېشو.

لومړی: هغه احکام دي چې له عقیدې سره تړاو لري، لکه پر الله ﷻ ایمان، پر ملایکو ایمان، پر کتابونو، رسولانو او د آخرت په ورځ ایمان چې د توحید په کتابونو کې وروښودل شوي دي.

دویم: هغه احکام چې د نفسونو په پاکولو پورې اړه لري، د دوی خویونه دکمال لور ته بیایي، دا ډول د اخلاقي احکامو په نوم یادېږي او د څېړنې ځای یې د اخلاقو علم دی.

دریم: هغه حکمونه چې د مکلفو انسانانو په عملونو او ویناوو پورې اړه لري او د فقهې په نامه یادېږي. دا حکمونه ډېر ډولونه لري چې په لاندې توګه دي:

أ- عبادتونه: لکه لمونځ، روژه او نور چې د ادا کولو موخه یې له الله ﷻ سره اړیکې ټینګول دي.

ب- د کورنۍ احکام: لکه نکاح، طلاق، نسب، میراث، نفقه او داسې نور.

ج- د معلاملاتو احکام: لکه د اخیستلو او خرڅولو ډولونه او د هغې اړونده مسایل.

د- د جنایتونو او سزاګانو احکام: لکه د حدودو، قصاص او تعزیرونو جرمونه او د هغوی سزاګانې. دې ډول احکامو ته په شریعت کې د جنایاتو فقه وایي چې موخه یې د دین، ځان، ناموس، عقل او شتمنیو ساتنه ده.

هـ - د قضا، ګواهي او سوګند احکام: ددې فقهې موخه د خلکو تر منځ په عدالت پرېکړه کول دي.

و- د دولت اړونده احکام: د فقهې په دې څانګه کې د حکومت او اتباعو په حقونو او مسؤلیتونو خبرې کېږي او د اساسي قانون موضوعات پکې بیانېږي.

ز- له نورو دولتونو سره د اسلامي دولت اړیکې: د فقهې دا حکمونه د سولې او جګړې پر مهال له نورو دولتونو سره د اسلامي حکومت اړیکې بیانوي. همدا راز د اسلامي دولت دننه له پردیو سره، چې د مستأمنینو په نامه یادېږي، اړیکې روښانوي.

ح- اقتصادي حکمونه: دا حکمونه د دولت د مالي سرچینو، لګښتونو او د بډایانو په مالونو کې د بې وزلو د حقونو اړونده چارې تنظیموي.

په قرآن کريم کې د احکامو بيان

الله ﷻ فرمايي: ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ۸۹] **ژباړه:** مونږ دغه کتاب پر تا نازل کړی دی چې په ښکاره د هر شي څرګندوونکی دی او د هغو خلکو لپاره هدايت، رحمت او زېرى دی چې امر منلو ته يې غاړه ايښې.

همدا راز په بل ځای کې فرمايي: ﴿مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ﴾ [الأنعام: ۳۸]. **ژباړه:** مونږ په دې کتاب کې څه نيمګړتيا نه ده پرېښې.

په قرآن کې د احکامو د بيان طريقې

په قرآن کريم کې د ټولو احکامو بيان شوی دی خو دا احکام په درې طريقو بيان شوي:

لومړی: د شريعت د عمومي قاعدو او بنسټونو بيانول.

دويم: په مجمله توګه د احکامو بيانول.

دريم: په تفصيلي توګه د احکامو بيانول.

لومړی ډول: د شريعت د هغو عمومي قاعدو او اصولو يادونه چې د احکامو د راويستلو او تشريع بنسټ بلل کيږي. د دې اصولو يو څو بېلګې په لاندې ډول دي:

د شورا قاعده: الله ﷻ فرمايي: ﴿وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ﴾ [الشورى: ۳۸]، په بل ځای کې فرمايي: ﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾ (آل عمران: ۱۵۹]

د عدالت لزوم: الله ﷻ فرمايي: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ﴾ [النحل: ۹۰]، الله تعالى په عدل امر کوي.

په همدې توګه په بل ځای کې فرمايي: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ﴾ [النساء: ۵۸]، الله تعالى تاسو ته د امانتونو(په هکله)، خاوندانو ته د سپارلو امر کوي، او د دې چې کله د خلکو تر مينځ پريکړه کوئ، نو په عدل به يې کوئ.

د بل چا په ګناه څوک نه نيول کيږي: په دې اړه الله ﷻ فرمايي: ﴿وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى﴾ [الأنعام: ١٦٤]، د هيڅ نفس کسب (لاس ته راوړنې) له ده پرته په بل چا نه حسابيږي، او هيڅ پيتى پورته کوونکی د بل چا پيتى نه پورته کوي.

سزا به د ګناه په کچه وي: د الله پاک وينا ده: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا﴾ [الشورى: ٤٠]، د بدۍ جزا د هغه په ډول بدي ده.

د خلکو د مالونو حرمت او د اخيستلو خرڅولو رواوالی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ﴾ [النساء: ۲۹]، ای مؤمنانو په خپل منځ کې يو د بل مالونه په باطله سره مه خورئ، مګر که ستاسو په رضا تجارت وي.

د سود او قمار حراموالی او د هر هغه څښاک او خوراک حراموالی چې د انسان بدن ته زیان رسوي. په دې اړه د الله پاک وینا ده چې: ﴿وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا﴾ [البقرة: ۲۷۵]، او الله تعالی بیعه روا او سود یې حرام کړی.

همدا راز فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [المائدة: ۹۰]، ای مؤمنانو شراب، قمار، بتان او غشي اچول پلیتي ده له شیطاني چارو څخه دي، نو ځان ورڅخه وساتئ، څو بریالي شی.

د ښېګڼې په کارونو کې له یو بل سره مرسته: د ټولو هغو کارونو ترسره کول چې د امت ښېګڼې پکې وي. همدا راز د بدیو او ظلم په کارونو کې له مرستې کولو څخه ځان ژغورل. الله پاک فرمایي: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ﴾ [المائدة: ۲]، او یو له بل سره په نېکۍ او پرهیز ګاري کې مرسته وکړئ او په ګناه او تېري کې یو له بل سره مرسته مه کوئ.

د ژمنو پوره کول: په دې اړه الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾ [المائدة: ۱]، ای مؤمنانو په ټرونونو وفا وکړئ.

د ټګۍ او خیانت حراموالی: الله پاک فرمایلي: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ [البقرة: ۱۸۸]، په خپلو منځونو کې یو د بل مال په باطله مه سره خورئ، او حاکمانو ته یې د دې لپاره مه ور وړاندې کوئ چې د خلکو یوه برخه مال په ګناه وخورئ، سره له دې چې پوهېږئ.

دین آساني راولي: په دې هکله په قرآن کریم کې داسې راغلي: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ [البقرة: ۱۸۵]،الله تعالی په تاسو د اسانۍ اراده لري، او په تاسو د سختۍ اراده نه لري.

بل ځای فرمایي: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا﴾ [النساء: ۲۸]، الله تعالی اراده لري چې په تاسو اساني راولي او انسان ضعیف پیدا شوی.

همدا راز فرمایي: ﴿وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ﴾ [الحج: ۷۸]، او په دین کې یې په تاسو سختي نه ده لازمه کړې.

د اړتیا پر مهال د حرامو رواوالی: په دې هکله د الله پاک وینا ده چې: ﴿فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ [البقرة: ۱۷۳]، څوک چې (د حرامو خوړلو ته) اړ شي او سرکشي او تېری کوونکی نه وي، نو هیڅ ګناه وربانديې نشته (چې د ضرورت په اندازه ورڅخه ګټه واخلي) بې شکه الله ﷻ بښونکی او مهربان دی.

د عمومي اصولو او قاعدو په توګه د ځينو احکامو بيانول د شريعت د پراخوالي لامل شوي او اسلامي شريعت ته دا وړتيا ورپه برخه کوي چې د نويو پېښېدونکو مسايلو لپاره د حل مناسبې لارې په ګوته کړي.

فعاليت

د الله پاک ددې وينا له مخې: ﴿ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ ﴾ [النحل: ۹۰] قرآن کريم د عدالت بنسټ دی.

کورنۍ، ګاونډيانو او ټولګيوالو سره په تعامل او د ژوند په ټولو چارو کې د عدالت د تطبيق په اړه وغږيږئ.

هر زده کوونکی دې د عدالت د تطبيقولو په اړه يو ژوندی مثال پخپله کتابچه کې وليکي او ملګرو ته دې وړاندې کړي.

دويم ډول: په مجمله توګه د احکامو بيانول.

قرآن ځينې احکام مجمل بيان کړي، په داسې توګه چې بيان ته اړتيا لري، لکه د لمانځه، زکات، حج او سود احکام.

دا احکام په مجمل او لنډ ډول په قرآن کريم کې راغلي خو پېغمبرﷺ د خپلو ويناوو او عملونو په وسيله هغه روښانه کړي. ددوی ارکان، شرطونه او اړونده ټول آداب او مسايل يې بيان کړي.

دريم ډول: په تفصيلي توګه د احکامو بيانول.

تفصيلي احکام په قرآن کريم کې لږ دي، چې ښلګې يې د ميراث اندازې، د طلاق او لعان څرنګوالی، د محرمو ښځو بيان او داسې نور دي.

پوښتنې:

۱- د قرآن کريم احکام په درې ډوله دي. هر ډول يې له مثال سره بيان کړئ.

۲- په قرآن کريم کې د پنځو عملي حکمونو په اړه هراړخيزه رڼا واچوئ.

۳- احکامو لره د قرآن بيان په درې ډوله دی، شرحه يې کړئ او ښلګې يې هم وليکئ.

نبوي سنت

د اسلامي شريعت له مصادرو څخه دويم مصدر نبوي سنت دی. سنت څه ته ويل کېږي؟ په قرآن کې د سنتو د حجيت دليلونه کوم دي؟ او سنت څو ډولونه لري؟
دا ټولې هغه پوښتنې دي چې په دې لوست کې به ورته ځواب ووايو.

د سنت تعريف

سنت په لغت کې لارې او کړو وړو ته ويل کېږي.
د اصولو عالمانو په اصطلاح کې د رسول اللهﷺ ويناوو، کړنو او تقرير ته سنت ويل کېږي.
د رسول اللهﷺ د ويناوو مثالونه ډېر زيات دي. د بېلګې په ډول د رسول اللهﷺ دا وينا چې فرمايي: (صَلُّوْا كَمَا رَأَيْتُمُوْنِي أُصَلِّيْ)[1]. همدا راز د پېغمبرﷺ دا وينا: «مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ»[2] د سنت مثالونه دي.
د سنت په تعريف کې د کړنو څخه مقصد د رسول اللهﷺ هغه اعمال دي چې د اسلامي شريعت د تطبيقولو پر مهال يې تر سره کړي، لکه د لمانځه، حج او غزاګانو پر مهال.
د تقرير معنا دا ده چې د رسول اللهﷺ په وړاندې يو کار تر سره شي، يا د اصحابو د کومې کړنې په اړه ورته خبر ورکړل شي او رسول اللهﷺ وربانديې سکوت (چوپتيا) غوره کړي. د داسې کارونو په وړاندې د رسول اللهﷺ چوپتيا د هغه کار د رواوالي معنا ورکوي. د تقرير يوه بېلګه د تيمم د آيتونو له نازلېدو مخکې د رسول اللهﷺ په وړاندې د اوبو د نشتوالي پر مهال د اصحابو تيمم وهل دي. همدا راز د اصحابو په پرېکړو او اجتهاد باندې د رسول اللهﷺ سکوت او چوپتيا د تقرير مثال دی. په همدې توګه د رسول اللهﷺ په وړاندې د اصحابو له خوا د ځنګلي خرو او سمسارو غوښه خوړل او د پېغمبرﷺ چوپتيا د تقرير بله بېلګه ده. تقرير يا په کارونو باندې چوپتيا ځکه د رواوالي دليل شمېرل کېږي چې رسول اللهﷺ د ناروا کارونو د کولو پر مهال چې بيان ته به اړتيا وه، چوپ نه پاتې کېده.

---

(١) رواه البخاري او أبو داود او أحمد.
(٢) رواه مسلم.

فعالیت

د خپل ذهن څخه د قولي سنت درې مثالونه، د فعلي سنت دوه مثالونه او د تقریري سنت یو مثال وړاندې کړئ.

د سنتو حجیت

فقهاوو په دې خبرې اتفاق کړی چې سنت د اسلامي شریعت یو مهم اصل دی. قرآن کریم زیاتره شرعي احکام په لنډ او مجمل ډول بیان کړي چې رسول الله ﷺ په خپلو ویناوو او افعالو سره د هغو احکامو تشریح کړې لکه د لمانځه، زکات او حج احکام.

د سنتو د حجیت په هکله قرآني دلایل په دې ډول دي.

۱- الله تعالی فرمایي: ﴿مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا﴾ (النساء: ۸۰). **ژباړه:** چا، چې د پېغمبر اطاعت وکړ هغه په اصل کې د خدای ﷻ اطاعت وکړ او چا، چې مخ واړوه، نو په هر صورت موږ پر دې خلکو د څارونکي او ساتونکي په توګه نه یې لېږلی.

د رسول الله ﷺ اطاعت په حقیقت کې د الله پاک اطاعت دی، دا ځکه چې رسول الله ﷺ د الله پاک له حکمونو پرته په بل څه امر نه کوي، نو د الله ﷻ د حکمونو په څېر د رسول الله ﷺ د حکمونو منل هم واجب دي.

۲- د سنتو د حجیت بل دلیل د الله پاک دا وینا ده: ﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ﴾ [آل عمران: ۳۲]. **ژباړه:** (دوی ته) ووایه چې: د الله ﷻ او رسول ﷺ اطاعت ومنئ. که هغوی مخ واړاوه نو الله پاک له کافرانو سره مینه نه کوي.

په دې آیت کې الله ﷻ د خپل ځان او پېغمبر ﷺ په اطاعت کولو امر کړی او خبر یې ورکړی چې د الله ﷻ او پېغمبر ﷺ د امر څخه سرغړونه د کفر لامل کېږي.

۳- دا هم د سنتو د حجیت دلیل دی چې فرمایي: ﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا﴾ [الأحزاب: ۳۶] **ژباړه:** هیڅ یو مؤمن او هیڅ یوه مؤمنه دا حق نه لري چې کله الله ﷻ او د هغه رسول د کومې معاملې فیصله وکړي چې هغه ته یې خپله د خپلې معاملې د فیصلې کولو اختیار حاصل اوسي. او څوک چې له الله ﷻ او د هغه له رسول ﷺ نه سرغړاوی وکړي نو هغه په څرګنده ګمراهۍ کې وغورځېده.

دا آیت څرګندوي چې الله ﷻ د خپل حکم او د پېغمبر ﷺ د پرېکړې د منلو په وړاندې د مؤمنانو څخه واک اخیستی او مؤمن نشي کولای چې د رسول الله ﷺ امر رد کړي او ویې نه مني بلکې مؤمنان د رسول الله ﷺ د امر په منلو مکلف دي.

۴- د سنتو د حجیت بل دلیل د قرآن کریم دا آیت دی: ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ [الحشر: ۷] او څه چې رسول ﷺ درته راوړه نو ویې منئ او عمل پرې وکړئ، او له کوم څه څخه مو چې منعه کړي، نو ورڅخه منعه شئ.

په قرآن کریم کې د سنتو پر حجیت دلیلونه ډېر زیات دي. قرآن د سنتو درجه بیان کړې، د رسول الله ﷺ د امر په منلو یې حکم کړی او د هغه له مخالفت څخه یې خلک ډاروولي.

د سنتو په ساتنه کې د علماوو زیار

سنت د الله ﷻ له خوا پېغمبر ﷺ ته د وحی یو ډول دی. د رسول الله ﷺ هره وینا او عمل حق دی. د قرآن د عملي بېلګې په توګه د رسول الله ﷺ په سنتو کې د ټولنې حالات او د چاپېریال ظروف په پام کې نیول شوي چې دا حالات او ظروف وخت په وخت بدلون مومي. د بېلګې په ډول رسول الله ﷺ اصحابو ته د قرآن د لیکلو په څېر د حدیثو د لیکلو امر نه وو کړی، ځکه نو د حدیثو یا سنتو لیکل د لومړۍ پېړۍ را وروسته رواج شول. خو د پېغمبر اصحابو د رسول الله ﷺ احادیث په یادو زده کړي وو او بیا یې تابعینو ته ور زده کړل چې تابعینو بیا ورپسې نسلونو ته وښودل او دا لړۍ تر ننه روانه ده.

په وروسته وختونو کې چې د حدیثو علم ته پاملرنه زیاته شوه، یو شمېر خلکو له خپله ځانه د حدیثو جوړول پیل کړل او دغه له ځانه جوړې شوې خبرې د حدیثو سره ګډې شوې. دغه مهال د حدیثو د سوچه ساتنې او د حدیثو په روایت کې د درواغو د مخنیوي لپاره یو زیات شمېر مخلص علماء رامخې ته شول او خپل ژوند یې دې چارې ته وقف کړ. کله چې سړی د حدیثو د علم مطالعه کوي، نو ددې سترو علماوو پراخه کوښښونو او بې ساري زیار ته ګوته پر غاښ پاتې شي. په رښتیا چې د حدیثو علماوو په دې لار کې ستر خدمتونه تر سره کړي.

دې علماوو د حدیثو د راویانو لپاره ځانګړي شرطونه کښودل. د عقل، قوي حافظې او عدالت له درلودلو پرته د چا حدیث نه منل کېده. دوی د حدیثو د ساتنې لپاره یو نوی علم رامنځته کړ، چې د جرحې او تعدیل په نامه یادیږي او د اسلامي امت لپاره یو نه

هرېدونکی ویاړ دی. علماوو، د جرحې او تعدیل پر اساس ټول راویان چانې کړل او هر چا ته یې خپل ځای وټاکه. په دې کار کې له هیڅا ونه وېرېدل، څوک چې د باور وړ نه وو هغه یې بې باوره وګڼل او څوک چې مردود و، هغه یې رد کړل. د یو راوي لپاره یوازې عدالت او اهلیت بس نه و، بلکې پر عدالت او اهلیت سربېره ذهني ویښتیا، غښتلې حافظه، له غفلته لرې والی او د راویانو پېژندل اړینه خبره وه. پر همدې بنسټ ددې علماوو تر منځ دا خبره ډېره مشهوره وه، چې: د حدیثو علم دین دی، نو له چا څخه چې دین زده کوئ، لومړی د هغه شخصیت وپېژنئ.

د اصولیانو په وړاندې د سنتو ډولونه او د هغو درجې

اصولیانو مبارک سنت په دوو ډولو وېشلي:

لومړی: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي.

دویم: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته نه وي رسېدلی.

لومړی: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي.

دا سنت په درې ډوله دي چې درېواړه ډولونه یې د منلو وړ دي.

۱- متواتر: هغه روایت ته ویل کیږي چې دومره زیاتو کسانو له یو بل څخه روایت کړی او رسول الله ﷺ ته رسېدلی وي، چې په درواغو د دومره زیاتو کسانو د راټولېدلو وېره نه وي.

پنځه وخته لمونځونه، د هغوی رکعتونه او د ادا کولو څرنګوالی او د زکات اندازې د متواتر روایت مثالونه دي.

د متواتر حکم: متواتر روایت د انسان علم او یقین راولي او په دلیل نیولو کې د قرآن کریم په څېر قوي دی.

۲- مشهور: هغه روایت ته ویل کیږي چې له رسول الله ﷺ څخه یوه یا دوه کسانو روایت کړی وي خو په وروسته پړاوونو کې یې راویان دومره زیات وي چې په درواغو یې د راټولېدو وېره نه وي.

د مشهور حکم: مشهور حدیث په آحادو حدیثونو کې تر ټولو لوړه درجه لري او له متواتره رابښکته دی. د جمهورو علماوو په وړاندې ګمان (ظن) مینځ ته راوړي او د حنفیانو په نزد اطمینان رامینځ ته کوي. له متواتر رابښکته دی او منکر یې کافر نه ګڼل کیږي.

۳- آحاد حدیثونه: هغه چې یو یا دوه کسانو روایت کړی وي او د مشهور درجې ته نه وي رسېدلی.

د آحادو حکم: د جمهور علماوو په وړاندې دا ډول حدیثونه گمان (ظن) رامنځ ته کوي نه یقین. په دې ډول حدیثونو عمل کول د ټولو امامانو په نظر واجب دي، خو حنفیانو پرې یو بل شرط هم ور زیات کړی او هغه دا چې د آحاد حدیث راوي باید په عمل کې د خپل روایت مخالفت نه وي کړی.

دویم: هغه سنت چې سند یې رسول الله ﷺ ته نه وي رسېدلی

کوم حدیث چې سند یې رسول الله ﷺ ته نه وي رسېدلی، هغه به یا مرسل وي یا منقطع. مرسل هغه حدیث ته ویل کیږي چې تابعي نبغ په نبغه له رسول الله ﷺ څخه روایت وکړي او صحابي له سند څخه وغورځوي. مرسل حدیث د حنفیانو او مالکیانو په وړاندې داسې حجت دی لکه موصول حدیث (موصول هغه حدیث ته ویل کیږي چې له سند څخه یې کوم راوي نه وي غورځول شوی). نورو امامانو بیا د مرسل حدیث د منلو لپاره یو لړ شرطونه ایښي چې تفصیلات یې د اصولو په کتابونو کې بیان شوي.

منقطع هغه حدیث ته ویل کېږي چې له صحابي پرته کوم بل راوي له سند څخه غورځول شوی وي. دا ډول حدیث په اتفاق سره د کوم حکم دلیل کېدای نشي.

پوښتنې:

۱- د سنت لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ او د قولي، فعلي او تقریري سنتو لپاره یو یو مثال وړاندې کړئ.

۲- د سنتو د حجیت لپاره له قرآن څخه دلیلونه ووایئ.

۳- د سنتو په ساتنه کې د علماوو په کوښښونو رڼا واچوئ.

۴- د متصل السند حدیثونو ډولونه او حکم بیان کړئ.

۵- مرسل حدیث تعریف کړئ او حکم یې بیان کړئ.

اجماع

اجماع د اسلامي شريعت دريم مصدر دی. په دې لوست کې به د اجماع د تعريف، حجيت، مراتبو، د کېدو امکان او اړونده موضوعاتو په اړه رڼا واچوو.

د اجماع تعريف

اجماع په لغت کې کلک هوډ او اتفاق ته وايي.

د اصولو د علم په اصطلاح کې د اجماع تعريف داسې دی: په يوه زمانه کې په کوم شرعي امر باندې د امت د مجتهدينو اتفاق ته اجماع ويل کېږي [1].

د اجماع حجيت

اسلامي فقهاء په دې متفق دي چې د اجماع حجيت له قرآن او سنت څخه ثابت دی.

د قرآن کريم څخه پرې دا آيت دليل دی: ﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَى وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّى وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ [النساء: ١١٥]

ژباړه: چا چې د پيغمبر ﷺ د ښمنۍ ته ملاتړلې وي او د مومنانو له طريقې نه پرته په کومه بله لاره لاړ شي، په داسې حال کې چې سمه لاره ورته څرګنده شوې وي نو هغه به مورږ په هماغه لوري وخوځوو چې هغه په خپله ورګرځېدلی او دوزخ ته به يې ننباسو چې خورا بد استوګنځی دی.

الله ﷻ په دې آيت کې د مسلمانانو د لارې مخالفت کوونکو ته د وعيد يادونه کړې، نو څرګنده شوه چې د مسلمانانو د لارې پيروي کول واجب دي او هغه چاره چې مسلمانانو پرې اتفاق کړی وي د مسلمانانو لار بلل کېږي.

له احاديثو څخه د رسول الله ﷺ دا وينا د اجماع د حجيت دليل دی: «**لاتجتمع أمتي على ضلالة**» [2] **ژباړه:** زما امت په ګمراهۍ نه راټولېږي.

له دې حديث څخه معلومه شوه چې مسلمانان په کوم کار اتفاق وکړي، هغه به حق وي او پيروي يې واجب ده. همدا راز رسول الله ﷺ فرمايلي: «**مَا رَأَىٰ الْمُسْلِمُوْنَ حَسَنًا فَهُوَ عِنْدَ اللهِ حَسَنٌ**». [1] کوم کار چې مسلمانانو ښه وګڼلو هغه د الله ﷻ په وړاندې هم ښه دی.

---

(١) مسلم الثبوت ج٢ ص٢١١، وفتح الغفار ص ٣٥٠.

(٢) رواه ابن ماجة في كتاب الفتن رقم الباب ٨ رقم الحديث ٣٩٥٠ عن أنس بن مالك يقول : سمعت رسول الله ﷺ يقول : «إن أمتي لا تجتمع على ضلالة، فإذا رأيتم الخلاف فعليكم بالسواد الأعظم».

رسول الله ﷺ دا هم فرمايلي چې: «مَنْ أَرَادَ مِنْكُمْ بَحْبَحَةَ الْجَنَّةِ فَلْيَلْزَمْ الْجَمَاعَةَ فَإِنَّ الشَّيْطَانَ مَعَ الْوَاحِدِ وَهُوَ مِنْ الِاثْنَيْنِ أَبْعَد»[٢].

ژباړه: څوک چې غواړي د جنت په منځ کې واوسېږي، نو د مسلمانانو د ټولنې نه دې ځان نه بېلوي، بې شکه شيطان د يوه تن سره ملګرتيا کوي او له دوو څخه لرې ګرځي.

د اسلام فقهاوو د اجماع په حجيت اتفاق کړی،[٣] خو د اجماع کوونکو په اړه يو څه اختلاف شته چې وروسته به تشريح شي.

په منصوصي مسايلو کې د اجماع ګټه

کله کله په داسې يوه مسأله باندې د علماوو اجماع کېږي چې هغه په قران يا سنت ثابته وي، نو کله چې نص يعنې د قرآن يا سنت دليل موجود وي، اجماع ته څه اړتيا ده؟

ددې پوښتنې ځواب دا دی چې کله کله د يو حکم دليل ظني يعنې خبر واحد وي. خو څه وخت چې په دې حکم باندې د فقهاوو اجماع وشي، نو همدا حکم قطعي وګرځي او بيا هيڅ مجتهد نشي کولای چې ددې حکم مخالفت وکړي.

د اجماع کولو وړ اشخاص

د اجماع وړ اشخاص د رسول الله ﷺ د امت هغه مجتهدين دي چې د شريعت د احکامو پوهه ولري او د پېښې شوې موضوع په اړه کافي تجربه ولري، تر څو د حالاتو له غوښتنې سره سم شرعي احکام راوباسي. په هغو چارو کې چې اجتهاد ته پکې اړتيا نشته د عامو مسلمانانو په اتفاق هم د اجماع ملاتړ کېږي او همدا د جمهورو علماوو نظر دی. ځينو ويلي يوازې د اصحابو د زمانې اجماع د منلو وړ ده او بس. ځينو دا هم ويلي چې يوازې د مدينې د خلکو اجماع د اعتبار وړ ده[٤].

د اجماع درجې

اجماع څو درجې لري، خو تر ټولو قوي اجماع د اصحابو ده. داسې چې ټول اصحاب په يوه مسأله کې د يو ټاکلي نظر د منلو څرګندونه وکړي. امت ددې ډول اجماع په قطعيت او منلو اتفاق کړی او هيڅوک د اصحابو له صريحې اجماع څخه مخ نشي اړولی.

---

(١) رواه أحمد ج١ ص ٣٧٩.

(٢) رواه الترمذي في حديث عن عمر رضي الله عنه في كتاب الفتن باب ما جاء في لزوم الجماعة رقم الحديث ٢١٦٥ ورواه أحمد ج١ ص ٢٦.

(٣) په دې هکله وګوره: المستصفى للغزالي١٨٩/١ ومسلم الثبوت للبهاري ٢١١/٢ وأصول الفقه لأبي زهرة ١٥٦.

(٤) فتح الغفار بشرح المنار د ابن نجيم حنفي ليكنه،(دار الكتب العلمية، بيروت) ص ٣٥١.

په دويمه درجه کې هغه اجماع راځي چې ځينو اصحابو يې د ملاتړ څرګندونه کړي وي او نورو بيا سکوت او چوپ والی غوره کړی وي. دې ته سکوتي اجماع وايي، په دې ډول چې ځنې اصحاب په يوه موضوع کې د فتوا ورکولو په ترڅ کې خپل نظر څرګند کړي او نور چوپ پاتې شي. دا ډول اجماع دويمه درجه لري ځکه چې چوپه خوله د وينا په ځای نه ده. همدا راز کله کله ددې لپاره هم خلک چوپ پاتې کيږي چې د نظر په سموالي باور نه لري او يا دا چې په اختلافي مسألو کې د شخړې راپارولو څخه ځان ساتي. دا ډول اجماع که څه هم د حنفيانو په وړاندې قطعي دليل دی، خو منکر يې کافر نه ګڼل کيږی.

له دې وروسته په درجه کې هغه اجماع ده چې له اصحابو را وروسته علماوو په داسې يوې مسألې اجماع کړې وي چې پخوا پکې اختلاف نه وي شوی. څرنګه چې ددې ډول اجماع په حجيت کې د فقهاوو تر منځ اختلاف دی، نو په دريمه درجه کې راځي. ځينو ويلي چې دا اجماع د سکوتي اجماع سره په درجه کې برابره ده، ځکه چې د دواړو په حجيت کې اختلاف دی.

څلورمه درجه په هغو مسألو اجماع ده چې مخکې پکې اختلاف شوی وي. د درجې پر بنسټ دا تر ټولو ښکته اجماع ده، ځکه چې اختلاف پکې ژور دی.

مرکبه اجماع: يو بل ډول اجماع هم شته چې مرکبه يې بولي. هغه داسې چې په يوه زمانه کې د يوې ټاکلې مسألې په اړه علماء په څو ډلو ووېشل شي خو له اختلاف سره سره پر يو اصل باندې اتفاق ولري. بيا له دوي وروسته څوک داسې نظر وړاندې کړي چې د دوی له نظر سره مخالف او له هغه اصل سره هم ټکر ولري چې د پخوانيو علماوو تر منځ پرې اتفاق وو.

ددې بېلګه د ميراث هغه مسأله ده چې نيکه پکې د ورور سره ميراث وړي. چې په ميراث کې د نيکه په پوره برخې او يا له ورور سره په ويش اتفاق شوی. ددې معنا داده چې دواړه ډلې د نيکه په لږ يا ډېر ميراث اتفاق لري. اوس که څوک راځي او داسې نوی نظر وړاندې کوي چې نيکه په دې صورت کې د هيڅ ميراث مستحق نه دی، نو دا له اجماع څخه وتل دي.[1]

که چېرې د علماوو د اختلاف په ترڅ کې د اتفاق کوم اصل موجود نه وي نو سمه خبره دا ده چې دې ته بيا اجماع نه ويل کيږي.[2]

د اجماع نقلول

کله چې په يوه زمانه کې اجماع رامنځته شي، نو دغه اجماع يو قطعي دليل، د دين اصل او د احکامو سرچينه ګڼل کيږي، خو دا اجماع د راتلونکو خلکو لپاره هلته قطعي دليل

(١) په دې هکله وګوره: فتح الغفار ٣٥٠مخ، الإحكام في أصول الأحكام للآمدي ج٣٣١/١ مخ.

(٢) أصول الفقه د محمد أبي زهرة ليكنه ١٦٧مخ.

کېدای شي چې هغوی ته په متواتر ډول ورسیږي. دا هم اړینه ده چې د ټولو مجتهدینو نظر په متواتر ډول نقل شي، که داسې ونه شول نو اجماع قطعي نه ګڼل کېږي. اجماع هم د حدیث په څېر ده. کله چې څوک له رسول الله ﷺ څخه حدیث واوري نو دا حدیث د هغه لپاره د قرآن په څېر قطعي دلیل دی. همدا راز هغه چا ته چې حدیث په متواتر ډول ورسیږي، یقین پې وربانديې راشي او د دروغو هیڅ احتمال پکې نه وي، نو دا هم قطعي دلیل دی. خو که حدیث د احادو په توګه نقل شي نو غالب ګمان رامنځ ته کوي. اجماع هم همداسې ده او د نقل او سند پر بنسټ قطعي او ظني ګڼل کېدای شي[1].

د اجماع مثالونه

۱- علماوو اجماع کړې چې پنځه وخته لمونځونه ادا کول فرض دي. همدا راز د علماوو په دې اجماع ده چې د خوف او امن په دواړو حالتونو کې د سهار لمونځ په سفر او حضر کې دوه دوه رکعته دی.

۲- د درېم خلیفه حضرت عثمان بن عفان په امر قرآن کریم را ټول شو چې اوس مهال زمونږ سره هم همدا مصحف دی. ټول اصحاب د خلیفه له دې کار خبر شوي او پر همدې مصحف باندې یې اتفاق کړی او هیڅ مخالفت یې نه دی کړی.

علماوو د اجماع د اثبات او اړوندو مسایلو په اړه کتابونه لیکلي چې د ابن المنذر (کتاب الإجماع) او د ابن حزم (مراتب الإجماع) کتابونه د بېلګې په ډول یادولای شو.

پوښتنې:

۱- د اجماع لغوي او اصطلاحي تعریف بیان کړئ.

۲ - د قرآن او سنت په رڼا کې د اجماع حجیت روښانه کړئ.

۳- په منصوصي امورو کې اجماع څه ته وایي او د اجماع کولو وړ څوک دي؟

۴- د اجماع درجې ذکر او حکم یې بیان کړئ.

۵ – مرکبه اجماع څه ته وایي او حکم یې څه دی؟

۶- که اجماع په متواتر یا احاد ډول نقل شي، څه توپیر سره لري؟

---

(۱) فتح الغفار ۳۵۵مخ، أصول الفقه د محمد أبي زهرةؒ لیکنه ۱٦۷مخ.

قياس

د قياس تعريف

قياس په لغت کې اندازې او برابرۍ ته وايي.

د اصولو په اصطلاح کې د مشترک علت له مخې غير منصوصي واقعې ته د منصوصي واقعې حکم ورکول قياس بلل کېږي.

د قياس مثالونه

۱- د جمعې د لمانځه له دويم اذان څخه وروسته د خرڅولو او اخيستلو څخه د الله ﷻ د دې وينا له مخې منعه شوې، چې فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ﴾ [الجمعة: ۹]

دا آيت څرګندوي چې د جمعې په ورځ له اذان څخه وروسته اخيستل او خرڅول ناروا دي. د نهي علت دا دی چې څوک د لمانځه په ځای په اخيستلو او خرڅولو بوخت نشي. اجاره هم په بيعې قياس کېږي او د دويم اذان نه وروسته داسې ناروا ګڼل کېږي، لکه بيع چې ناروا ده. دا ځکه چې په مقيس (اجاره) او مقيس عليه (بيع) دواړو کې يو ډول علت پروت دی او هغه له لمانځه پرته په بل کار بوختېدل دي.

۲- د رسول الله ﷺ ددې وينا پر بنسټ چې فرمايي: «لَا يَرِثُ الْقَاتِلُ شَيْئاً»[1] قاتل وارث له خپل مورث څخه ميراث نشي وړلای. موصی له هم په وژل شوي مورث قياس کېږي. د بېلګې په ډول که يو څوک د ښيګڼې په توګه د چا لپاره وصيت وکړي چې له مړينې وروسته به يې د مال يوه برخه هغه ته ورکول کېږي، بيا هغه څوک چې وصيت ورته شوی رامخکې شي او وصيت کوونکی ووژني، نو په دې کار سره د وصيت شوي **مال** له اخيستلو بې برخې کېږي. دا ځکه چې وارث او موصی له، دواړه د مورث او موصي په مال کې د برخې څښتنان دي او دواړه د مورث او موصي د مړينې لامل شوي دي، نو دواړه له ميراث څخه بې برخې کېږي.

---

(۱) أخرجه أبوداود في كتاب الديات، باب ديات الأعضاء برقم(٤٥٦٤) ، والبيهقي في السنن الكبرى بنحوه في كتاب الجنايات، باب الرجل يقتل ابنه ج ۸ ص ۳۸.

د قياس حجيت

د څلورو امامانو په شمول جمهورو فقهاوو قياس شرعي حجت بللی او د هغې منل يې واجب ګڼلي. ددوی دلايل په دې ډول دي:

لومړی: قرآني دلايل

الله ﷻ فرمايي: ﴿هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ﴾ [الحشر: ٢]

ژباړه: الله تعالى هغه ذات دی چې د اهل کتابو کافران يې د لومړي ځل راټولولو لپاره له کورونو څخه راويستل، تاسو ګمان نه کاوه چې دوی به ووزي، او دوی ګمان کاوه چې له الله تعالى څخه د دوی منع کوونکي به ددوی قلاګاني وي، نو (د) الله ﷻ (عذاب) له داسې لوري ورته راغی چې دوی يې فکر نه کاوه، او په زړونو کې يې وېره ور واچوله، خپل کورونه يې په خپلو لاسونو او د مسلمانانو په لاسونو ورانول، نو ای د پوهې خاوندانو تاسو هم پند واخلئ.

په دې آيت داسې استدلال شوی

کله چې الله تعالى د يهودو بني نضير قبيلې ته د پېښو شويو حالاتو او شرمېدلې ماتې يادونه وکړه بيا يې مسلمانان مخاطب کړل او ورته يې وويل، چې که تاسو هم د يهودو په څېر ناوړه عملونه ترسره کړئ، نو هرومرو به د هغوی په څېر د ناوړه پايلو او سختو ماتو سره مخ شئ. دلته په اعتبار امر شوی، او له اعتبار څخه دلته د دوو حالاتو تر منځ مقايسه او برابروالی مقصد دی چې د ورته والي په صورت کې يو ډول حکم ورکړی شي او په قياس کې هم همدا څيز موجود دی. په قياس کې هم مجتهد د اصل او فرعې تر منځ ورته والی (ګډ علت)پيدا کوي او د اصل حکم فرعې ته ورکوي.

له سنتو څخه دلايل

عبدالله بن عباس رضي الله عنهما يو حديث روايت کړی چې په دې ډول دی: يو چا له رسول الله ﷺ څخه پوښتنه وکړه: مور مې حج نه وو کړی او مړه شوه، آيا که زه له هغې څخه حج وکړم قبول به شي؟ هغه مبارک ورته وويل: که په مور دې پور وای او تا پرې کړی وای، نو آيا نه به قبلېده؟ نو امر يې ورته وکړ چې ورځخه وکړه.[1]

(١) أخرجه النسائي في كتاب مناسك الحج، باب : الحج عن الميت الذي لم يحج برقم (٢٦٣٤).

په دې حدیث د قیاس د حجیت لپاره داسې استدلال کېږي: رسول الله ﷺ د الله تعالی پور د بنده په پور قیاس کړی. نو قیاس د رسول الله ﷺ په عمل مشروع شو.

له آثارو څخه دلایل

عمر بن الخطاب رضي الله عنه ته داسې لیکلي: «... **الْفَهْمَ الْفَهْمَ فِيمَا يَخْتَلِجُ فِي صَدْرِكَ مِمَّا لَمْ يَبْلُغْكَ فِي الْقُرْآنِ وَالسُّنَّةِ فَتَعَرَّفِ الأَمْثَالَ وَالأَشْبَاهَ ثُمَّ قِسِ الأُمُورَ عِنْدَ ذَلِكَ وَاعْمِدْ إِلَى أَحَبِّهَا إِلَى اللَّهِ وَأَشْبَهِهَا فِيمَا تَرَى**»[1] **ژباړه:** که د هغه څه په اړه ستا په زړه کې شک پیدا شو چې حکم یې په کتاب او سنت کې نشته، نو له خپلې پوهې نه کار اخله، یو بل ته ورته مسألې ولټوه او سره پرتله یې کړه. هر نظر چې درته د الله ﷻ په وړاندې غوره او حق ته نژدې ښکاره شو پر هغې عمل وکړه.

له اجماع څخه دلایل

ښکاره ده چې اصحابو رضی الله عنهم قیاس منلی او په ډېرو مسایلو کې یې وروسته عمل کړی. پر قیاس د عمل کولو موضوع د هغوی تر منځ مشهوره وه او هیڅا یې مخالفت ندی کړی چې دا د قیاس پر حجیت د هغوی اجماع بلل کېږي.

مثالونه یې په دې ډول دي:

اصحابو رضي الله عنهم د مسلمانانو د خلافت لپاره ځکه ابوبکر زیات مستحق وګڼلو چې د پېغمبر علیه السلام په ژوند کې د لمانځه د امامت لپاره تر نورو زیات مستحق ګڼل شوی و، نو د دولت د چارو امامت د لمانځه پر امامت قیاس شو.

عمر بن الخطاب رضي الله عنه ابو موسی اشعري رضي الله عنه ته په قیاس کولو امر کړی.

علي رضي الله عنه په قتل کې د شریک ټولي قصاصول په غلا کې د شریک ټولي په لاس غوڅولو قیاس کړی[2].

د قیاس ارکان

قیاس څلور رکنه لري او په دې ډول دي: اصل، فرع، حکم او علت.

---

(١) سنن دارقطنی برقم (١٥) و السنن الکبری للبیقهی برقم (٤٠٨٤٤).

(٢) أخرجه عبد الرزاق في المصنف في كتاب العقول ، برقم (١٨٠٧٧).

اصل

د اصولو په اصطلاح کې هغې پېښې ته چې په حکم کې يې نص يا اجماع راغلې وي، د قياس اصل ويل کېږي چې "مقيس عليه" هم ورته وايي. يعنې هغه مسأله چې نور وربانديې قياس کېږي، حکم يې بايد په نص يا اجماع او يا هم په دواړو ثابت وي.

فرع

فرع هغې پېښې ته وايي چې د حکم په اړه يې په نص او اجماع کې څه نه وي راغلي او د حکم د معلومولو لپاره په بله پېښه قياس کېږي. فرعې ته "مقيس" هم ويل کېږي.

د بېلګې په توګه مونږ د يوې نوې پېښې د حکم په اړه په نصوصو يعنې قرآن او سنت کې پلټنه وکړه خو د نوموړې پېښې حکم مو ونه موند. البته همدې پېښې ته ورته يوه بله پېښه مو پيدا کړه چې حکم يې په نص يا اجماع کې موجود و. دغه مهال مونږ نوې پېښه چې حکم يې په نص او اجماع کې نشته پر هغې پېښې قياس کړه چې حکم يې په نص کې موجود وو. نوې پېښې ته فرع ويل کېږي او پخوانۍ پېښه چې په نص کې حکم لري "اصل" بلل کېږي.

حکم

حکم د الله تعالى هغه خطاب ته ويل کېږي چې له مکلفو وګړو څخه د کوم کار کول يا نه کول غواړي يا يې مباح کوي يا کوم څيز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

وجوب، ندب، اباحت، کراهت، تحريم، صحت، فساد او داسې نور د حکم ډولونه دي. يعني د وجوب، حرمت، کراهت او بل هغه حکم، چې په نص يا اجماع سره په اصل کې ثابت شوی هغې فرعې ته هم ورکول کېږي چې د نص حکم پکې موجود نه دی.

علت

علت هغه ښکاره او معلوم صفت ته ويل کېږي چې د همدې صفت د شتون له امله شارع حکم کړی وي.

په مقيس عليه کې هغه علت چې شارع يې له امله حکم کړی وي، که په فرع کې موجود شي نو دواړه يو حکم لري، ځکه چې علت د حکم معيار دی او په دواړو کې يو شان موجود دی.

د علت مثال

عباده بن صامت رضی الله عنه روایت کوي: قَالَ رَسُولُ اللَّهِﷺ «الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ وَالْبُرُّ بِالْبُرِّ وَالشَّعِيرُ بِالشَّعِيرِ وَالتَّمْرُ بِالتَّمْرِ وَالْمِلْحُ بِالْمِلْحِ مِثْلاً بِمِثْلٍ سَوَاءً بِسَوَاءٍ يَدًا بِيَدٍ فَإِذَا اخْتَلَفَتْ هَذِهِ الأَصْنَافُ فَبِيعُوا كَيْفَ شِئْتُمْ إِذَا كَانَ يَدًا بِيَدٍ»[1].

رسول اللهﷺ فرمایلي: سره زر په سرو زرو، سپین زر په سپینو زرو، غنم په غنمو، وربشې په وربشو، خرما په خرما او مالګه په مالګه یو برابر او لاس په لاس پلورل کېږي، او کله چې جنسونه مختلف شي، نو بیا مو چې څنګه خوښه وي هغسی یې پلورئ، خو چې لاس په لاس وي.

دې مبارک حدیث دا څرګنده کړې چې په دې بیان شویو شیانو کې سود کیږي، پوښتنه داده چې آیا په جوارو او وریجو کې سود کیږي که نه؟

که وروستیو څلورو شیانو ته ځیر شو نو وینو چې پیمانه او د جنس یووالی علت دی او دا علت په غنمو او وریجو کې هم شته، نو د غنمو او وریجو حکم هم د نومورو څلورو شیانو په څېر دی. د نومورو څلورو شیانو حکم دا وو چې یو پر بل یې بدلول په نېټه او زیاتوالي حرام وو.

په دې مسأله کې غنم، وربشې، جوار او مالګه اصل دي او هر یو له نومورو توکو څخه د اصل کېدو وړتیا لري.

همدا راز جوار او وربجې فرع دي.

حکم یې په نېټې او زیاتوالي سره ددې شیانو د خرڅولو حراموالی او علت یې پیمانه او د جنس یووالی دی.

پوښتنې:

۱- د قیاس لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ او دوه مثالونه یې بیان کړئ.

۲- د قیاس د حجیت په اړه د دلایلو په رڼا کې وغږیږئ.

۳- د قیاس ارکان تعریف کړئ او یو مثال یې هم ووایاست.

---

(۱) أخرجه مسلم ، باب الصرف و بيع الذهب بالورق نقدا ، الرقم (٤١٤٧).

دري دېرشم لوست:

اختلافي دلايل [1]

اختلافي هغو دلايلو تـه ويـل کېږي چې فقهـاوو د هغې پـه حجيـت او دليـل ګڼلـو کـې اختلاف کړی وي. اختلافي دلايل په لنډ ډول داسې يادوو:

۱- استحسان

۲- د صحابي مذهب

۳- مرسله مصالح

۴- استصحاب

۵- عرف

لومړی- استحسان

استحسان په لغت کې ښه ګڼلو ته وايي.

د استحسان د اصطلاحي تعريف په اړه د فقهاوو تر منځ اختلاف دی. حنفيانو استحسان پـه دوو جلا معناګانو استعمال کړی:

۱- خفي قياس چې د جلي قياس په مقابل کې وکارول شي.

۲- هغه ځانګړی دليل چې د ښکاره قياس په مقابل کـې واقـع شـي او لـه عمـومي قاعـدې څخه کوم شی استثناء کړي. دا ځانګړی دليل کله نص، کله اجماع او کله هم يو ضـرورت وي.

د استحسان مثالونه

۱- حنفي فقهاوو ويلي: که وقف کوونکی يوه کرنيزه ځمکه وقف کړي نـو د اوبـو خـور او تګ راتګ حق هم له يادولو پرته د استحسان په بنسټ په وقف کې داخليږي. د قيـاس غوښتنه داده چې د بيعې په څېر دلته هم له يادولو پرته دا شيان په وقف کـې داخـل نـشي. ځکه چې ځمکه او د تګ راتګ حق دواړه جلا شيان دي.

استحسان غوښتنه کوي: د ځمکې د وقف کولو موخه داده چې له هغې ګټه واخيستل شـي او د تګ راتګ له حق پرته له ځمکې ګټه نشي اخيستل کېدای، نو د تګ راتګ حـق لـه يادولو پرته په وقف کې داسې شاملږي، ځنګه چې په اجـاره کـې لـه يـادولو پرتـه شـامل ګڼل کېږي.

په دې ډول بيعې باندې د وقف قياس کول ښکاره او جلي قياس دی او پر اجارې يې قياس کول خفي قياس دی، خو دلته خفي قياس په جلي قياس ځکه غوره وګڼل شو چې د خفي قياس دليل قوي دی.

۲- په معاملاتو کې يوه عامه قاعده ده چې د معدوم يا ناپيدا شوي څيز پلورل په دې بنسټ ناروا دي چې رسول اللهﷺ فرمايلي: «وَلاَ تَبِعْ مَا لَيْسَ عِنْدَكَ»[1]. خو ددې سره سره د سَلَمَ بيع روا ده، ځکه چې رسول اللهﷺ د سَلَمَ بيع روا ګڼلې[2].

په فقه کې يوه منل شوې قاعده ده چې امانت ساتونکی ضامن نه ګڼل کېږي، خو مشترک اجير سره له دې، چې د امانت ساتونکی دی، له دې قاعدې څخه مستثنی دی.

دا ځکه چې د امانت په ساتلو کې خلک کمی کوي او خلک امانت ساتلو ته اړتيا لري.

نو له دې کبله مستأجر ضامن ګڼل کېږي. البته که مال د کوم اسماني آفت په واسطه لکه د اورلګېدنې يا زلزلې په واسطه له منځه ولاړ شي نو مستأجر ضامن نه ګڼل کېږي.

شافعي فقهاء استحسان داسې تعريفوي: استحسان د مجتهد هغه نظر ته وايي چې پر نص، اجماع او قياس د استدلال کولو پرته يې د خپل عقل پر بنسټ ورکوي.

ددوی په وړاندې په استحسان عمل کول ناروا دي.

فعاليت

د استحسان په اړه د حنفي او شافعي فقهاوو تعريفونه سره پرتله کړئ او دا روښانه کړئ چې ددوی تر منځ اختلاف حقيقي دی که لفظي؟

دويم- د صحابي مذهب

د اصولو د عالمانو په وړاندې صحابي هغه چاته ويل کېږي چې له رسول اللهﷺ سره مخامخ شوی وي، پر هغه يې ايمان راوړی وي، له هغه څخه يې زده کړه کړې وي او دومره اوږده ملګرتيا يې ورسره کړې وي چې د عرف له مخې د ملګري نوم ورته ورکړی شي.

---

(۱) أخرجه أبو داود في سننه، باب في الرجل يبيع ما ليس عنده رقم الحديث : (۳۵۰۵).

(۲) أخرج البخاري في صحيحه، باب السلم في وزن معلوم، رقم الحديث (۲۱۲۵)، عن ابن عباس رضي الله عنهماقال: قدم النبي صلى الله عليه و سلم المدينة وهم يسلفون بالتمر السنتين والثلاث فقال (من أسلف في شيء ففي كيل معلوم إلى أجل معلوم).

د محدثينو له نظره صحابي هغه چا ته ويل کيږي چې د پيغمبر عليه السلام سره مسلمان مخامخ شوی وي او مسلمان مړ شوی وي.

په دې بحث کې له صحابي څخه د اصوليانو صحابي مقصد دی.

د صحابي مذهب څه معنا؟

له دې ټکي څخه مقصد د صحابي هغه فتوا او يا هغه شرعي حکم دی چې په کومه قضيه کې يې د نص او اجماع د نه شتون په صورت کې ورکړې وي.

د صحابي د مذهب حجيت

اصوليانو په دې اتفاق کړی چې د يوه صحابي مذهب پر بل صحابي حجت نه ګڼل کيږي. همدا راز اصوليانو په دې هم اتفاق کړی چې که صحابي له اهل کتابو څخه په روايت کولو مشهور نه و نو په غير اجتهادي مسايلو کې يې نظر حجت او دليل دی. په همدې توګه په هغه مسأله کې هم د صحابي قول حجت دی چې نورو اصحابو ورسره اختلاف نه وي کړی، خو که اصحابو په کومه اجتهادي مسأله کې سره اختلاف کړی وي نو علما پدې اړه بيا جلا نظرونه لري چې مهم يې دوه نظره دي:

لومړی: امام ابوحنيفه، امام مالک او په يو روايت کې امام احمد او نور پدې نظر دي چې د صحابي مذهب په مطلق ډول حجت دی.

دويم: امام شافعي، په يو روايت کې احمد، له حنفي فقهاوو څخه کرخي او نور په دې نظر دي چې د صحابي مذهب حجت نه دی. ځکه حجيت يو قوي دليل ته اړتيا لري او دلته قوي دليل نشته.

پوښتنې:

۱- د حنفيانو او شافعيانو له نظره د يو مثال په ترڅ کې استحسان تعريف کړئ.

۲- د اصوليانو او محدثينو له نظره صحابي چا ته ويل کيږي؟

۳- د صحابي د مذهب په اړه د علماوو نظريات په هر اړخيز ډول بيان کړئ.

څلور دېرشم لوست

اختلافي دلايل [٢]

دريم: مرسله مصالح

د مرسله مصالحو تعريف

«**المصلحة**» په لغت کې ګټې او سم ته وايي او د فساد ضد دی. « **المرسلة**» پرېښودل شوي ته وايي.

د اصولو د عالمانو په اصطلاح کې مرسله مصالح هغو ګټو او مصلحتونو ته وايي چې شريعت نه معتبر ګڼلي وي او نه يې رد کړي وي.

دوی ته مرسله يا پرېښودل شوي، ځکه وايي چې په کولو يا نه کولو يې شرعي دليل وجود نه لري.

د مرسله مصلحت مثال:

د زندان جوړول، د پيسو چاپول او د قرآن کريم راټولول د مرسله مصالحو مثالونه دي.

د مصالحو ډولونه

مصالح په درې ډوله دي.

أ. معتبر مصلحتونه: هغه مصلحتونه دي چې کوم شرعي دليل معتبر ګڼلي وي، لکه: په قصاص سره د انسانانو د ژوند ساتنه. دا مصلحت د قرآن کريم دې آيت معتبر ګڼلی دی: ﴿وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ﴾ [البقرة: ١٧٩]

ب. مردود مصلحت: دا هغه ګټې او مصلحتونه دي چې کوم شرعي دليل بې اعتباره ګڼلی وي، لکه د شرابو او قمار ګټې چې د قرآن کريم دې آيت بې اعتباره ګڼلی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ [المائدة: ٩٠]

ج. پرېښودل شوي يا مرسله مصالح: ددې مصلحتونو په اړه مو لږ مخکې رڼا واچوله.

څلورم: استصحاب

استصحاب په لغت کې ملګرتيا او يوځای والي ته وايي.

د اصولو د عالمانو په اصطلاح کې د يو شي تر هغې پر پخواني حالت پرېښودلو ته وايي څو يې د بدلون لپاره دليل پيدا شي.

د استصحاب مثال

څوک چې اودس وکړي او بيا وروسته د اودس په ماتېدلو کې شک وي، نو دا شخص اودس لرونکی شمېرل کېږي. همدا راز که له يو مجتهد نه د يو عمل په اړه پوښتنه وشي،

خو مجتهد له پلټنې وروسته ددې عمل د کولو يا نه کولو په اړه کوم شرعي دليل پيدا نه کړي نو په رواوالي به يې حکم کوي. ځکه چې اصل په شيانو کې اباحت دی. الله ﷻ لومړی ټول شيان مباح پيدا کړي او ددې خبرې دليل د قرآن کريم دا آيت دی: ﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ﴾ [البقرة: ٢٩]

مقلوب يا سرچپه استصحاب: دې ته وايي چې يو شی په تېره زمانه کې هم په هغه حالت وګڼل شي په کوم چې په حاضر وخت کې دی.

مثال

که چېرې د ژرندې اجاره اخيستونکی او اجاره ورکوونکی د تېرې شوې زمانې په اړه په ژرنده کې د اوبو د شتون په اړه اختلاف وکړي او شاهدان نه وي، نو ژرنده به وکتل شي. که چېرې په ژرنده کې اوبه وې، نو پخوانی وخت به په اوسني وخت قياس شي او د اوبو شتون به په تېره شوې زمانه کې هم ثابت شي. خو که چېرې په ژرنده کې اوبه نه وې نو په تېره شوې زمانه کې به هم د اوبو په نشتوالي حکم وشی، دې ته سرچپه استصحاب وايي او د شرعي حکم د پېژندلو لپاره د مجتهد وروستی وسيله همدا ده.

پنځم: عرف

د عرف تعريف: عرف په لغت کې آشنا او ښېګڼې ته ويل کېږي.

عرف په اصطلاح کې هغې وينا، عمل او يا پرېښودلو ته وايي چې خلکو ښه ګڼلی وي او وربانديې عمل کوي. عرف ته عادت هم ويل کېږي.

د عملي عرف مثال هغه خرڅول او اخيستل دي چې له وينا کولو پرته په چوپه خوله تر سره کېږي.

د قولي عرف مثال د «ولد» ټکی دی چې له جينکو پرته يوازې هلکانو ته کارول کېږي، په داسې حال کې چې دا ټکی دواړو ته شامل دی. همدا راز د عرف له مخې خلک کب ته غوښه نه وايي حال دا چې کب هم يو ډول غوښه ده.

عرف داسې يوه کړنه ده چې په رامنځته کولو او ښه ګڼلو کې يې د ټولنې عام او خاص خلک لاس لري، خو اجماع بيا هغه څه دي چې يوازې مجتهدين پرې اتفاق کوي او په رامنځته کولو کې يې عام خلک کومه ونډه نه لري.

د عرف ډولونه

عرف په دوه ډوله دی: صحيح عرف او فاسد عرف.

صحيح عرف: صحيح عرف هغه ته ويل کېږي چې د کوم شرعي دليل مخالف نه وي. حلال نه حراموي او حرام نه حلالوي. لکه د استصناع عقد يا مهر په مؤجل او معجل ډولونو وېشل.

فاسد عرف: فاسد عرف هغه عرف ته ویل کېږي چې حلال حرام کړي او یا حرام حلال کړي، لکه په غمونو او ښادیو کې یو لړ ناروا دودونه او رواجونه او د سود خوړلو او جواري کولو رواج کېدل.

د عرف حکم

مجتهد باید د شرعي حکمونو په راویستلو کې صحیح عرف په پام کې ونیسي. همدا راز قاضي باید د پرېکړې په مهال عرف له پامه ونه غورځوي.

عرف د زمانې په تېرېدو سره بدلون مومي. ډېر ځلې د زمانې تېرېدل او د عرف بدلون ددې لامل شو چې د امام ابوحنیفه او د هغه د شاګردانو تر منځ اختلاف رامنځته شي. همدا راز امام شافعي، چې کله له بغداد څخه مصر ته ولاړ، نو د مصر د عرف د بدلون پر بنسټ امام شافعي د ډېرو مسایلو په اړه خپل نظر بدل کړ. له همدې امله امام شافعي دوه مذهبه لري چې د نوي او زوړ مذهب په نامه یادېږي.

امام مالک بیا ډېر احکام د مدینې د خلکو د عمل په بنسټ بنا کړي.

د فاسد عرف په اړه باید وویل شي چې دې ډول عرف ته ارزښت ورکول روا نه دي. ځکه چې فاسد عرف د شرعي دلیل سره ټکر لري.

پوښتنې:

۱- د مصلحت لغوي او اصطلاحي تعریف له یو مثال سره بیان کړئ.

۲- د مصلحت ډولونه له مثالونو سره بیان کړئ.

۳- د یو مثال په ترڅ کې د استصحاب لغوي او اصطلاحي تعریف روښانه کړئ.

۴- سرچپه یا مقلوب استصحاب تعریف او مثال یې بیان کړئ.

۵- د استصحاب حجیت بیان کړئ او هم ووایاست چې استصحاب د شرعي دلایلو تر منځ په کومه درجه کې قرار لري؟

۶- د عرف لغوي او اصطلاحي تعریف وکړئ او د قول او عمل پر بنسټ یې ډولونه د مثال سره بیان کړئ.

۷- د صحت او فساد پر بنسټ د عرف ډولونه بیان او حکم یې روښانه کړئ.

له نصوصو څخه د استدلال طريقې

قرآن کريم او نبوي احاديث په عربي ژبه دي. موږ هغه وخت په سمه او بشپړه توګه د قرآن او سنت په حکمونو پوهېدلای شو چې د عربي ژبې په اصولو او د استدلال په طريقو پوه شو. له همدې امله د اصولو علماوو د عربي ژبې د جملو د معناګانو او دلالتونو په اړه پراخې پلټنې کړي. ددې پلټنو په بنسټ يې داسې قواعد او اصول رامنځته کړي چې پر مټ يې د شرعي نصوصو سمه پوهه تر لاسه کېدای شي.

په دې لوستونو کې به په همدې قواعدو بحث وکړو

خاص او د هغه دلالت

د خاص تعريف: خاص په لغت کې يوازې او ځانګړي ته وايي او د اصولو د عالمانو په اصطلاح کې هر هغه لفظ چې يوازې په يوه معنا، پرته له دې چې افرادو ته يې وکتل شي، دلالت وکړي، خاص بلل کېږي.

د تعريف تشريح: که لفظ په يو شخص باندې دلالت وکړي لکه احمد او يا په نوع کې په يو فرد باندې دلالت وکړي، لکه سړی او يا په جنس کې په يو فرد باندې دلالت وکړی، لکه انسان يا هم په ګڼو ټاکلو افرادو باندې دلالت وکړي، لکه درې او لس، نو خاص بلل کېږي.

خاص لکه څنګه چې په ذواتو، لکه احمد او موټر دلالت کوي، همداسې په معناګانو لکه پوهه، صبر او رښتينولۍ هم دلالت کوي.

د خاص ضد عام بلل کېږي چې بيان به يې وروسته راشي.

د خاص مثالونه

د قسم په کفاره کې الله ﷻ فرمايي: ﴿ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ﴾ [المائدة: ۸۹]

۱- په دې آيت کې د ثلاثة لفظ خاص دی، په قطعي ډول پخپله معنا دلالت کوي او د زياتوالي او کموالي احتمال نه لري. نو آيت دا معنا ورکوي: چا چې غلام د آزادولو لپاره ونه موند يوازې درې ورځې روژه نيول پرې واجب دي او بس.

۲- رسول الله ﷺ فرمايي: «فِيْ لَا يَرِثُ الْقَاتِلُ شَيْئاً». دې حديث د پسونو د زکات نصاب څلوېښت وټاکه او دا يې هم وويل چې په څلوېښتو پسونو کې يو پسه زکات کېږي. څرنګه چې دا دواړه لفظونه (څلوېښت او يو)خاص دي، نو هيڅ زياتوالی او کموالی پکې نشي کېدای.

خو که داسې دليل را پيدا شي چې د خاص د تأويل غوښتنه کوي، نو په خاص کې به تأويل کېږي، لکه حنفي فقهاوو چې ويلي: په دې حديث کې مقصد پسه او يا د هغه قيمت دی، نو د دواړو ورکول صحيح دي.

د خاص حکم: کله چې په يو نص کې خاص لفظ راشي، نو په قطعي ډول پخپله معنا دلالت کوي، مګر دا چې يو دليل د تأويل يا بلې معنا غوښتنه وکړي.

مطلق، مقيد، أمر او نهی د خاص ډولونه دي.

مطلق

مطلق هغه لفظ دی چې په غير مقيد فرد باندې دلالت کوي، لکه سړی او مرغه.

د مطلق حکم

تر هغې چې د مطلق د مقيد کېدو لپاره دليل موجود نشي، مطلق پخپل اطلاق باندې پاتې کېږي. د بېلګې په ډول د الله ﷻ په دې وينا کې: ﴿وَالَّذِينَ يُظَاهِرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَّا﴾ [المجادلة: ۳] د رقبه لفظ مطلق دی او د ايمان قيد پکې نشته، په دې بنسټ د خطا قتل په اړه د قرآن ددې آيت ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ﴾ [النساء: ۹۲] له امله به نوموړي مطلقه رقبه د ايمان په شرط نه مقيده کېږي.

مقيد

مقيد هغه لفظ ته وايي چې په مقيد فرد باندې دلالت وکړي، لکه مسلمان سړی او سپين مرغه.

د مقيد حکم

مقيد چې په کوم شي دلالت کوي په هغه عمل کول واجب دي. د بېلګې په ډول د النساء سورت پدې آيت کې: ﴿وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا﴾ [النساء:۹۲] د خطا قتل په کفاره کې د مؤمن غلام ازادول فرض شوي. په دې آيت ﴿فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ﴾ کې غلام د ايمان په صفت سره مقيد شوی ځکه نو د کافر غلام په ازادولو سره کفاره نه ادا کېږي او بايد چې په مقيد باندې عمل وشي.

أمر

له چا څخه د يو کار د کولو غوښتل په داسې بڼه چې غوښتونکی ځان لوړ وګڼي، د اصولو په اصطلاح کې امر بلل کېږي. په دې بنسټ التماس او دعا امر نه بلل کېږي، ځکه چې التماس د دوو هم رتبه کسانو تر منځ صورت مومي او دعا له لوړ رتبه شخص څخه د ټيټ رتبه شخص غوښتنې ته وايي، ځکه نو يو هم امر نه ګڼل کېږي.

د امر حکم

امر د خاص يو ډول دی او تر څو چې اړوونکې نښه موجوده نشي په وجوب دلالت کوي، نو د الله ﷻ دا وينا چې: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ﴾ [الجمعة: ۹] د آذان پر مهال د جمعې لمانځه ته په ښېرې کولو حکم کوي.

خو که داسې نښه او قرينه وموندل شي چې له خپلې معنا څخه د امر د اړولو غوښتنه کوي، نو د امر معنا به هماغه وي چې قرينه يې غوښتنه کوي، لکه د الله پاک دا وينا چې فرمايي: ﴿فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ﴾ [الجمعة: ۱۰] د جمعې له لمانځه وروسته په ځمکه کې ګرځېدل او د حلال رزق پلټنه د الله پاک په پيرزوينه يو مباح کار دی. که چېرې دا امر د وجوب لپاره وګڼل شي، نو اباحت به په تکليف بدل شي او په آيت کې يادې شوې د الله ﷻ پيرزوينه به بې معنا پاتې شي. په حقيقت کې د پيرزوينې يادونه هغه اړوونکې قرينه ده چې امر يې له وجوب څخه اباحت ته اړولی.

نهې

څوک له يوو کار څخه په داسې بڼه منع کول چې منع کوونکی ځان لوړ وګڼي دا منع د اصولو په اصطلاح کې نهې بلل کېږي.

د نهې حکم

کوم شی چې د نهې په واسطه په مطلق ډول منع شي، ځان ساتل ترې واجب او ترسره کول يې حرام دي، ځکه چې نهې د خاص له ډولونو څخه ده او يوازې په تحريم دلالت کوي. لکه د الله ﷻ دا وينا: ﴿وَلاَ تُنكِحُواْ الْمُشرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُواْ﴾ [البقرة: ۲۲۱] چې له مشرک سړي سره د واده کولو په حرمت دلالت کوي. همدا راز د قرآن کريم دا آيت: ﴿وَلاَ يَحِلُّ

﴿لَكُمْ أَن تَأْخُذُواْ مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا﴾ [البقرة: ۲۲۹] له مېرمنې څخه د مهر د بېرته اخيستلو په حرمت دلالت کوي.

که چېرې داسې قرينه وموندل شي چې نهي له خپلې ټاکلې معنا (منع کول) څخه واړوي، نو د نهي معنا له قرينې سره سم بدلون مومي، لکه د قرآن کريم دا آيت چې فرمايي: ﴿رَبَّنَا لاَ تُزِغْ قُلُوبَنَا﴾ [آل عمران:۸] په دې آيت کې نهي د دعا په معنا ده، ځکه دلته له لوړ رتبه څخه د ټيټ رتبه غوښتنه ده او غوښتونکی ځان ټيټ بولي.

عام او د هغه دلالت

د عام تعريف: عام هغه لفظ ته وايي چې د اصلي لغوي معنا له مخې په ډېرو افرادو باندې په شامل ډول (په يو وخت)دلالت وکړي.

عام لفظونه: د اصولو علماوو له پلټنې وروسته هغه لفظونه او عبارتونه په ډاګه کړي چې د اصلي وضعي معنا له مخې په عموم دلالت کوي. مهم يې په لاندې توګه تشريح کوو:

۱- د کل او جميع لفظ: رسول الله ﷺ فرمايي: (كُلُكُمْ رَاعٍ وَكُلُكُمْ مَسْؤُوْلٌ عَنْ رَعِيَّتِهِ)

همدا راز الله پاک فرمايي: ﴿خَلَقَ لَكُم مَّا فِي الأَرْضِ جَمِيعاً﴾ [البقرة: ۲۹]

۲- هغه مفرد چې د جنس په تعريفي « الف، لام» سره معرفه شوی وي، لکه د قرآن کريم دا آيت: ﴿الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِئَةَ جَلْدَةٍ﴾ [النور: ۲].

۳- هغه جمع چې د جنس په تعريفي «الف، لام» سره معرفه شوې وي، لکه د بقرة سورت دا آيت: ﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلاَثَةَ قُرُوَءٍ﴾ .

۴- د (ما) او (من) ټکي لکه د قرآن کريم په دې آيت کې: ﴿وَمَن قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَئًا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ﴾ [النساء: ۹۲] په همدې ډول د قرآن کريم دا آيت: ﴿وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَاء ذَلِكُمْ أَن تَبْتَغُواْ بِأَمْوَالِكُم﴾ [النساء: ۲٤]

۵- نکره چې د نفي په سياق کې راشي، لکه د رسول الله ﷺ دا وينا: «لَا ضَرَرَ وَ لَاضِرَارَ»[1].

په همدې ډول د قرآن کريم دا آيت: ﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ﴾[البقرة: ۱۵٦].

---

(۱)- أخرج البيهقي في السنن الكبرى عن عمرو ابن يحيى المازنى عن أبيه ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال لا ضرر ولاضرار ج ٦ ص ۱۵۷.

د عام حکم

فقهاء په دې متفق دي چې عام خپلو ټولـو افـرادو تـه ورشـاملېږي. کـه د ځینـو افـرادو پـه تخصیص دلیل ونه موندل شي، نو په ټولو افرادو د عام حکم تطبیقیږی. همـدا رنګـه فقهـاء په دې هم یو دي چې که د عام ځینې افراد د کوم دلیل له مخې خاص شـي، نـو پـه پـاتې افرادو یې دلالت ظني ګرځي او په بل ظني دلیل یې تخصیص روا دی.

له تخصیص نه وړاندې د عام په دلالت کې د فقهاوو اختلاف دی چې آیا قطعـي دی کـه ظني؟ هم دا چې په ظني دلیل تخصیص کېدای شي او که نه؟

د حنفي عالمانو په شمول د فقهاوو یوه ډله وایي: هغـه عـام چـې تخـصیص شـوی نـه وي، دلالت یې قطعي دی، نو په ظني دلیل یې تخصیص روا نـه دی. لـه همـدې املـه پـه قـرآن کریم کې راغلی عام په احادو حدیثونو نه تخصیص کیږي، ځکه چې تخـصیص د نـسخې یو ډول دی او د قرآن نسخ په آحادو حدیثونو روا نه ده.

د شافعي عالمانو په شـمول د فقهـاوو یـوه بلـه ډلـه پـه دې نظـر ده چـې عـام لـه تخـصیص وړاندې او وروسته په دواړو حالتونو کې ظني الدلالت دی. ځکه نو په دواړو حالتونو کـې یې په ظني دلیل تخصیص کول روا دي.

په همدې بنسټ چې له تخصیص وړاندې د عام په دلالت کې اختلاف دی. فقهاوو پـه یـو شمېر زیاتو مسألو کې اختلاف کړی. د یوې ډلې په نظـر پـه قـرآن کـې ټـول راغلـي عـام الفاظ قطعي الدلالت دي او په آحادو حدیثونو یې تخصیصول روا نـه دي. د بلـې ډلـې پـه نظر نوموړي الفاظ ظني الدلالت دي او په آحادو حدیثونو یې تخصیص جایز دی.

پوښتنې:

۱- د خاص لغوي او اصطلاحي تعریف ووایاست او د خاص العین، خاص النوع او خاص الجنس لپاره مثالونه وړاندې کړئ.

۲- د خاص حکم بیان کړئ.

۳- د لاندې اصطلاحاتو معنا او حکم د یو مثال سره روښانه کړئ.

مطلق، مقید، امر او نهي.

۴- عام تعریف کړئ او هم د عام څلور الفاظ د مثال سره بیان کړئ.

۵- د عام حکم څه دی؟ ددې اختلاف په اړه د فقهاوو نظریات بیان کړئ.

شرعي حکم (۱)

الله ﷻ انسان پیدا کړ او د شریعت په رالېږلو یې د ژوند نظام، حلال او حرام ورته روښانه کړل، تر څو په عدالت پربکړه وکړي. اسلامي شریعت په حقیقت کې د شرعي احکامو ټولګه ده. نو راځئ چې لومړی په دې ځان وپوهوو چې حکم څه ته وایي او کوم کوم ډولونه لري؟

د حکم تعریف

حکم په لغت کې منعې ته وایي او قاضي ته ځکه حاکم ویل کېږي چې خلک له ظلم څخه منعه کوي.

د اصولیانو تعریف: حکم د الله تعالی هغه خطاب ته ویل کېږي چې له مکلفو وګړو د کوم کار کول یا نه کول غواړي، یا یې مباح کوي، یا کوم څیز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

د تعریف شننه

د الله ﷻ خطاب: خطاب په لغت کې د دوو کسانو تر منځ خبرو ته وایي چې د یو بل پوهولو لپاره ترسره کېږي. دلته ورڅخه مقصد همدا دی. د (الله ﷻ) په لفظ سره د بل چا سره خبرې له دې تعریف څخه وځي.

د مکلفینو کړه وړه: هغه عقیده، وینا او عمل چې له مکلف مسلمان څخه صادرېږي.

مکلف: بالغ، عاقل چې په خبرو پوهېږي.

غوښتنه: د امر په ټکو د څه کولو غوښتل او د نهي په ټکو منع کول.

اباحت یا اختیار ورکول: د یو کار کول او نه کول، یو ډول ګڼل.

د حکم مثالونه

۱- د کولو غوښتنه: الله ﷻ فرمایي: ﴿أَوْفُواْ بِالْعُقُودِ﴾ [المائدة: ۱] په دې خطاب کې د ژمنو د پوره کولو غوښتنه ده چې د مکلفینو فعل دی.

۲- د نه کولو غوښتنه: الله پاک فرمایي: ﴿لَا يَسْخَرْ قَومٌ مِّن قَوْمٍ﴾ [الحجرات: ۱۱] په دې خطاب کې له ملنډو وهلو څخه د خلکو منع کول دي چې دا هم د مکلفینو فعل دی.

۳- اختيار ورکول: ﴿وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ﴾ [الممتحنة:۱۰]، په دې خطاب کې د مسلمانو ښځو د نکاح کولو په اړه مکلفينو ته اختيار ورکول دي.

۴- **وضعي حکم:** رسول الله ﷺ فرمايلي: «لايَرِثُ الْقَاتِلْ»[۱] د پېغمبر عليه السلام دا حديث چې په حقيقت کې د الله ﷻ له خوا وحي ده، د قتل په هکله دی. په دې حديث کې د مورث قتلول له ميراث څخه د قاتل مانع ټاکل شوی دی، او مانع ټاکل وضعي حکم دی.

د فقهاوو په وړاندې حکم د الله تعالی د هغه خطاب اثر دی چې د مکلفو وګړو په کړو وړو پورې اړه لري، د څه کول يا نه کول ورځخه غواړي، يا يې مباح کوي، يا کوم څيز د بل کار لپاره شرط، سبب، مانع او... ګرځوي.

په لومړي مثال ﴿أَوْفُواْ بِالْعُقُودِ﴾ کې د اصوليانو په وړاندې حکم د ژمنو د پوره کولو غوښتنه ده او د فقهاوو په وړاندې د ژمنو د پوره کولو وجوب دی، ځکه غوښتنه واجبول دي چې اثر يې وجوب دی. همدا راز په دويم مثال کې حکم د ملنډو وهلو منع کول دي چې اثر يې حرمت دی. په دريم مثال کې حکم د نکاح اباحت دی چې اثر يې د نکاح مباح کېدل دي. په څلورم مثال کې قتل له ميراث څخه د محروميت سبب ګرځول دي چې اثر يې له ميراث څخه عملاً محرومېدل دي.

يادونه

هغه څه چې په قرآن ثابت دي هغه په مستقيمه توګه د الله تعالی د خطاب اثر دی، او هغه څه چې په سنتو، اجماع او قياس ثابت دي هغه هم د الله تعالی د خطاب اثر ګڼل کېږي، ځکه د سنتو، اجماع او قياس ثبوت هم په قرآن راغلی، نو په حقيقت کې حاکم يوازې الله تعالی دی. او مورږ سنت، اجماع او قياس ځکه منو چې الله ﷻ يې د منلو امر کړی او هغه څه چې ددوی په وسيله ثابتېږي له قرآن څخه سرچينه اخلي.

د شرعي حکم ډولونه

شرعي حکمونه په دوه ډوله دي:

تکليفي حکمونه او وضعي حکمونه.

---

(۱) أخرجه الترمذي في سننه، باب إبطال ميراث القاتل، وصححه الألباني، (دار إحياء التراث العربي ـ بيروت) ج٤ ص ٤٢٥

تکليفي حکم

د تکليفي حکم تعريف: تکليفي حکم د الله تعالی هغه خطاب دی چې د مکلفو وګړو په کړو وړو پورې اړه لري، د څه کول، نه کول ورڅخه غواړي، يا يې مباح کوي.

د تکليفي حکم ډولونه

د تکليفي حکم د ډولونو په اړه د فقهاوو تر منځ اختلاف دی.

جمهور علماء وايي چې تکليفي حکم دا پنځه ډولونه لري: فرض، واجب، مندوب، مباح، مکروه او حرام.

زمونږ د حنفي مذهب عالمان رحمهم الله په دې نظر دي چې تکليفي حکم اووه ډولونه لري: فرض، واجب، مندوب، مباح، تنزيهي مکروه، تحريمي مکروه او حرام.

اوس به ددې ډولونو په تفصيلاتو خبرې وکړو.

واجب

د واجبو تعريف: د لغت له مخې واجب د لازم په معنا دی. د پرېښودونکي په معنا هم راځي، لکه چې د دېوال د راپرېښودو پر مهال وايي: وجب الحايط.

واجب په اصطلاح کې هغه عمل ته وايي چې کوونکی يې د ثواب او پرېښودونکی يې د سزا وړ ګرځي. د جمهورو په وړاندې واجب او فرض دواړه يوه معنا او يو حکم لري.

زمونږ د حنفي مذهب عالمان رحمهم الله دليل ته په کتو سره د فرض او واجب تر منځ توپير کوي. که چېرې دليل ظني وي، لکه: د قرباني ثبوت چې په آحاد حديث شوی، نو فعل واجب ګڼل کېږي او که چېرې دليل قطعي وي، لکه د لمانځه فرضيت چې په قرآني آيتونو ثابت شوی، نو عمل فرض ګڼل کېږي. ددې توپير په اساس د حنفيانو په وړاندې واجب له فرضو څخه ټيټه درجه لري. له همدې املـه د واجبو د پرېښودونکي سزا د فرضو له پرېښودونکي څخه کمه ده. همدا راز له فرضو څخه منکر کافر ګڼل کېږي، خو له واجبو څخه منکر کافر نه ګڼل کېږي.

پوښتنې:

۱- د فقهاوو او اصوليانو له نظره د شرعي حکم لغوي او اصطلاحي تعريف وکړئ.

۲- د جمهورو او حنفيانو له نظره د تکليفي حکم تعريف او ډولونه بيان کړئ.

۳- د واجب لغوي او اصطلاحي تعريف بيان او د حنفيانو په وړاندې د واجبو او فرضو توپير روښانه کړئ.

شرعي حکم (۲)

مندوب

د مندوب تعريف: ندب په لغت کې د يوو مهم کار لپاره بللو ته وايي.

مندوب په اصطلاح کې هغه عمل ته ويل کېږي چې کوونکي ته يې ثواب شته، خو پرېښودونکي ته يې عقاب نشته. د مندوب ځينې ډولونه داسې دي چې په پرېښودلو يې بنده ملامت ګڼل کېږي.

مندوب ته سنت، مستحب، نفل، تطوع، احسان او فضيلت هم ويل کېږي. دا ټول لفظونه د معنا په لحاظ سره نژدې دي او هغه عمل ته ويل کېږي چې کول يې غوره خو اجباري نه وي.

مندوب ګڼې درجې لري

د مندوب لوړه درجه سنت مؤکد دی. سنت مؤکد هغه عمل ته ويل کېږي چې رسول الله ﷺ وربانديې هميشه والی کړی وي او ډېر لږ يې پرېښې وي، لکه د سهار د لمانځه دوه رکعته سنت چې پرېښودونکی يې ملامت ګڼل کېږي.

په دې پسې د غير مؤکدو سنتو درجه ده. دا هغه سنت دي چې رسول الله ﷺ ترسره کړي، خو دوام يې وربانديې نه وي کړی، لکه د مازديګر له لمانځه مخکې څلور رکعته نفل لمونځ ادا کول.

په دې پسې د هغو سنتو درجه ده چې د فضيلت، ادب او زوايدو سنتو په نامه يادېږي، لکه د ژوند په عامو چارو کې د پېغمبر عليه السلام د عاداتو او هغو کارونو پيروي کول چې له هغه مبارک څخه د يو انسان په توګه صادر شوي وي. مثالونه يې په خوراک، څښاک او ويده کېدو کې د رسول الله ﷺ پيروي کول دي.

مکروه

د مکروه تعريف

مکروه په لغت کې بد ګڼل شوي ته وايي.

مکروه په اصطلاح کې هغه عمل ته ويل کېږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب شته، خو کوونکي يې د سزا وړ نه ګرځي.

د حنفيانو پر وړاندې مکروه په دوه ډوله دی:

تنزيهي مکروه: هغه مکروه ته ويل کېږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب وي او کوونکي ته يې سزا نه وي، لکه د جمهورو د تعريف په څېر.

د بېلګې په ډول په ولاړه اوبه څښل تنزيهي مکروه دي ځکه چې د ابوسعيد خدري رضي الله عنه په روايت کې رسول الله ﷺ په ولاړه د اوبو څښل منع کړي[1].

تحريمي مکروه: تحريمي مکروه هغې عمل ته ويل کېږي چې په ظني دليل ورځخه خلک منع شوي وي.

د حنفيانو په وړاندې دا مکروه د واجب په مقابل کې قرار لري. له حرام څخه په ټيټه درجه کې راځي او منکر يې نه کافر کېږي.

مثال يې د چا په بيعې باندې بيع کول او د چا په خطبې (مرکې) باندې مرکه کول دي ځکه چې رسول الله ﷺ فرمايي: «وَلَا يَبِيعُ الرَّجُلُ عَلَى بَيْعِ أَخِيهِ وَلَا يَخْطُبُ عَلَى خِطْبَةِ أَخِيهِ»[2] دا حديث خبر واحد دی نو ظني دليل دی.

حرام

د حرامو تعريف

حرام په لغت کې ممنوع ته وايي او د جمهورو په اصطلاح کې هغه عمل ته ويل کېږي چې پرېښودونکي ته يې ثواب او کوونکی يې د سزا وړ ګرځي. حنفيانو هم د حرامو تعريف همداسې کړی، خو يو شرط يې ور زيات کړی او هغه دا چې حرام به په قطعي دليل ثابت وي.

د حرامو مثالونه خورا زيات دي، لکه د شرک حراموالی، د زنا، سود او نورو حراموالی.

وضعي حکم

د وضعي حکم تعريف

د الله پاک خطاب چې يو شی د بل شي لپاره سبب، شرط او يا مانع وګرځوي.

ددې مقصد دا دی چې الله پاک موږ ته حکمونه راليږلي او د حکم د ثبوت لپاره يې دلايل ټاکلي. د بېلګې په ډول يو حکم د خپل سبب په پيدا کېدو، د شرطونو په پوره

---

(١) أخرجه مسلم في كتاب الأشربة، باب في الشرب قائما برقم (٢٠٢٥).

(٢) أخرجه البخاري في باب لا يبيع على بيع أخيه برقم : (٢٠٣٣).

کېدو او د مانع په له منځه تلو، منځته راځي. همدا راز د سبب او شرط په له منځه تلو او د مانع په پیدا کېدو له منځه ځي.

دې ته وضعي حکم ځکه وایي چې د شارع له خوا کېښودل شوی. دا شارع دی چې د لاس پرې کولو لپاره یې غلا کول سبب ګڼلی، د لمانځه د صحت لپاره یې اودس شرط ګڼلی او د مورث وژل یې د میراث د اخیستلو مانع ګرځولي.

وضعي حکم درېو ډولو ته وېشل شوی: سبب، شرط او مانع.

سبب

په هر هغه شي باندې، چې بل شي ته رسېدل کېږي، سبب نومېږي.

سبب په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په موجود کېدو یې حکم موجودیږي او په له منځه تلو یې حکم له منځه ځي.

د مثال په توګه د روژې د میاشتې په لیدل کېدو د روژې نیول واجبېږي، الله ﷻ فرمایي: ﴿فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ﴾ [البقرة: ١٨٥].

شرط

د شرط تعریف

شرط هغه شي ته ویل کېږي چې له وجود پرته یې شی نه بشپړیږي او د شي په حقیقت کې داخل هم نه وي.

شرط په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په له منځه تلو یې حکم له منځه ځي، خو په موجود کېدو یې حکم هرو مرو منځته نه راځي.

د شرط مثال: اودس کول د لمانځه لپاره شرط دی. الله ﷻ فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ﴾ [المائدة: ٦]. که چېرې اودس نه وي لمونځ نه کېږي خو د اودس د شتون سره هرو مرو لمونځ نه موجودیږي.

مانع

د مانع تعریف:

د دوو شیانو تر منځ پردې ته مانع ویل کېږي.

مانع په اصطلاح کې هغه شي ته ویل کېږي چې په شتون یې حکم منځ ته نه شي راتلای. یعنې کله کله د حکم سببونه پوره وي او باید حکم موجود شي خو د یو مانع له امله حکم منځته نه راځي.

د بېلګې په ډول که پلار خپل ځوی ووژني، نو قصاص کېږي پرې نه، ځکه دلته يو مانع منځته راغلی او هغه د پلارولۍ اړیکه ده، چې د قصاص مانع ګرځي.

فعالیت

د لیکل شوي مثال په څېر راتلونکي هر یو حکم ته دوه مثالونه ولیکئ:

مثال: فرض: ۱ـ په یوه ورځ کې پنځه وخته لمونځ فرض دی.

۲ ـ هغه څوک چې د حج کولو توان لري، ادا کول یې ورباندې فرض دي.

فرض: ۱ ـ

۲ ـ

واجب: ۱ ـ

۲ ـ

تنزیهي مکروه: ۱ ـ

۲ ـ

تحریمي مکروه: ۱ ـ

۲ ـ

حرام: ۱ ـ

۲ ـ

پوښتنې:

۱- د ندب لغوي او اصطلاحي معنا روښانه کړئ.

۲- د مندوب درجې بیان کړئ.

۳- د حنفیانو په وړاندې د تحریمي او تنزیهي مکروه تر منځ څه توپیر دی؟

۴- د جمهورو او حنفیانو له نظره د حرام تعریف روښانه کړئ.

۵- وضعي حکم څه ته وایي؟ ولې ورته وضعي وایي او ډولونه یې کوم دي؟

۶- د سبب، شرط او مانع لغوي او اصطلاحي تعریفونه د مثال سره بیان کړئ.

فتوا

د فتوا تعريف

د فتوا ټکی د (أفتاه فی الأمر) څخه اخیستل شوی. معنا یې ده: چاره یې ورته بیان او روښانه کړه، فتوا هغه نظر ته وایي چې فقیه یې وړاندې کوي.

د فتوا اصطلاحي تعریف: یو چا ته د پېښې شوې مسألې په اړه د دلیل پر بنسټ د الله ﷻ حکم څرګندولو ته فتوا وایي.

مفتي: هغه عالم ته وایي چې خلکو ته د پېښو شویو مسألو په اړه شرعي حکم بیانوي.

مستفتي: د یوې پېښې په اړه د شرعي حکم پوښتونکي ته وایي.

د فتوا اهمیت او ارزښت

افتا خورا ارزښت لرونکی او د درناوی وړ منصب دی. له همدې کبله الله پاک په قرآن کریم کې د فتوا ورکولو دنده خپل ځان ته منسوبه کړې او فرمایي: ﴿يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ﴾ [النساء: ١٧٦]

په لومړیو کې ددې دندې ترسره کول د خواږه پېغمبر ﷺ دنده وه. هغه علیه السلام به د الله پاک له وحي سره سم خلکو ته فتوا ورکوله او په خورا روښانه او لنډ ډول به یې خلکو ته د هغوی پوښتنې ځوابولې.

مفتي د رسول الله ﷺ په مقام کې قرار لري. رسول الله ﷺ په دې اړه فرمایي: «إِنَّ الْعُلَمَاءَ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ وَ إِنَّ الْأَنْبِيَاءَ لَمْ يُوَرِّثُوْا دِيْنَاراً وَ لَا دِرْهَماً إِنَّمَا وَرَّثُوْا الْعِلْمِ »[1]، بې شکه علماء د انبیاوو وارثان دي او انبیاوو دینار او درهم په میراث نه دي پرېښي، بلکې یوازې علم یې په میراث پرېښی.

مفتي د احکامو په بیانولو کې د رسول الله ﷺ استازی دی. رسول الله ﷺ فرمایي: «أَلاَ لِيُبَلِّغِ الشَّاهِدُ مِنْكُمُ الْغَائِبَ»[2]، خبر اوسئ! حاضر دې غایب ته (خبره) ورسوي.

څرنګه چې مفتي د الله پاک احکام خلکو ته بیانوي، نو دا دنده ستر مسؤلیت هم دی. الله ﷻ د هغه چا لپاره چې له خپله ځانه په الله ﷻ پسې خبرې تړي د سخت عذاب وعده کړې او دا کار یې یو ډول شرک بللی. الله ﷻ فرمایي: ﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ [الأعراف: ٣٣]. **ژباړه:** ای محمده! دوی ته ووایه زما رب چې کوم شیان حرام

---

(١) أخرجه أبو داود في كتاب العلم، باب في فضل العلم

(٢) أخرجه البخاري في كتاب العلم، باب قول النبي ﷺ: رب مبلغ أوعي من سامع، ومسلم في كتاب القسامة والمحاربين، باب تغليظ تحريم الدماء والأعراض والأموال.

کړي، هغه دادي: د بې حیایۍ چارې چې ښکاره وي او که پټې ګناه او د حق پر خلاف تېری او دا چې له الله ﷻ سره تاسې کوم څوک شریک کړئ چې د هغه لپاره یې کوم سند نه دی نازل کړی او دا چې د الله ﷻ په نوم داسې کومه خبره وکړئ چې د هغې په باب تاسې معلومات ونه لرئ چې هغه په حقیقت کې کړې ده.

رسول الله ﷺ په دې اړه فرمایلي: «مَنْ أُفْتِيَ بِغَيْرِ عِلْمٍ كَانَ إِثْمُهُ عَلَى مَنْ أَفْتَاهُ »[1]

چاته چې په ناپوهۍ فتوا ورکړل شوه ګناه یې په هغه چا ده چې فتوا یې ورکړې.

سلفو صالحینو به تل کوښښ کاوه چې د شرعي مسایلو پوښتونکي نورو ته ولیږي او د سختې اړتیا پرته به یې فتوا ورکولو ته زړه نه ښه کاوه. هغوی به له علم پرته له فتوا ورکولو څخه خلک زیات وېرول.

د فتوا ورکولو حکم

فتوا ورکول پنځه حالتونه لري:

۱- هغه مهال د فتوا ورکول واجب دي چې مفتي د فتوا په مسأله پوه وي، ځواب ویلو ته اړتیا هم وي، پر حکم د عمل کولو وخت هم رسېدلی وي او په سیمه کې بل مفتي هم نه وي. په داسې حالاتو کې فتوا ورکول ددې آیت پر بنسټ واجب دي: ﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبِئْسَ مَا يَشْتَرُونَ﴾ [آل عمران: ۱۸۷]. **ژباړه:** دغو اهل کتابو ته هغه کلکه وعده وریاده کړه چې الله ﷻ ورڅخه اخیستې وه چې تاسې به د کتاب لارښوونې په خلکو کې هرو مرو خوروئ او هغه به نه پټوئ ، خو هغو کتاب شاته وغورځاو او هغه یې په لږه بیه وپلوره، څومره ناکاره راکړه ورکړه ده چې دوی یې کوي.

د رسول الله ﷺ دا وینا هم ددې غوښتنه کوي: «مَنْ سُئِلَ عَنْ عِلْمٍ فَكَتَمَهُ الْجَمَهُ اللهُ بِلِجَامٍ مِنْ نَارٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»[2]، له چا څخه چې د یو علم په هکله پوښتنه وشوه، او ده هغه پټ کړ، نو د قیامت په ورځ به د اور په قیضه قیضه کړای شي.

۲- کله چې مفتي د فتوا ورکولو وړ وي، خو په سیمه کې بل مفتي شتون ولري او هم د فتوا ورکولو اړتیا شدیده نه وي، نو فتوا ورکول مستحب دي.

۳- فتوا ورکول هغه مهال حرام دي چې ځواب ورکوونکی په شرعي حکم پوه نه وي، که څه هم فتوا یې له شریعت سره برابره وي. یا د فتوا ورکولو مقصد دنیوي ګټې او یا هم د نفس غوښتنه وي.

---

(۱) أخرجه أبوداود، باب التوقي من الفتيا (دار الكتاب العربي ، بيروت)، ج ۳ ص ۳۵۹.

(۲) أخرجه أبوداود في كتاب العلم، باب كراهية منع العلم والترمذي في أبواب العلم،باب ما جاء في كتمان العلم، وقال حديث حسن.

۴- که پوښتنه دداسې مسألې په اړه وي چې پېښه شوې نه وي او فرضي بڼه ولري نو پداسې موضوعاتو کې فتوا ورکول مکروه دي. سلفو صالحینو په داسې موضوعاتو کې بحث کول بد ګڼل او ویل به یې: پرې یې ږدی تر څو پېښې شي.
۵- فتوا ورکول هغه وخت مباح ګڼل کېږي چې مفتي د فتوا وړ وي، موضوع هم داسې وي چې پېښېدل یې شوني وي خو د فتوا د ځواب لپاره وخت زیات وي. په داسې حالاتو کې فتوا ورکول روا دي.

د مفتي شرطونه

څرنګه چې مفتي د الله ﷻ او رسول ﷺ حکم خلکو ته بیانوي نو باید لاندې شرطونه پکې پوره وي:
۱- مفتي باید مسلمان، بالغ، عاقل او عادل وي. پر دې شرطونو باندې د علماوو اجماع ده. کافر، مرتد او هغه څوک، چې د ایمان ماتوونکی عمل یې ترسره کړی وي، د فتوا ورکولو وړ نه دی. همدا راز کوچنی، لیونی، اعتقادي فاسق، عملي او قولي فاسق د فتوا ورکولو وړ نه بلل کېږي.
۲- مفتي باید په ور وړاندې شوې مسأله علم ولري، د هغې په هکله له شرعي دلایلو څخه خبر وي، د پخوانیو علماوو نظریات، په دې هکله باید ورته معلوم وي، څو د اجماع په خلاف فتوا ورنکړي.
۳- مفتي باید د فقهې په اصولو عالم او د متفق علیها او اختلافي دلایلو او په ځانګړې ډول د قیاس په اړه هم علم ولري.
۴- مفتي باید به عربي ژبه، نحوې او صرف عالم وي، ځکه د فتوا مأخذونه په عربي ژبه دي، نو د عربي له پوهې پرته په سمه توګه شرعي حکم ته رسېدل ناشوني دي.
۵- مفتي باید د اسلامي شریعت په مقاصدو پوه وي او د خلکو د مصلحتونو، حالاتو او دودونو په اړه معلومات ولري، ځکه ځینې احکام د مصلحتونو، حالاتو او دودونو په بدلون، بدلون مومي.
۶- مفتی باید د ور وړاندې شوې مسألې په ټولو اړخونو ځان پوه کړي، د پوښتل شوې صورت څخه هر اړخیز تصور ولري، څو د هغه سره مناسب حکم اظهار کړی شي.

پوښتنې:

فتوا، مفتي او مستفتي چا ته ویل کېږي؟
د فتوا د ارزښت او اهمیت په اړه معلومات ورکړئ.
په ښلابښلو وختونو کې د فتوا ورکولو په اړه رڼا واچوئ.
د مفتي شرطونه کوم کوم دي؟